XI. évfolyam, 1. szám
1955. január 6.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A parlamenti szavazás után...

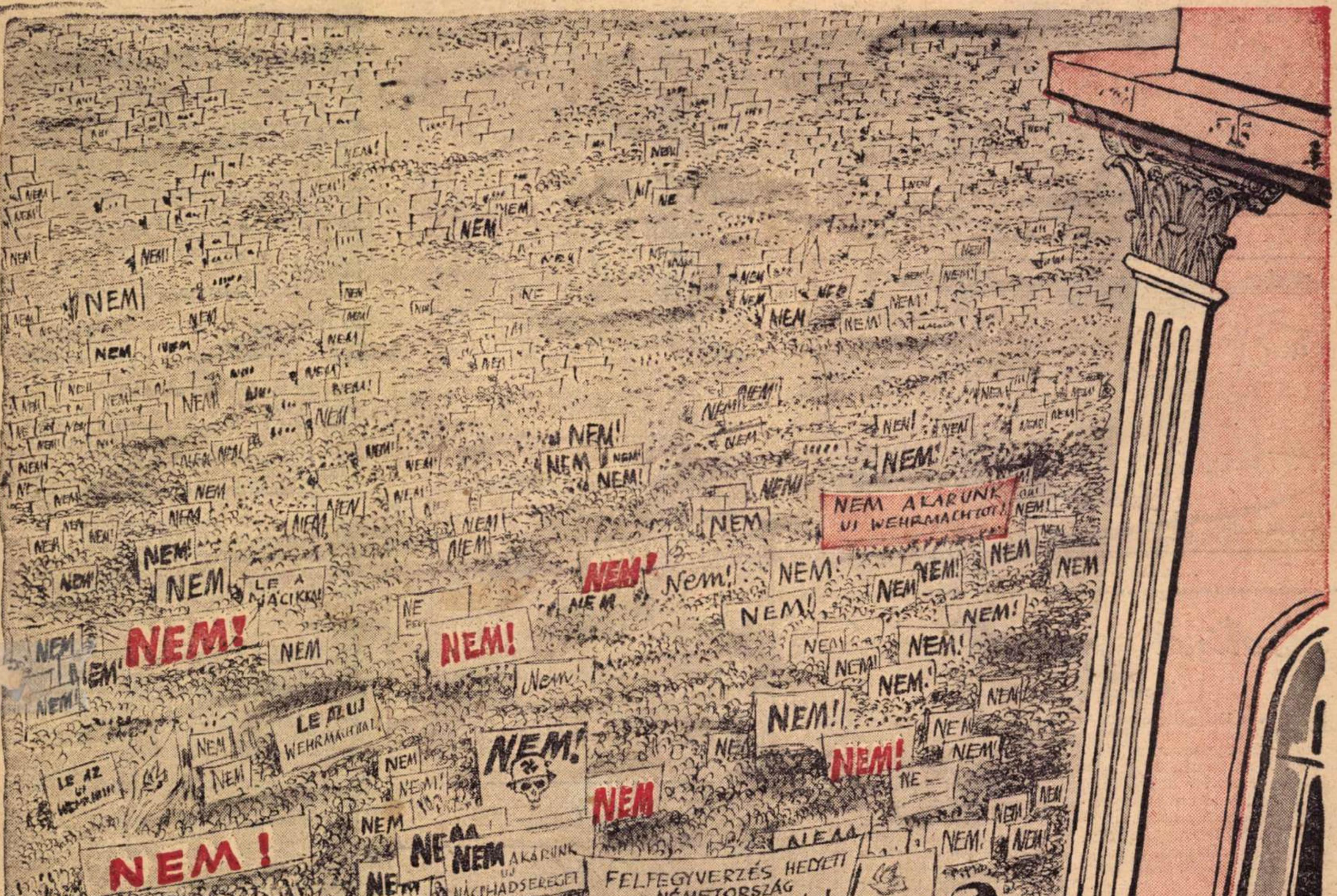
NEM!
NEM
Nem!
LE A NÁCIKKAL!
LE AZ ÚJ WEHRMACHTTAL!
LE AZ ÚJ WEHRMACHTTAL!
NEM AKARUNK ÚJ WEHRMACHTOT!
NEM AKARUNK ÚJ NÁCIHADSEREGET
FELFEGYVERZÉS HELYETT NÉMETORSZÁG BÉKÉS EGYESÍTÉSÉT!
NÉGYHATALMI TÁRGYALÁST!
NE FEGYVEREZZÉK FEL ÚJRA A WEHRMACHTOT!
LE A NÉMET MILITARIZMUSSAL!
MENDES-FRANCE
SZEGI

Mendes France: Sajnálom, emberek... A többség dönt...

Lopós Laci kalandjai

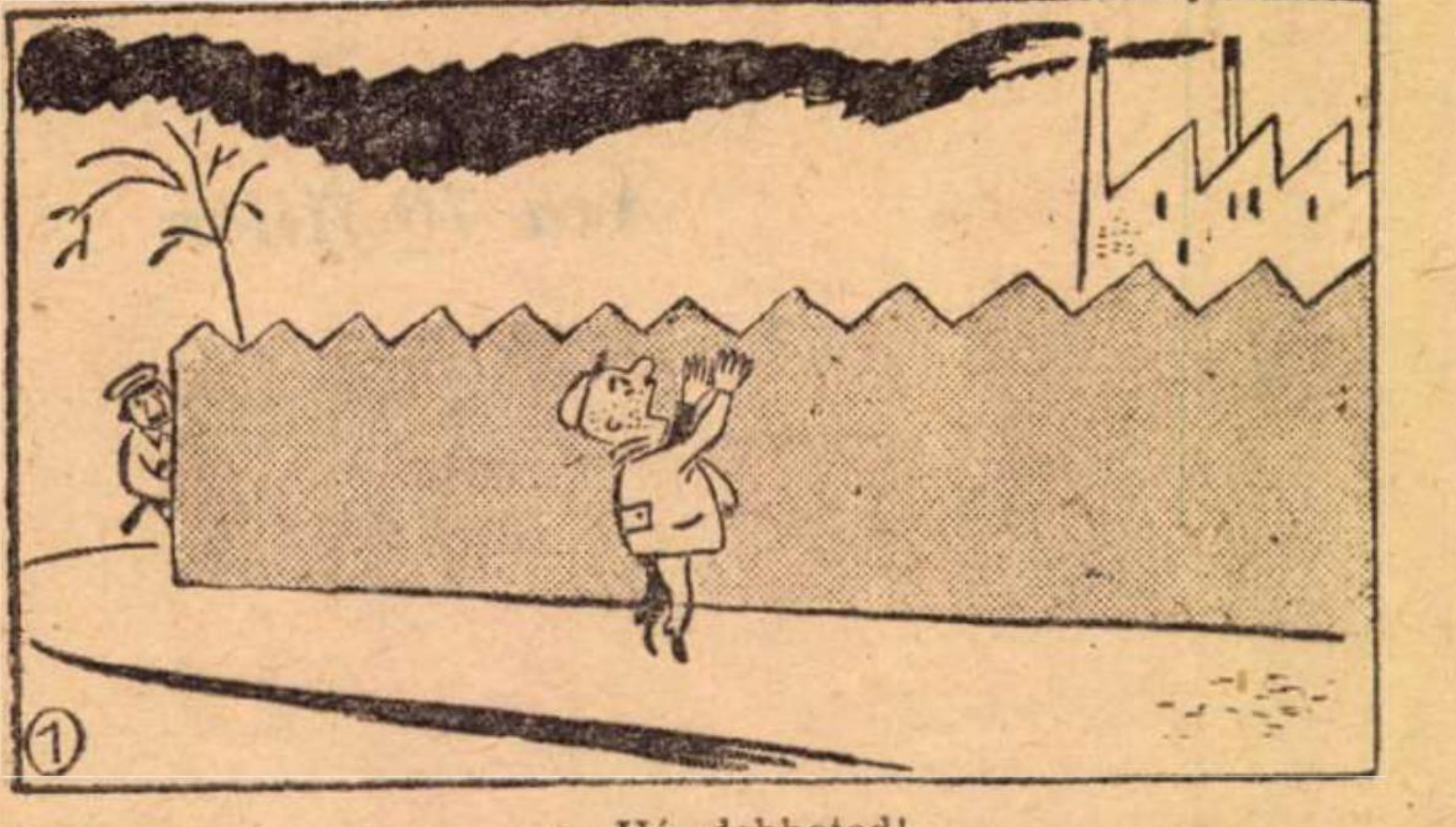

— Hé, dobhatod!

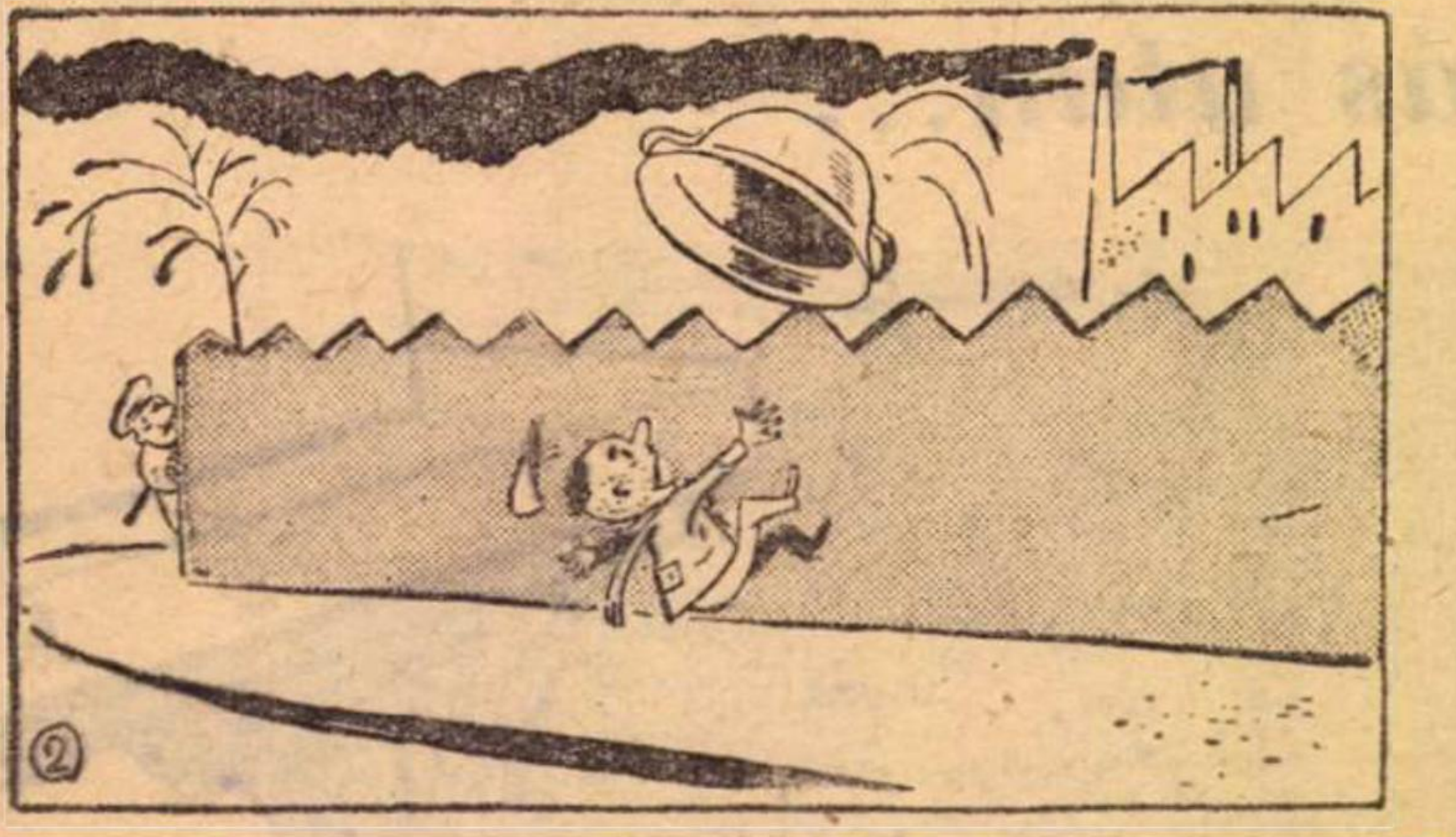

— Hű, de nagy . . .

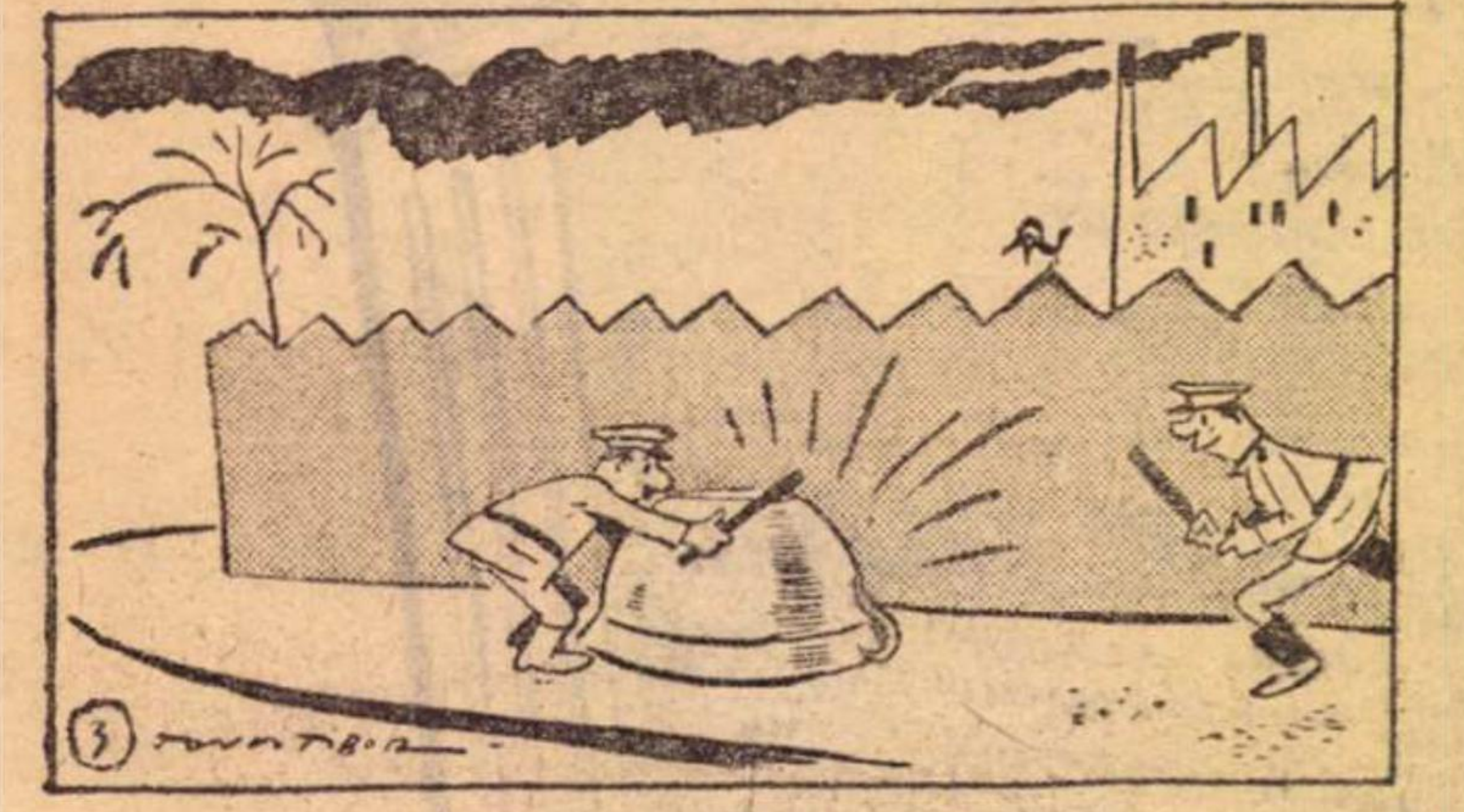

. . . kockázattal jár ez a mesterség! . . .

Minél egyszerűbben!

(Nem puszta kitalálás)

Legutóbbi látogatásom alkalmával nagy munkában találtam Retek barátomat, a „Rugkalimport“ raktárosát. Iróasztalán halomban hevertek a különböző kimutatások, hatalmas számoszlopok nyújtózkodtak szépen rubrikázott íveken. Retek összeadott, kivont, szorzott, osztott, iktatott, könyvelt, kartotékolt, alig látszott ki a munkából.

— Miben fáradsz? — kérdeztem részvéttel a nagy munka láttán. Retek még válaszolni is csak munka közben tudott. Nem tette le a tollat.

— Van 50 tonna vashulladékunk, amit eladunk a fémgyüjtő vállalatnak. Ennek a papirjait intézem.

Ujabb kartont vett most maga elé és folytatta a munkát.

— Megtanulhatod te is, ha már itt vagy — nézett rám a barátom — hátha egyszer még te is leszel raktáros . . .

Bár semmi vonzalmat nem éreztem Retek barátom egyáltalán nem lebecsült foglalkozása iránt, őt semmi sem zavarta az oktatás megkezdésében.

— Tudod, összegyüjtöttünk az üzemben 50 tonna vashulladékot. Jól dolgoztak a fiatalok fémgyüjtő brigádjai. Csakhát ez a nagymennyiségű vas sehol sem szerepel semmiféle készletben, ezért felvesszük leltárkülönbözetnek. Kiállítunk neki egy ilyen szép kartont, aztán kap egy törzslapot is, ahová pontosan bevezetjük a mennyiséget. Ez nagyon lényeges, mert különben honnan tudnánk, hogy van 50 tonna vasunk? Mikor ezek megvannak, akkor aztán az egészet hivatalos garnitúrán eladjuk a fémgyüjtő vállalatnak. Ők az árát a hivatalos formulák szerint a bank útján átutalják nekünk. Egyszerű ez, öregem, nem kell nagy szakértelem hozzá . . . — fejezte be előadását Retek.

— Tényleg — mondtam, mert más hirtelen nem jutott eszembe — Milyen egyszerű! — Ekkor azonban hirtelen furcsa gondolatom támadt.

— Te, mondd — kérdeztem a raktárost — nincs a ti vállalatotoknak öntödéje?

Retek széles önérzettel válaszolt:

— Hogy nincs? De még milyen van . . .! Azt látnád csak egyszer!

Gyanúm továbbra sem hagyott nyugodni:

— Na és mondd, nektek nem kell az öntéshez hulladékvas?

— Hogy nem? — Retek még a gondolattól is sárga lett. — Egész nap ezért nyúz az öntöde művezetője. Ennek semmi sem elég . . .

— Na hát akkor nincs itt probléma — mondtam megnyugodva.

— Persze, hogy nincs. Veszünk a fémhulladékgyüjtőtől és el van intézve.

— Őrület — képedtem el a szörnyű felismeréstől. — Ti eladjátok a hulladékot és visszavásároljátok ugyanazt! Ez a fölösleges szállítás rengeteg pénzbe kerül . . !

Retek a legnagyobb fölény mosolyával válaszolt:

— Dehogy kerül! Hiszen az egész adás-vételt csak papiron csináljuk . . . A fémhulladék közben meg sem moccan!

B. Erdélyi József

Erdei gyümölcsből készülnek az új frissítő szörpök

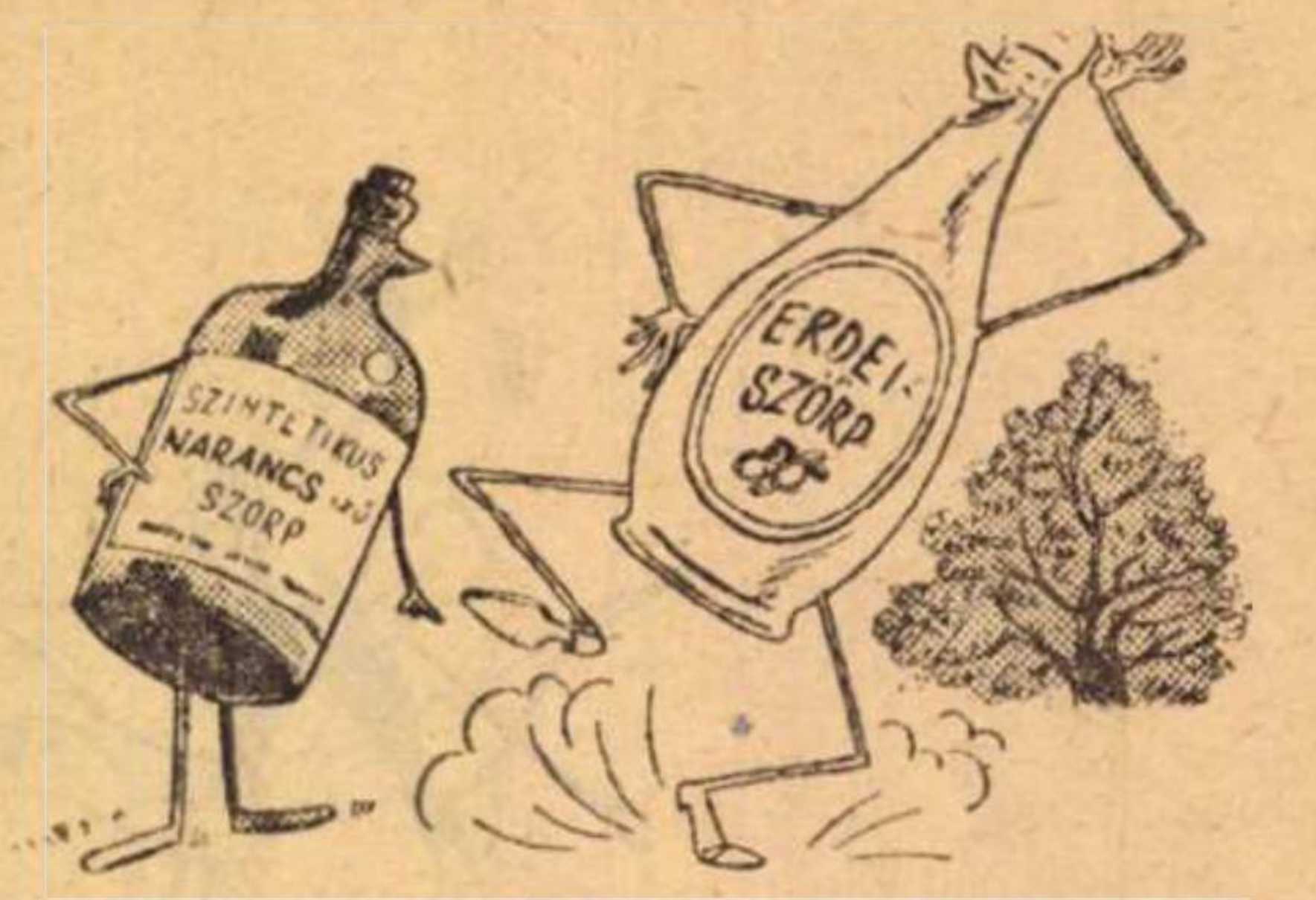

Szintetikus narancs: De jó kedved van, kartárs!
Erdei szörp: Meghiszem azt, nem lombikban születtem, vadrózsabokorban jöttem a világra!

Aki ünnepek után nehezen zökken vissza a munkába . . .

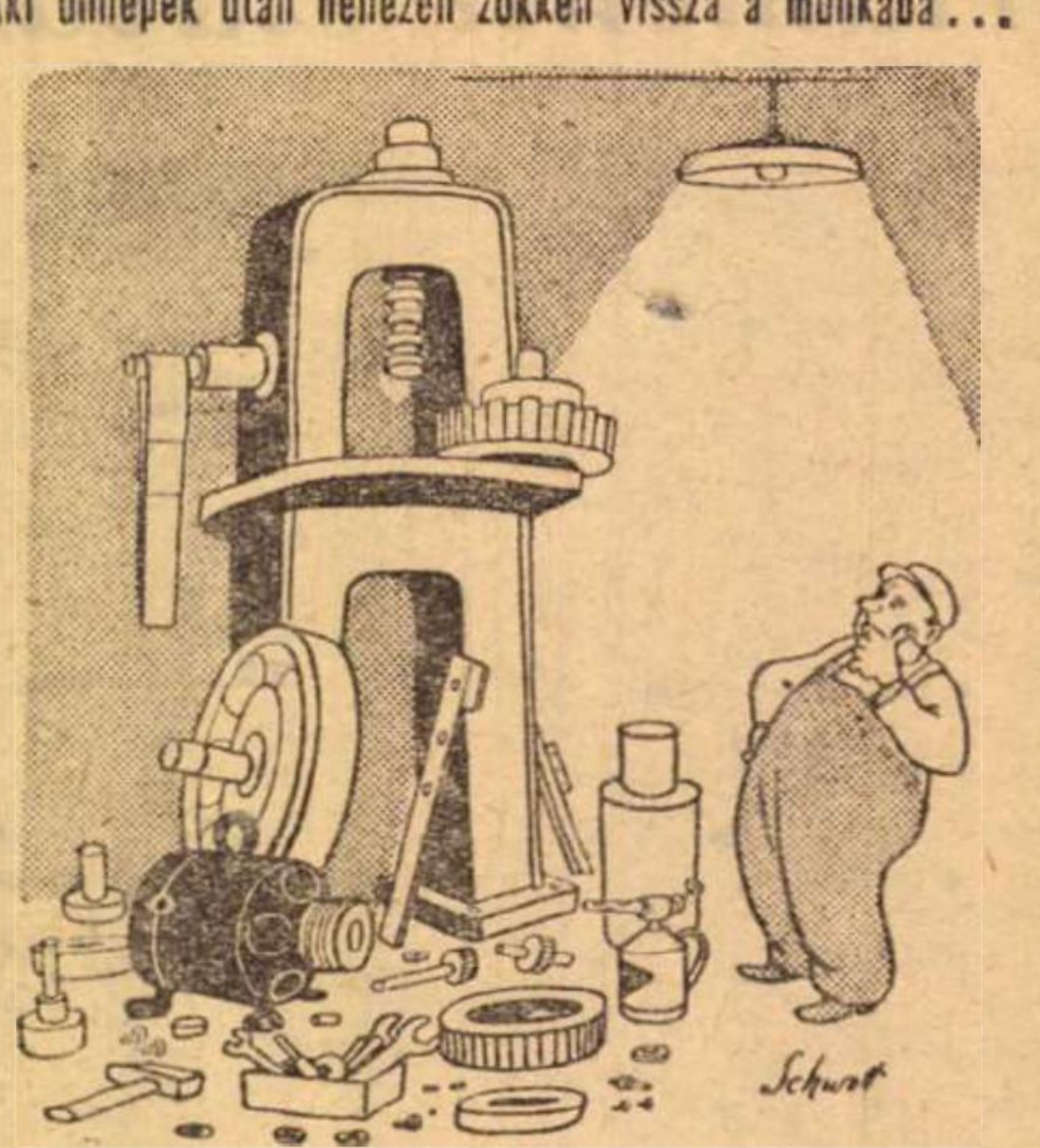

— Valamit akartam ezzel a géppel csinálni, csak tudnám, hogy mit!

Jön a magnetofon

(Bárki megörökítheti szerettei hangját.)

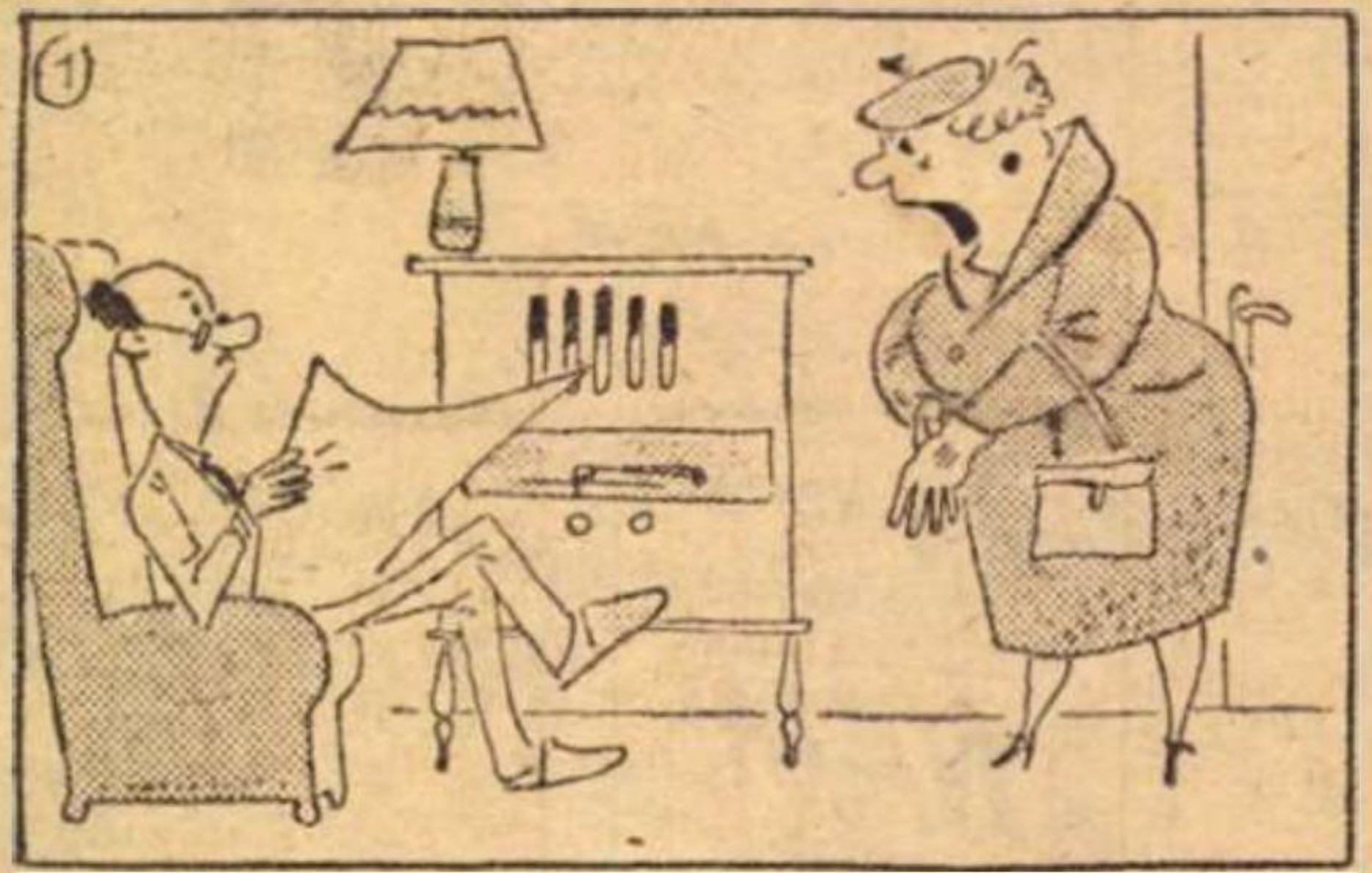

— Aladár! Ne hagyd égve a villanyt, vigyázz a tűzre, ha csengetnek, ne nyiss ajtót! . . .

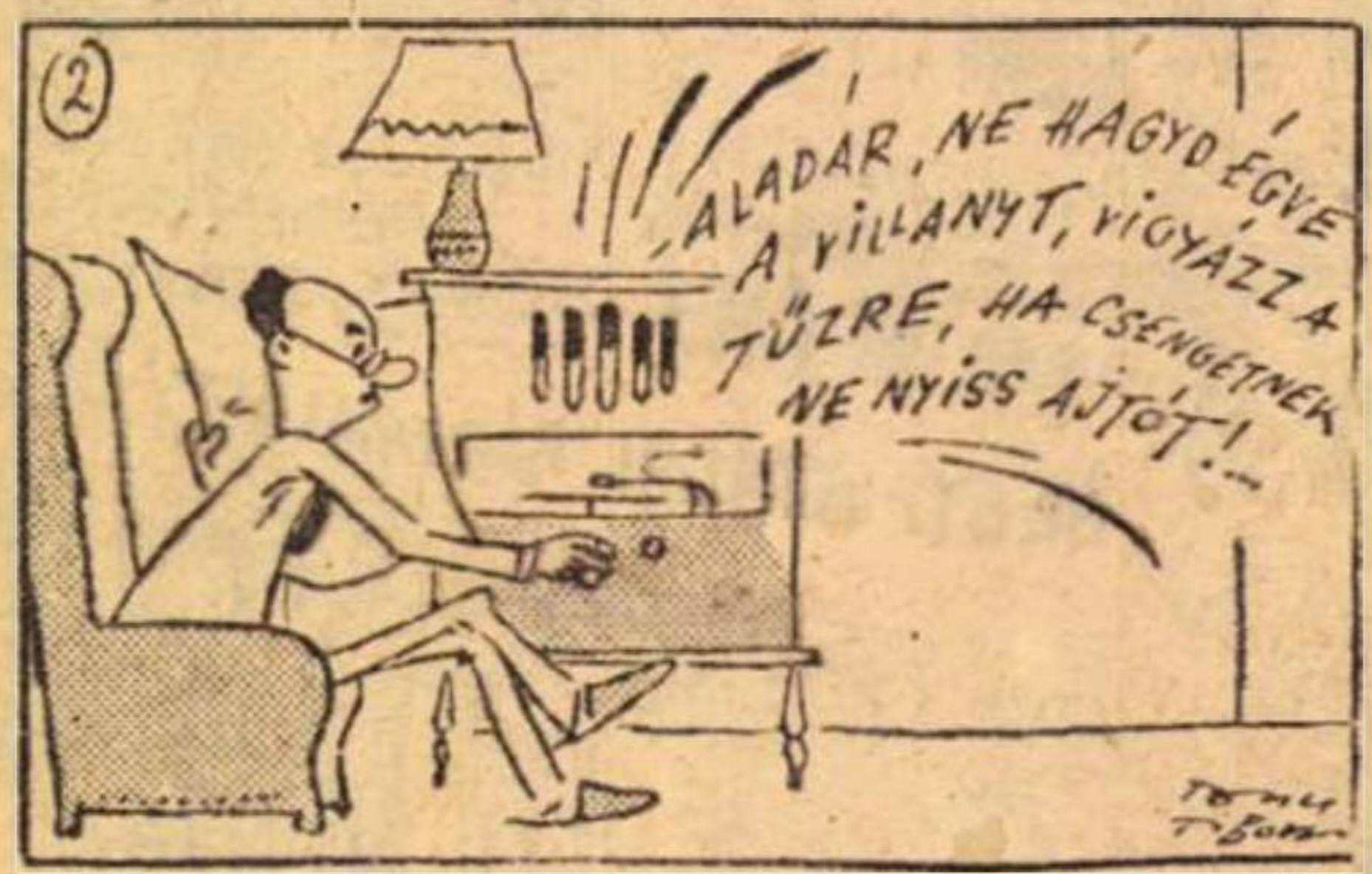
ALADÁR, NE HAGYD ÉGVE A VILLANYT, VIGYÁZZ A TŰZRE, HA CSENGETNEK NE NYISS AJTÓT! . . .

Az életből lestük el . . .

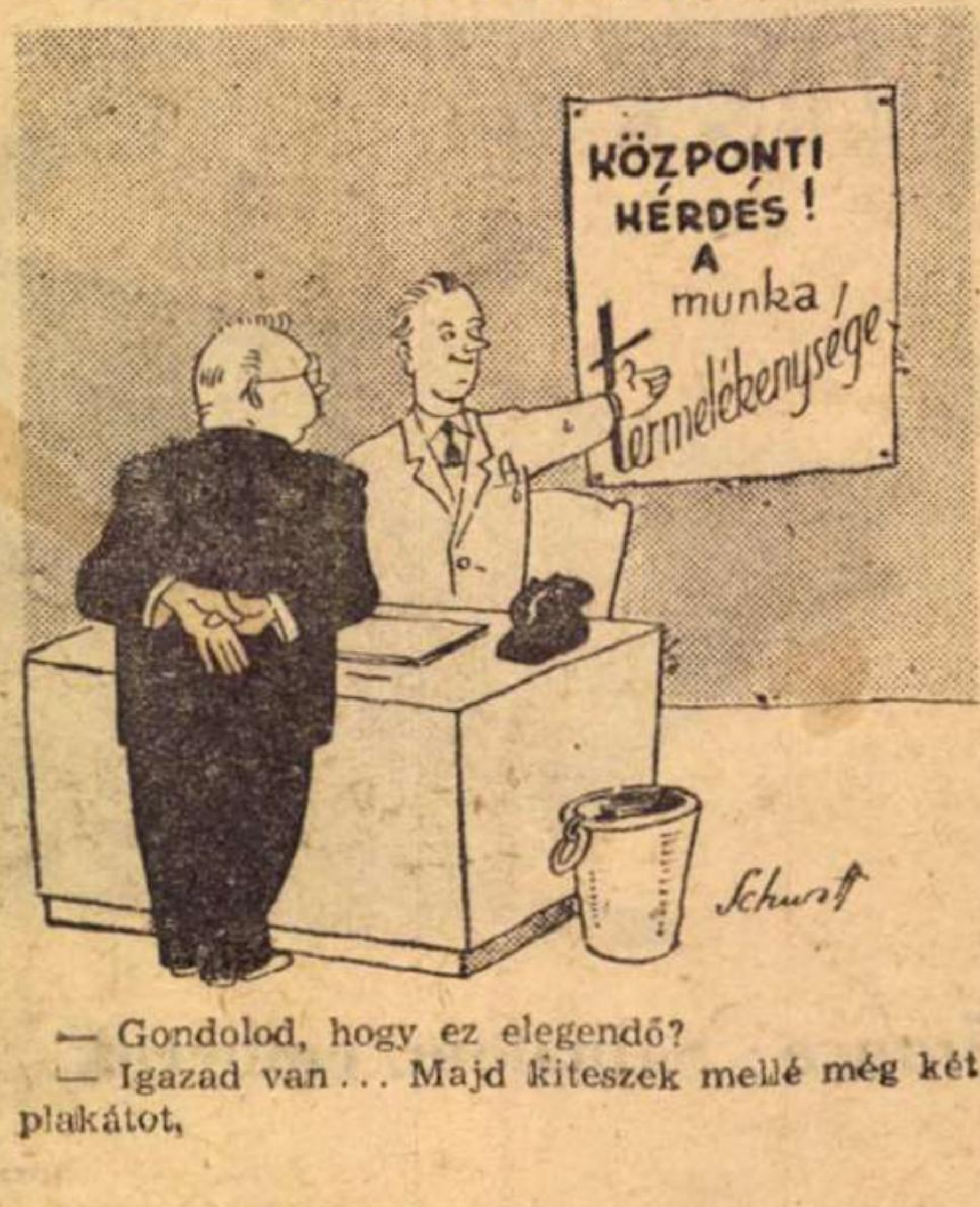

— Gondolod, hogy ez elegendő?
— Igazad van . . . Majd kiteszek mellé még két plakátot,

Gellért Oszkár:

Ballada egy nyolcvanévesről

Vezetéknevét kérded? Vezetője
Britanniának.
Nem írom le, sem utóbb, sem előre.

Winston Leonard Spencer a keresztnév.
Töténetedben
Angolszász, remélem, ily „hős“ se lesz még.

Beillik egy Shakespeare-dráma sorába
Jó hitszegőként.
S egy szép Nobel-díj volt még csak a vágya.

Megkapta. S hiszi is: kiérdemelte,
Szónokként most már
Nyolcvanévesen oly nyugodt a lelke.

De emlékszem a rádió-hívásra,
Az S. O. S.-re:
— Az ellenség sírunk újra megássa,

Ardenni frontunk áttörte a német,
Csak egy segíthet:
Ha az oroszok nekigyűrkőznének.

Hát nekigyűrkőztek. És benyomultak
Berlin szívébe.
De Shakespeare-hősünk feledte a multat.

Most kikotyogta: — Foglyoktól a fegyvert
Vegyük magunkhoz,
Még jó lehet később társnak a megvert.

Ez akkor csak titkos utasítás volt.
De ha már szónok:
Miért maradjon ez a terv palástolt?

Egykor a brittek burzsoáziája
Hadat üzent, ha
Egy angolnak görbült meg hajaszála.

De füst a régi nagyhatalmi korszak,
Az órjás tölgynek
Ugy látszik, hogy ma már a törzse korhadt.

Amerika kezében van a fejsze,
Hogy' is lehetne
Őnéki véle szembeszállni mersze?

A fejsze és a fűrész meg a balta
Apritni is.
De emlékszem a színhelyedre, Jalta.

Hisz ott ült ő is. De vastag szivarja
Nagy hamujával
A fogadalmát szépen betakarja.

Egy újra gyujt. Potsdamra. Büdösít csak?
A gyujtó rossz tán?
Ma úgy illik, Édolf nevét sipítsad.

Igy lesznek tán belőlük marathónok
Amerikával,
S attól, hogy ő a nagy nóbeli szónok.

De elfeledte, hogy mi lett a vége:
A követet, ki
A győzelem-hírrel futott Athénbe,

S ott összeesett szegény marathóni.
És elfeledte,
Hogy a hadunk már ezermilliónyi!

Vezetéknevét kérded? Vezetője
Britanniának.
Britannia népe: okulj belőle.

HÓBORTOS ÖTLET
XVI.

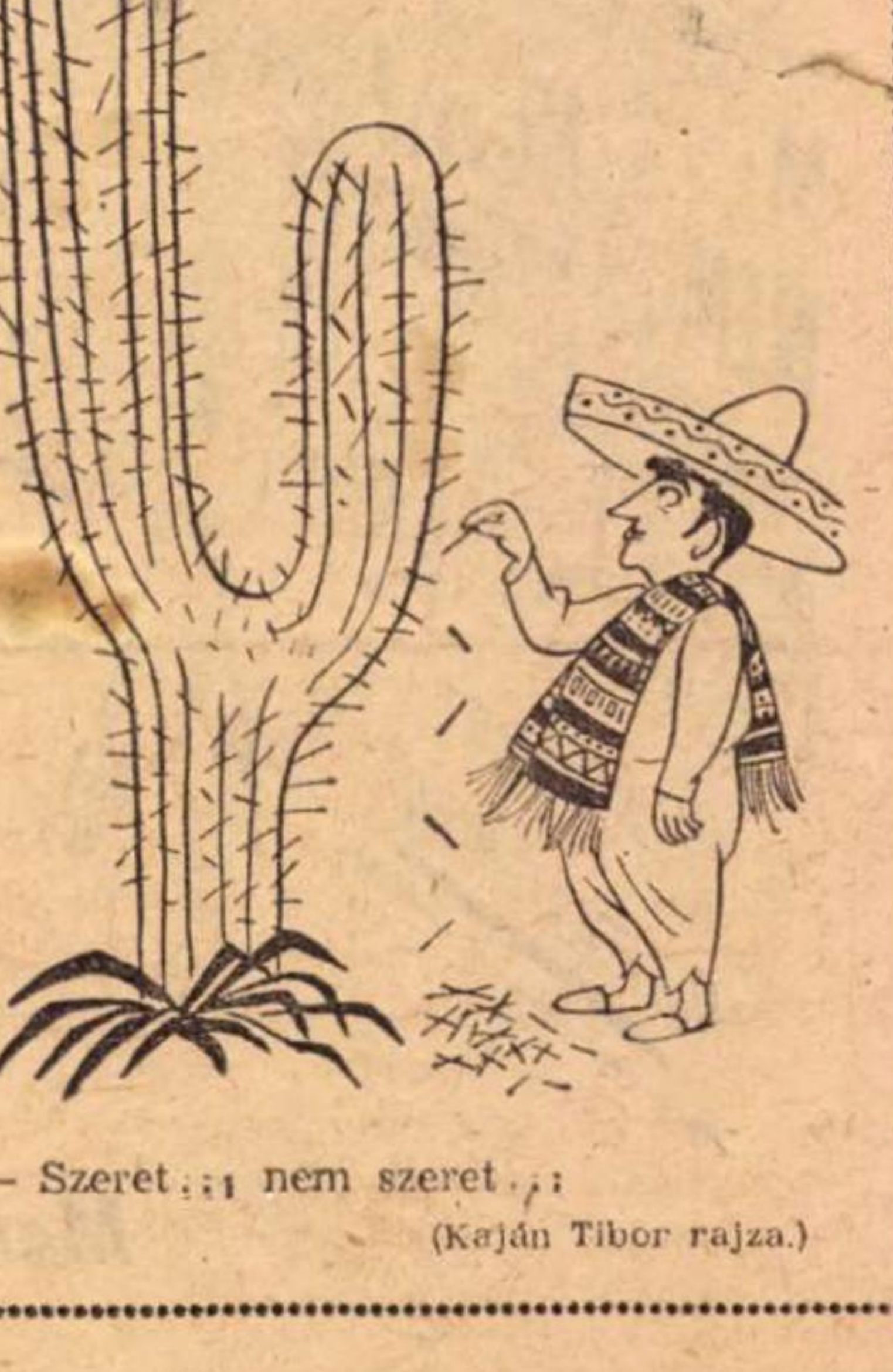

— Szeret . . . nem szeret . . .

(Kaján Tibor rajza.)

Praktikus megoldás

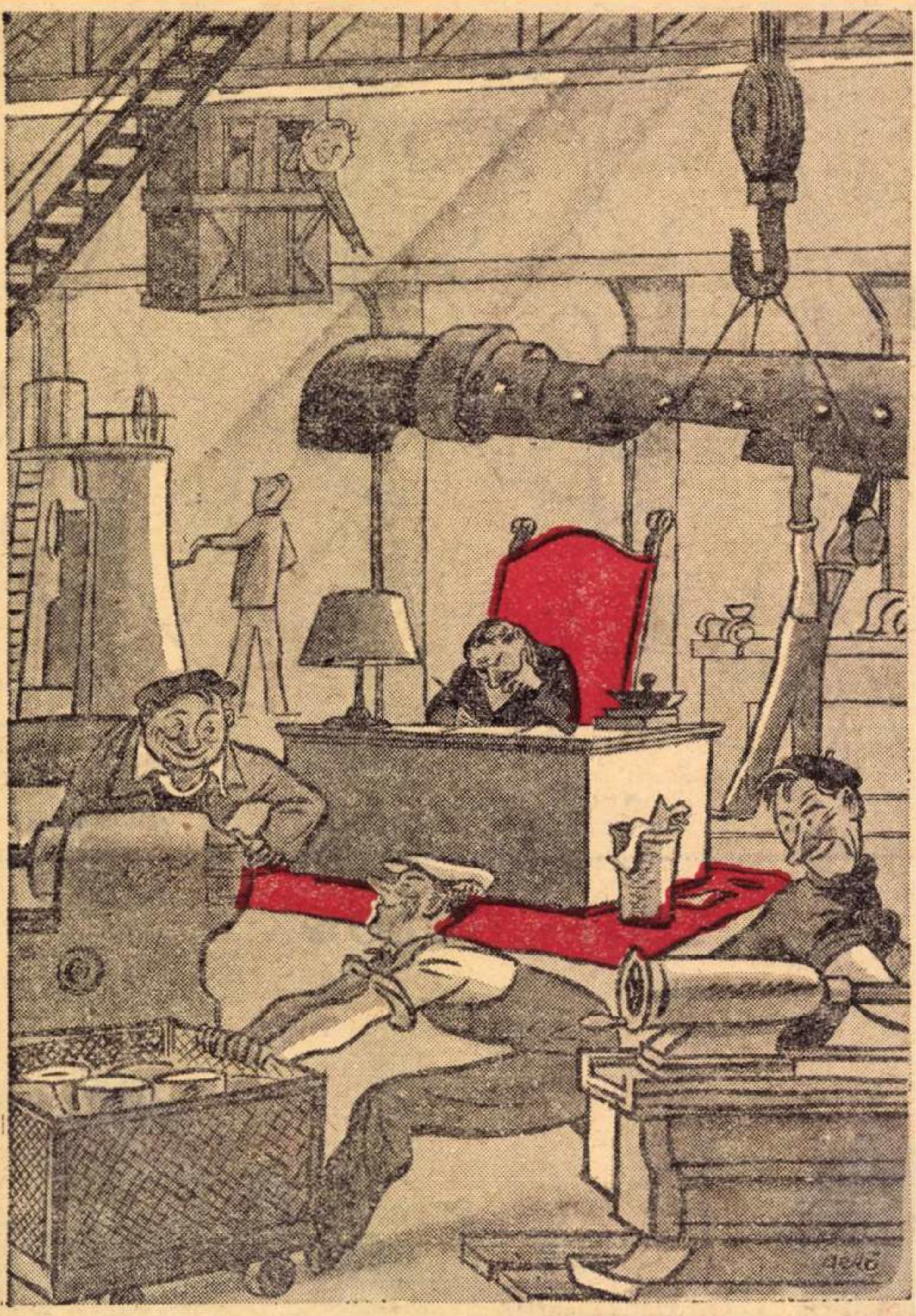

— Mit csinál itt az igazgató?
— A versenyvállalásunkat írja!
— Miért itt?
— Nehogy azt mondják, hogy nem az üzemben születnek a vállalások!

A hóember már nem birta nézni...

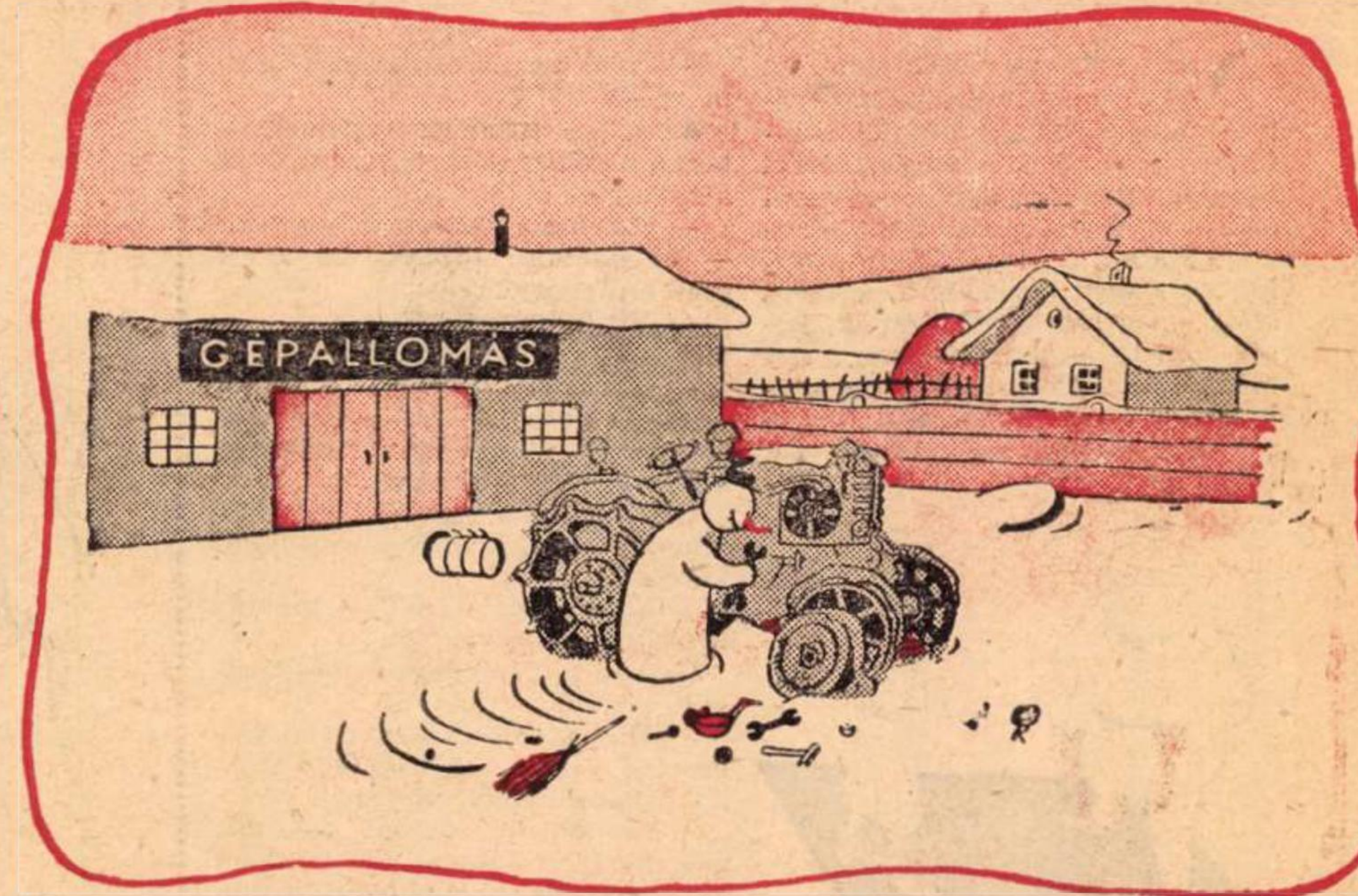

MEGNYUGTATÓ

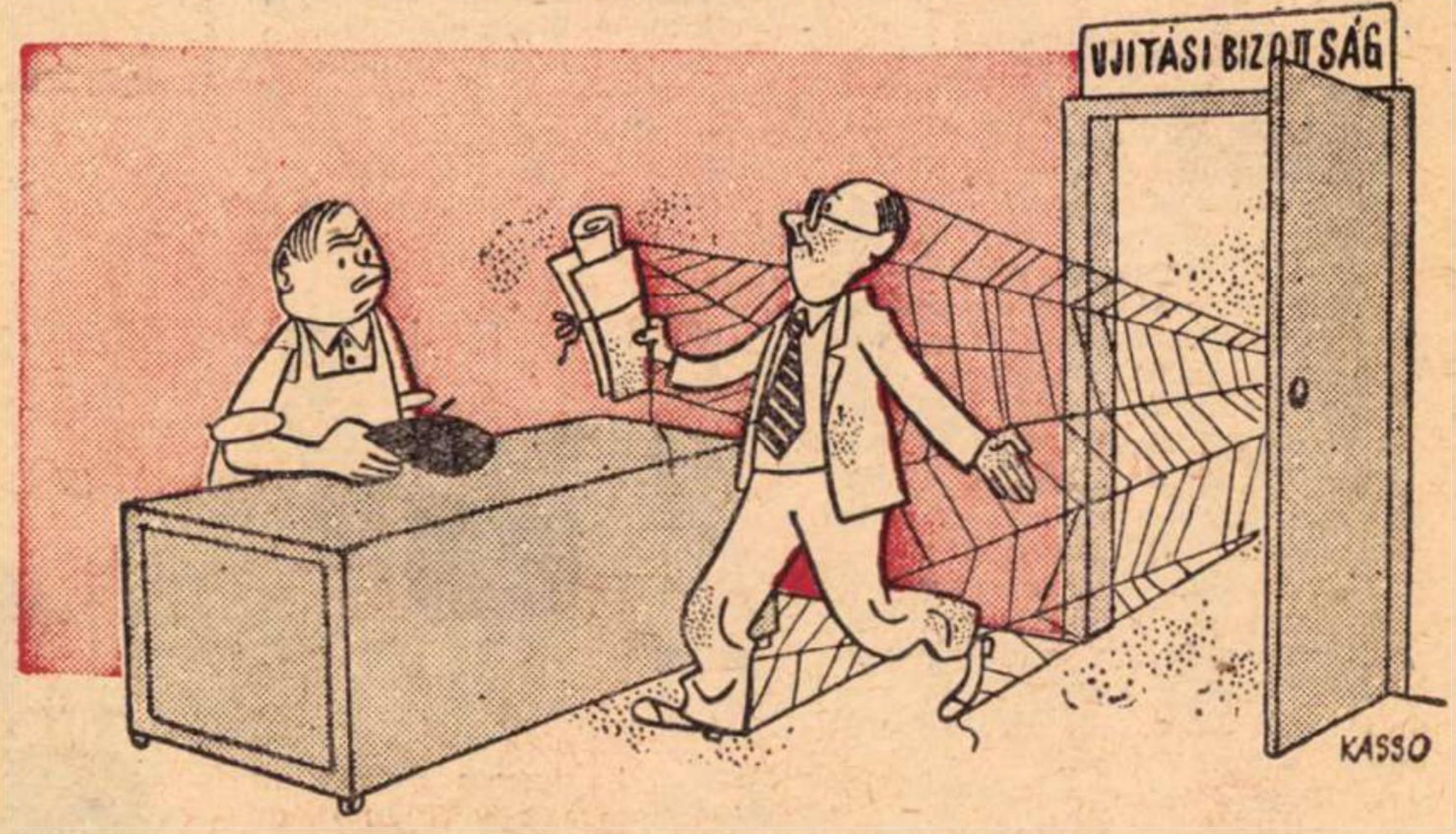

— Itt az újítási javaslata. Láthatja, hogy foglalkozunk vele!

ELŐSZOBA

Tisztelni kell az előszobát. Nincs a lakásnak egyetlen olyan fontos helyisége sem, mint az előszoba. A hálószobában hálnak, az ebédlőben ebédelnek, a konyhában kotyvasztanak, de az előszobában beszélik meg a legfontosabb, a leghalaszthatatlanabb, politikailag, művészileg és gazdaságilag legdöntőbb kérdéseket. Azt mondták régebben, hogy a parlamentek folyosóin csinálják az igazi politikát és nem az ülésteremben. Igy áll a dolog a lakóházakban is. Vendégjárások idején különösen bőséges tapasztalatokat lehet szerezni ezen a téren.

Embertársaim közül bizonyára sokan megfigyelték ezt a jelenséget a legutóbbi karácsonyi ünnepek alatt is. A lakás belsejében teljesen jelentéktelen témákról folyik a szó, egymás hogylétéről, közös ismerősökről, főzésről, ruhákról, s efféléktől. A minőségi ugrás az előszobában történik. Amikor a vendégek felhúzzák magukra a kabátot, sálat, kalapot, kesztyűt, sárcipőt, hócipőt, s búcsúzkodni kezdenek, varázsütésre felvetik a legfontosabb kérdéseket. Az elfojtott indulatok felszakadnak, s mint a gátját átszakított ár, ömlik az emberekből a mondanivaló. Senki sem mozdul, mindenki frissen, kipihenten áll, csak beszél. Nyoma sincs már a szobabeli sok kínos szünetnek, az erélyes fintorokkal elfojtott ásításoknak. Uj és új témák bukkannak fel, s valamennyi egyformán fontos. Spártai keménységgel tűrik a körülmények mostohaságát. Odabent a szobában kényelmes karosszékekben ülhettek, az előszobában viszont a falhoz támaszkodnak, egyik lábukról a másikra állnak, a ruha rájukmelegszik, de mitsem törődnek mindezzel, csak beszélnek, még erről is, s még arról is.

Ha történetesen a ház ura provokáló módon javasolja, hogy „talán menjünk vissza a szobába!", a vendégek „nem, már megyünk is!" — felkiáltással visszautasítják az átlátszó kihívást, s már újabb kérdést mélyítenek el, s világítanak meg sokrétűen. Nem mennek vissza! Nem riadnak vissza a nehézségektől! Különben is már indulnak hazafelé. Talán attól félnek, hogy odabent újra visszasüllyednek a régi tespedésbe. Bent minden elposványosodik, mélypontra zuhan a színvonal, patópáli hangulat altatja el a lekiismeretet. Az előszobában azonban az emberek egyszerre tudatára ébrednek annak, hogy az élet rövid, nincs vesztegetnivaló idő, szembe kell nézni a problémákkal, a legfontosabb mondanivalóikat nem vihetik magukkal a sírba vagy akár csak a lépcsőházba. Nem félnek a kényes kérdésektől sem, kihasználják a szűk helyet s a búcsúzásra szánt szűk időt, állnak és beszélnek, gyorsan és mohón, mert nem tudhatják, meddig van még alkalmuk rá, mikor lesz a búcsúzásból távozás. Valami fontosat, valami szépet akarnak hátrahagyni a világnak. Közben nyolcszor-tízszer-húszszor is elbúcsúznak, lehúzzák a kesztyűt, amely már rajtuk volt, jelélül annak, hogy már mennek. De a sokszorosan megismételt csókokat és kézrázogatásokat újra és újra megszakítják ilyesféle felkiáltások: „Jaj, nem is mondtam még, hogy..." A fontos tárgyalásokat csak időnként tarkítja egy-egy udvarias közhely: „Hát akkor még egyszer nagyon kellemes...", vagy „Nahát most már aztán igazán...", hogy aztán még nagyobb alapossággal tárgyalják meg részleteiben is a felvetett kérdést, minden szószaporítás nélkül, mert még sok a megbeszélnivaló. Az előszoba falai pedig kifogyhatatlanul árasztják a a titokzatos fluidumot, amely felélénkíti a vérkeringést, az agyműködést, az emlékezőtehetséget.

Feljegyezték, hogy amikor Brutus meglátogatta Cassiust, csupa jelentéktelen dologról társalogtak. Csak amikor az előcsarnokban Brutus „Hát akkor megyek"-szavakkal felvette a tógáját, akkor beszélték meg, hogy másnap, március Idusán, a szenátusban elteszik láb alól Caesart.

Feleki László

Erdőben vagyunk?

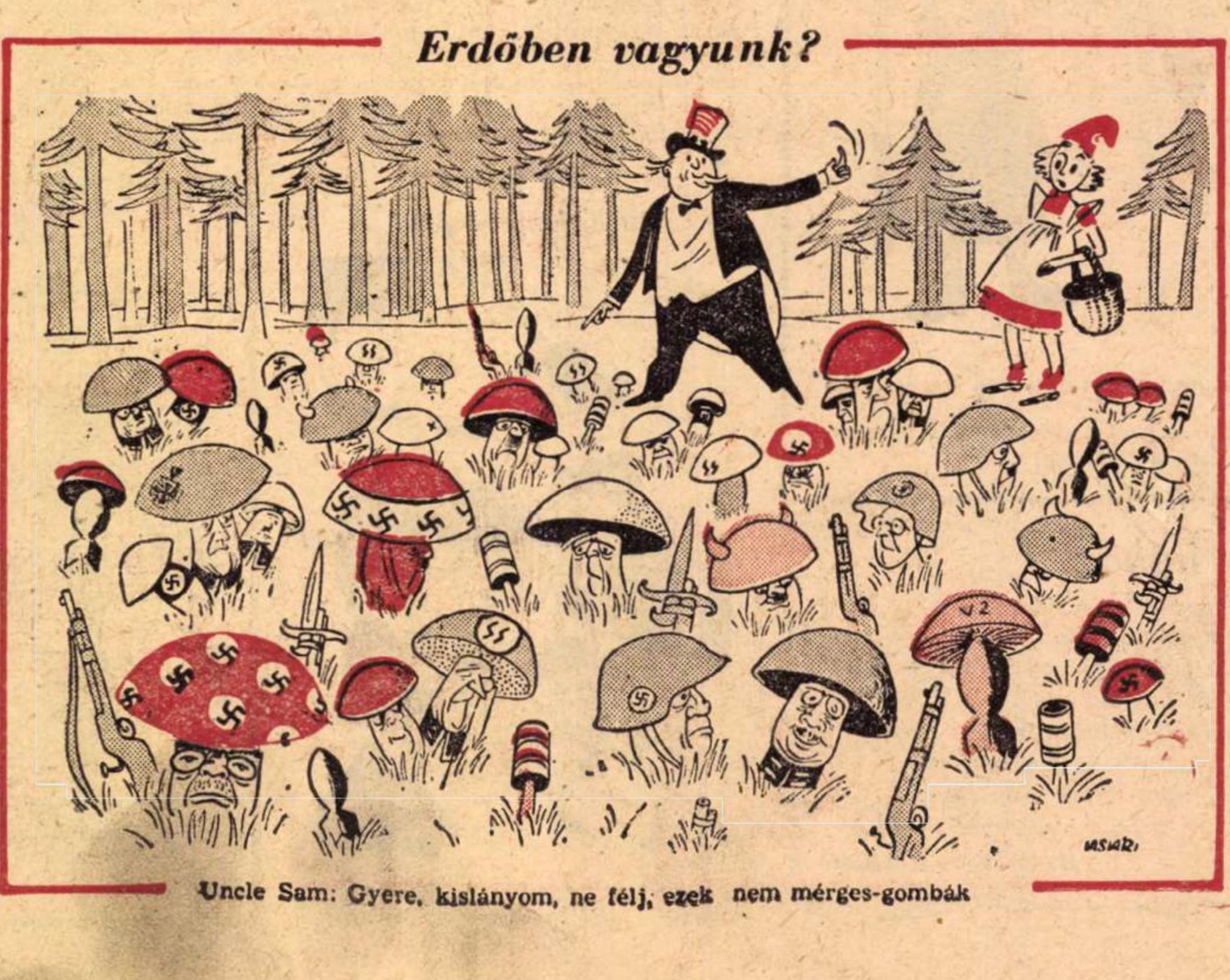

Uncle Sam: Gyere, kislányom, ne félj, ezek nem mérges-gombák

Egyiptomi történet

II. Zak-he-butesz, a hatalmas f[illegible]raó, szemleútra indult, hogy m[illegible]kintse: jól halad-e a Nilus mentén a Fényes Ut épitése, melyen ő majd halála után bevonul az Uj Világba.

Egy öreg rabszolgát vett észre, aki nem dolgozott elég serényen:

— Korbácsot neki! S ma koplalni fog! — rivallt dühösen s megsuhogtatta a rettegett felségjelvényét: az ostorát.

— Tündöklő Horusz! Felséges Per-ao! — esdeklett a szegény öreg rabszolga — könyörülj rajtam! Hetek óta hagymán élünk, ma szárított hal az ebéd — ezt vennéd el tőlem, mikor fényes utadat épitem, melyen az Uj Világba vonulsz majd be?

— Koplalni fogsz! Tanulj meg gyorsabban mozogni!

A szegény kiéhezett rabszolga ekkor átokra fakadt:

— Magad is szárított halként vonulj hát be az Uj Világba!

★

Telt, mult az idő.

A nagy fáraó meghalt s a fényes úton kivitték a Piramisba.

És feküdt, feküdt a nagy fáraó a nagy Piramisban évezredeken keresztül.

És egyszer csak tudósok kezdték kutatni Egyiptomot. Kiásták a piramist a homokból, behatoltak és megtalálták a nagy fáraó mumiáját.

Megtalálták és hajóra rakták.

És a nagy fáraó mumiája elindult Amerika felé.

— Nem hozható be! — kiáltott Captain Brander, a vámtiszt. — Nem tudom elvámolni, mumia nem szerepel a vámtarifa-jegyzékben.

— Captain! Mindenkép be kell vinnünk! — szólt Jimmy Brown az importőr, vámolja el kérem valami rokon-kategória szerint.

— Rokon-kategória? Mumiához? — Captain Brander gondolkozni kezdett. — Szárított hal jó lesz?

— Kitűnő! — kiáltott Jimmy Brown s boldogan fizette le a vámot.

És ekkor a koporsóra hosszú szalagot ragasztottak, ezzel a felirattal: „SZÁRITOTT HAL"

Igy teljesedett be a szegény rabszolga átka:

II. Zak-he-butesz, a gőgös fáraó szárított halként vonult be az Uj Világba.

T. K.

Születésnapi ajándék

Nem volt egy vasam sem. Ez egy tizenhatéves diáknál gyakori dolog. Csak egy pezetát találtam a zsebemben, ez még akkorról maradt, amikor numizmatikával akartam foglalkozni. Sóhajtozva gondoltam a boldog ősidőkre, amikor még nem ismerték a pénzt és sóval, meg marhával fizettek. Pedig kellett a pénz nagyon, egy Maca nevű lánynak akartam születésnapi ajándékot venni. Apámtól nem kértem, mert biztos azt mondta volna:

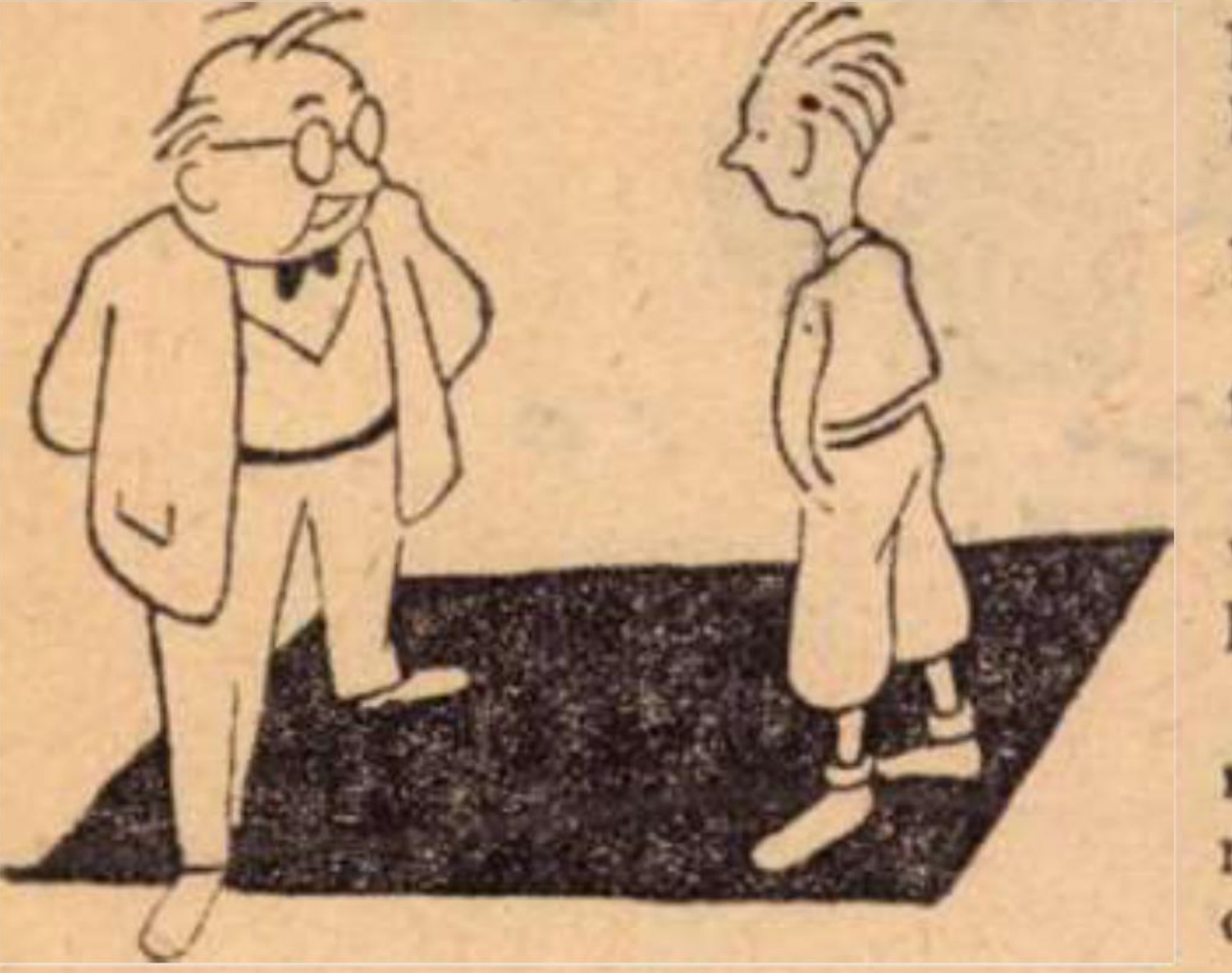

— Minek kell neked a pénz, fiam? Kapsz rendes kosztot, ruhát...

Különböző lehetőségek fordultak meg a fejemben: megyek az utcán, találok egy pénztárcát, benne egy cédulát: „Ebből vegyél Macának születésnapi ajándékot." Vagy: a használt fizikakönyvemről kiderült, hogy ritka példány, csak kettő volt belőle az egész országban, de az egyiket megették az egerek. A könyvkereskedő felajánlja érte az egész vagyonát, lánya kezét és a fele boltját. Később az is eszembejutott, hogy odaállok az apám elé és kikérem a jussomat, de ehhez nem volt elég merszem.

Ekkor végső kétségbeesésemben elhatároztam, hogy összeveszek Macával és csak a születésnapja után békülök ki vele.

Másnap randevúnk volt. Szándékosan késtem félórát.

— Régen vársz? — kérdeztem közömbös arccal, de remegő hangon.

— Nem — felelte ő — én is most jöttem.

Szótlanul mentünk egymás mellett. Hirtelen fütyürészni kezdtem, a „Fel torreádor"-t fújtam elkeseredetten, rettentő hamisan. Tudtam, hogy ezzel fel tudom bosszantani. Már alig bírtam szusszal, amikor megszólalt:

— Olyan szépen fütyülsz, mint egy sárgarigó!

Tüstént abbahagytam és hangtalanul esdekeltem hozzá:

— Értsd meg, össze akarok veszni veled!

Aztán gyengéden megsímogattam a haját és közben kibontottam a szalagját.

— Hű, most nagyon dühös lesz! — gondoltam ijedten, de Maca csak annyit mondott:

— Mit hülyéskedsz?

Szomorúan néztem rá.

— Maca, nekem most össze kell vesznem veled! — suttogtam magamban. — Nem nagyon, csak egy kicsit... Segíts nekem!

Lehunytam a szemem és táskámmal orvul kivertem a táskáját kezéből.

— Most emeld is fel! — kiáltott Maca csodálkozva.

Gyorsan felemeltem és én cipeltem tovább.

— Ha egy picit szeretnél, összevesznél velem... — könyörögtem könnyes szemmel, némán.

— Mondd, mi bajod? — állt meg hirtelen Maca és kérdően rámnézett. Rövid gondolkozás után dadogva megkérdeztem:

— Tegnap kivel beszélgettél a papírüzlet előtt?

— A Zimmermann Lacival... — vallotta be Maca elpirulva.

Szó nélkül sarkonfordultam és férfias léptekkel elindultam, de nagyon kellett vigyáznom, hogy el ne bőgjem magam. Szerettem volna visszaindulni, visszarohanni és megmondani neki:

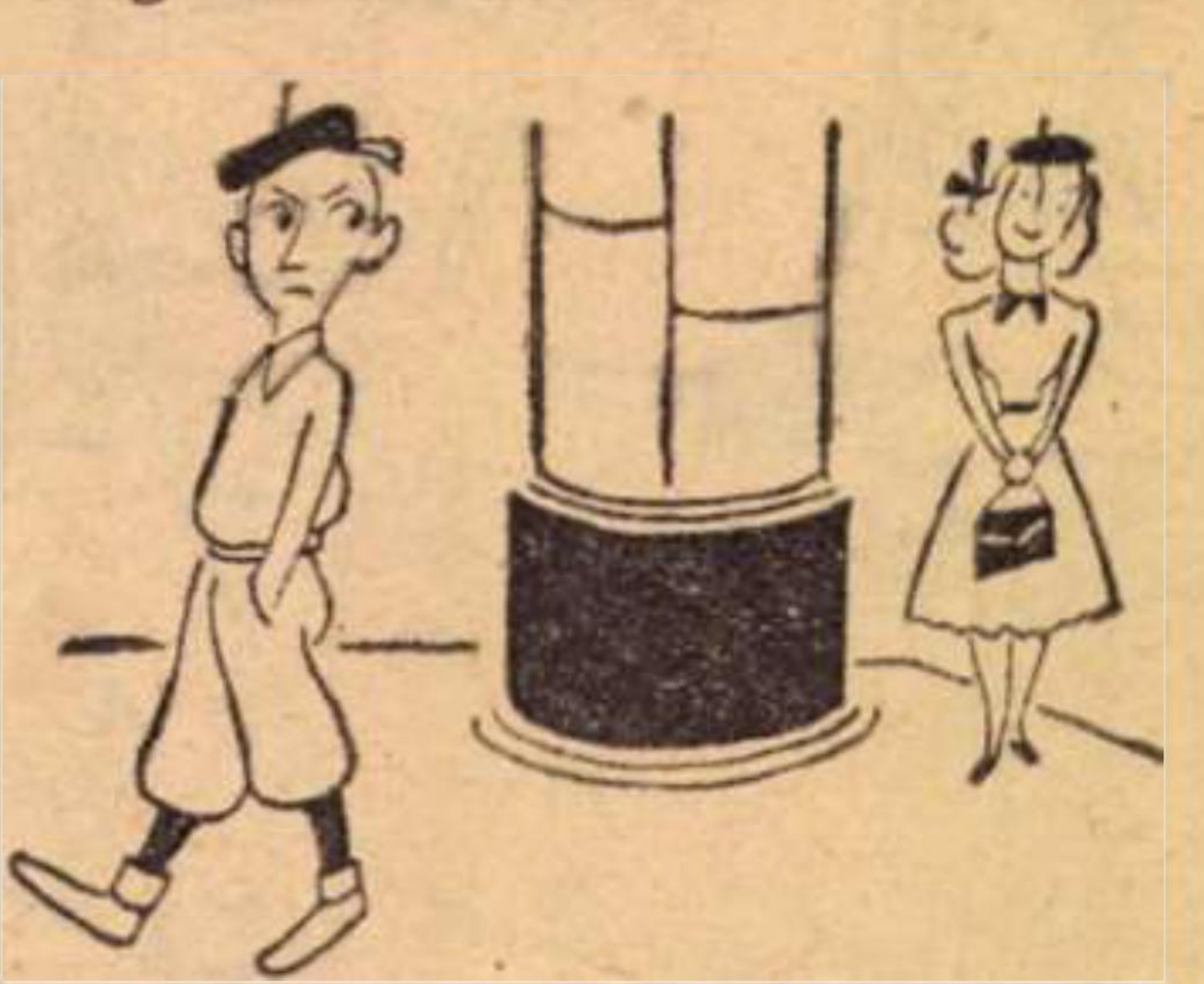

— Nem haragszom én rád, a Zimmermann az egy fakutya, de nincs pénzem, nem tudok neked semmit sem venni a születésnapodra...

Abban a pillanatban Maca hangja szólalt meg a hátam mögött:

— Ne haragudj rám! Ha örömet akarsz szerezni nekem a születésnapomra, akkor béküljünk ki...

Boldogan kibékültem. Ezzel a születésnapi ajándék is megoldódott. Én voltam a születésnapi ajándék.

Azóta se jöttem ki ilyen olcsón...

Mikes György

Csendélet

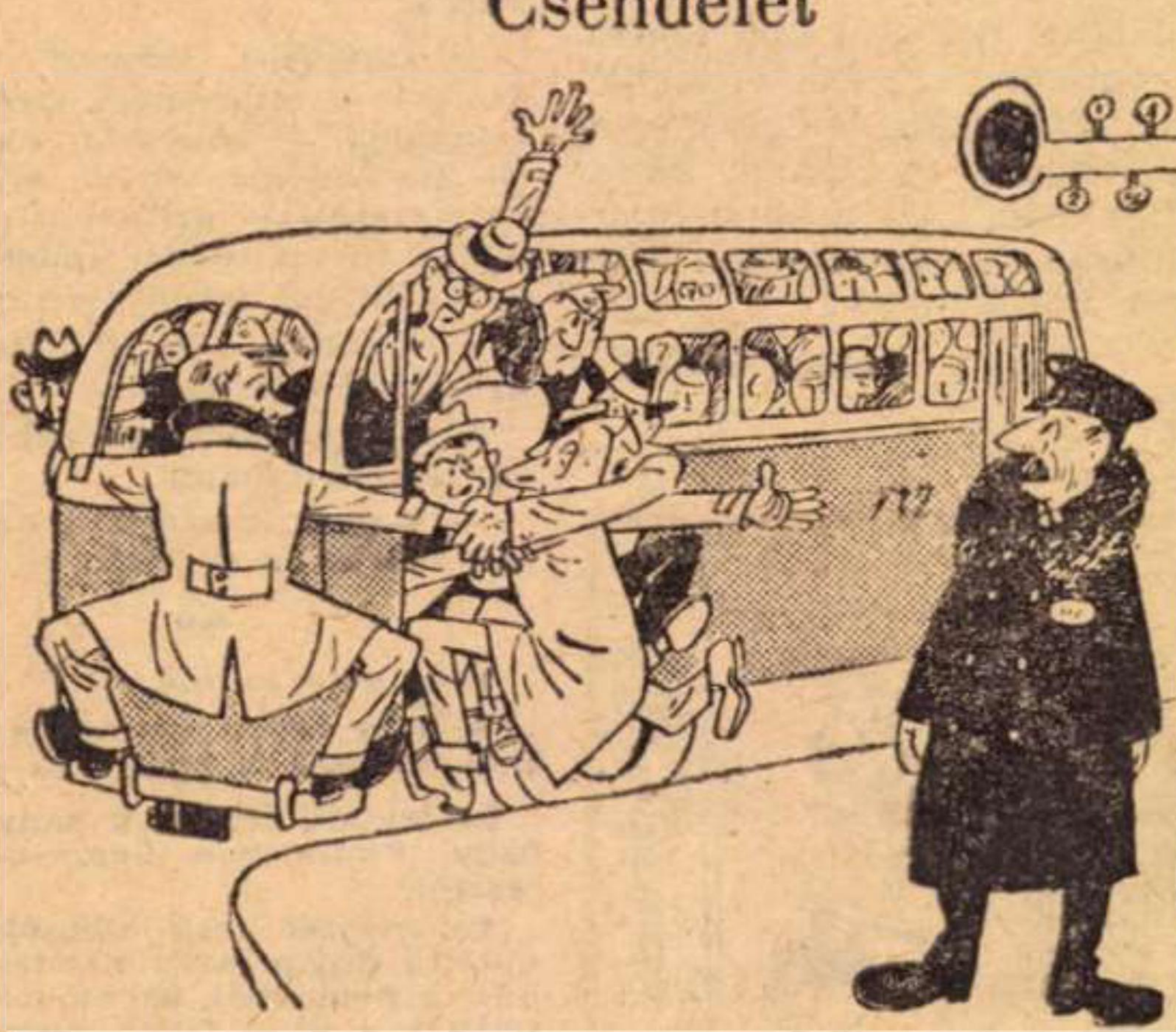

— Mondja, ellenőr kartárs, miért járatnak vasárnap a 7-es vonalon kisautóbuszt?

— Azért, mert vasárnap nagyon kevés az utas és másképpen nem tudjuk biztosítani a tolongást...

Egy íróhoz

Tapsoltál a hibáknak s tapsoltál úgye később,
hogy pártunk e hibákat jóvátenni ígérte.
Majd mikor azt hirdették: „önkritikát gyakorolj" — hát
úgy meaculpáztál, hogy zúgott tőle a sajtó.
Most kritikuspennádat markolatig belemártod
holmi hibákba, mivelhogy rádszóltak: „kritizálj csak!"
Férfiasan harcolsz, éppúgy, mint tetted a multban:
elszántan füleled mindenkor, hogy mi a dörgés.

Hollós Korvin Lajos

FECSEGŐK

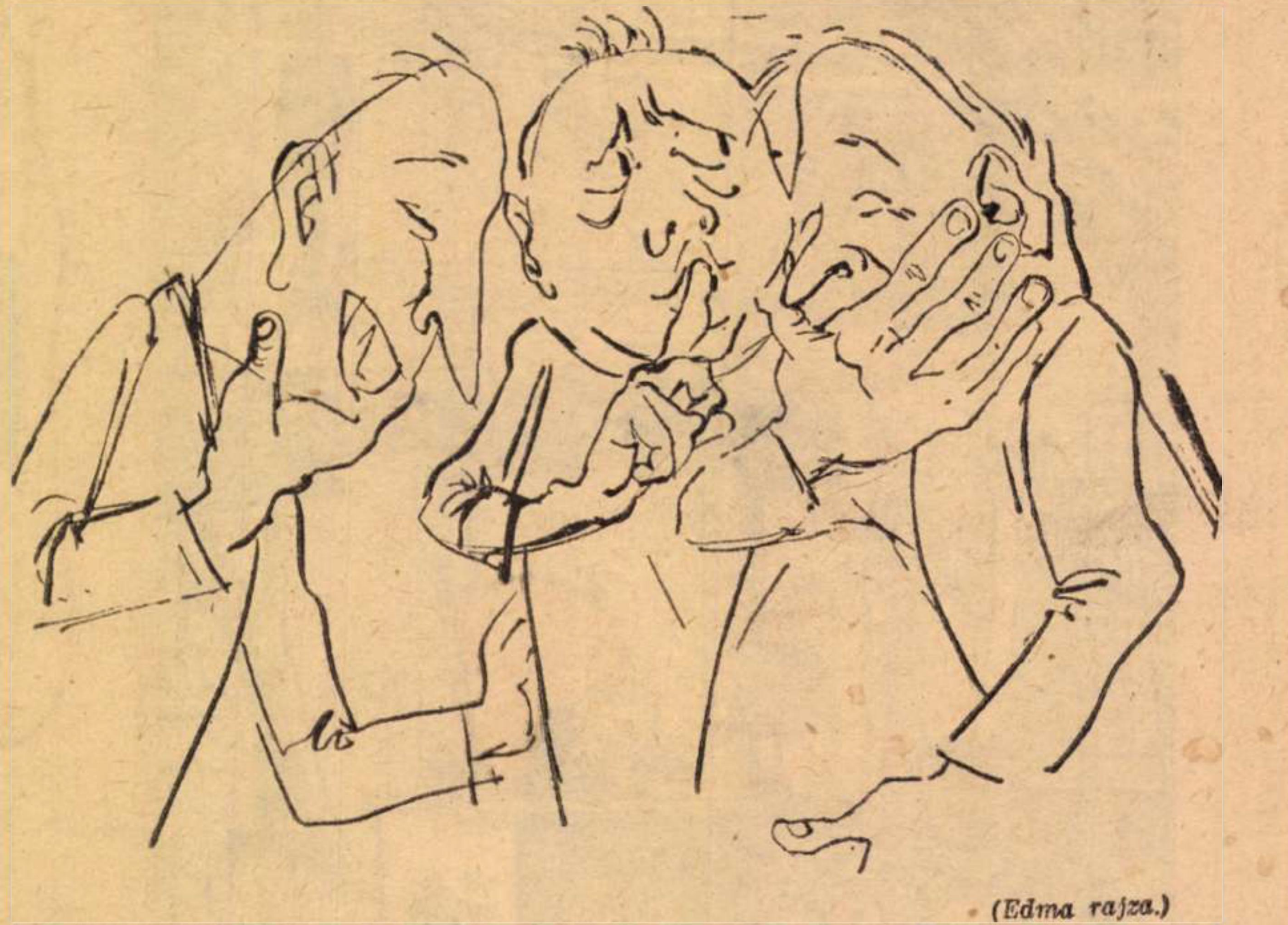

(Edma rajza.)

SÖTÉT DOLOG

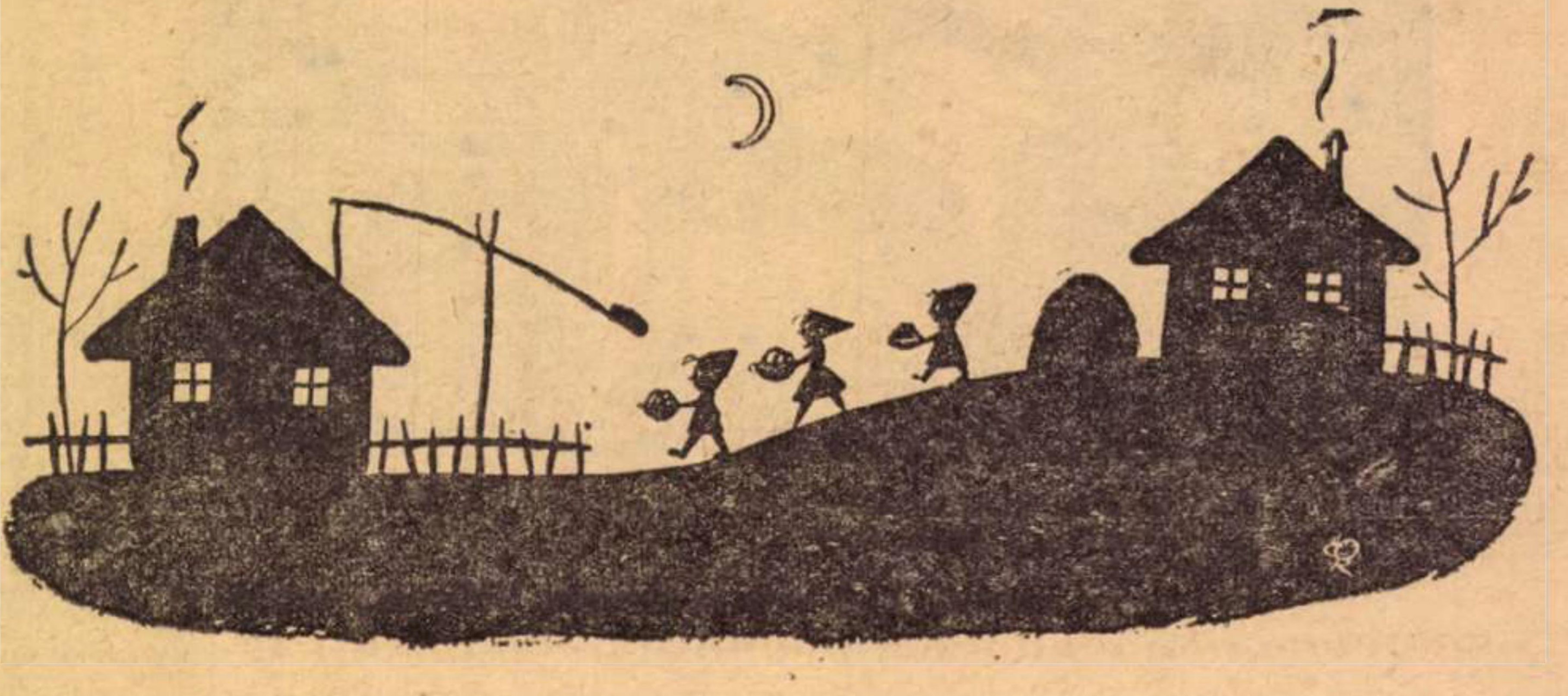

A feketevágó kostolót küld.

A humor könyvéből

LISZT FERENC bécsi tartózkodása idején divat volt zongoraórákat venni a nagy mestertől. Liszt alaposan megrostálta tanítványait. A jelentkezőket zongorához ültette és csak a tehetségesekkel foglalkozott tovább.

Egy gazdag ifjút mindjárt az első akkordok után megállított.

— Az ön részére kevés volna a zongoraóra — mondta a mester. — *Önnek zongorahónapokat kellene venni.* Annyi idővel pedig én nem rendelkezem.

*

GOTTFRIED KELLER svájci író Arnold Böcklin, a nagy festőművész társaságában mindennapos vendége volt az egyik zürichi kocsmának. Szótlanul iddogált a két idős ember a számukra fenntartott asztalnál, sem a személyzettől, sem a többi vendégtől soha nem háborgatva. Ugy ahogy jöttek, együtt is távoztak, az egyik közeli utcakereszteződésnél hangtalanul kezetfogva.

Igy ment ez sok-sok éven át, amikor egyszer Böcklin festőművésznek készülő Károly nevű fiát magával hozta a kocsmába. Károly ismerte a két öreg sajátos életberendezését és maga is szótlanul ürítgette poharát. Mégis, amikor Keller elejtette zsebkendőjét, az udvarias fiatalember néhány szó kíséretében nyujtotta azt át neki.

— Bocsánat, mester, a zsebkendője...

Károly nemsokára elköszönt az öregektől és hazaindult.

Az aznapi búcsúzáskor Keller váratlanul megszólalt.

— Károly jóravaló fiú, de sokat fecseg. Kérlek, ne hozd többé magaddal.

•

ERKEL FERENCNEK egy társaságban meg kellett hallgatnia az egyik ifjú családtag saját szerzeményű „Altatódal"-át.

— Mi a véleménye, mester, ugyebár tehetséges? — kérdezte a ház asszonya a kínosan hosszúra nyult produkció után.

— Én inkább hatásosnak mondanám — felelte Erkel diplomatikusan. — Az egyik lábam máris elaludt.

Itt a dohos dupla!

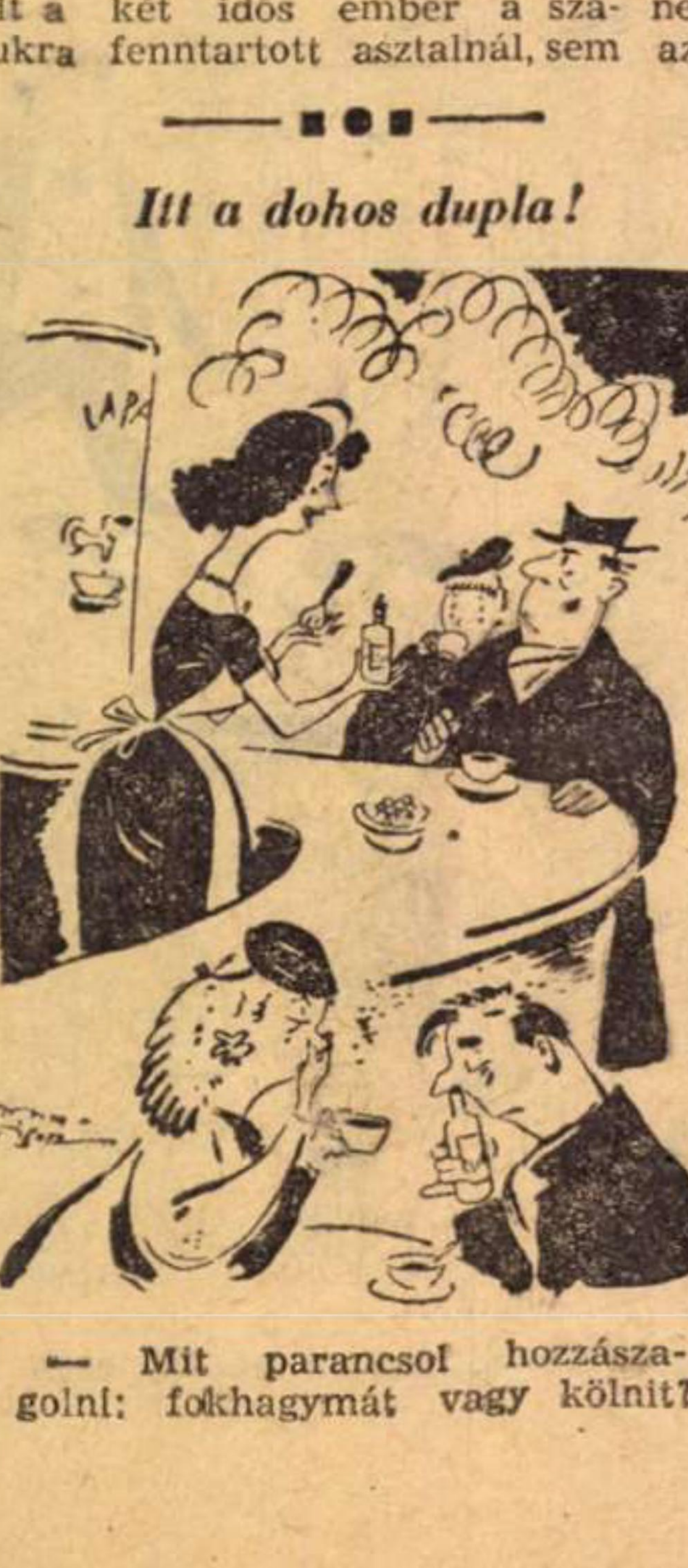

— Mit parancsol hozzászagolni: fokhagymát vagy kölnit?

Női dolgok VII.

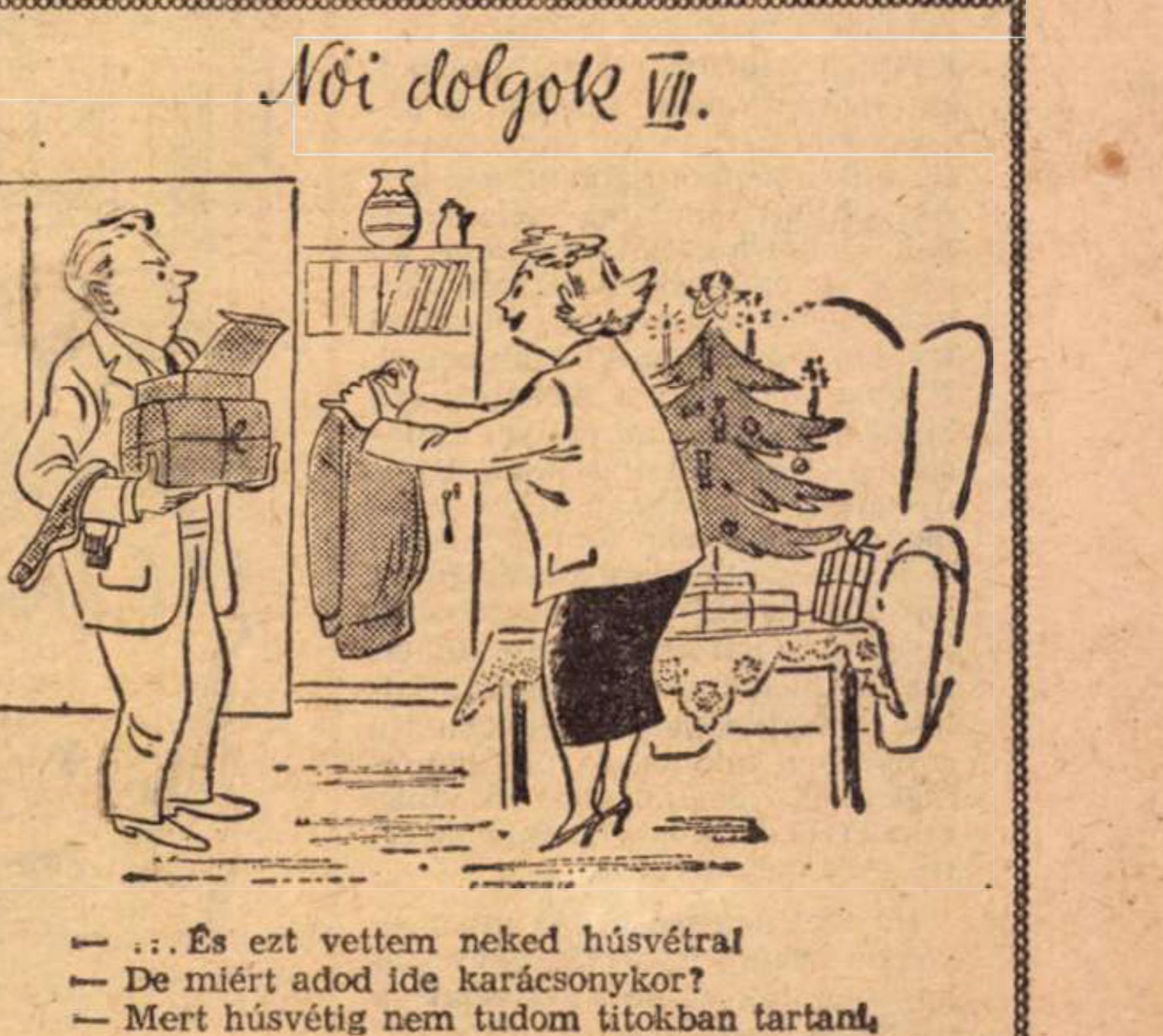

— ... És ezt vettem neked húsvétra!
— De miért adod ide karácsonykor?
— Mert húsvétig nem tudom titokban tartani.

(Vasvári Anna rajza)

Leleményes háziasszony

Ha lábas van, nincs hozzávaló fedő, ha fedő van, nincs hozzávaló lábas.

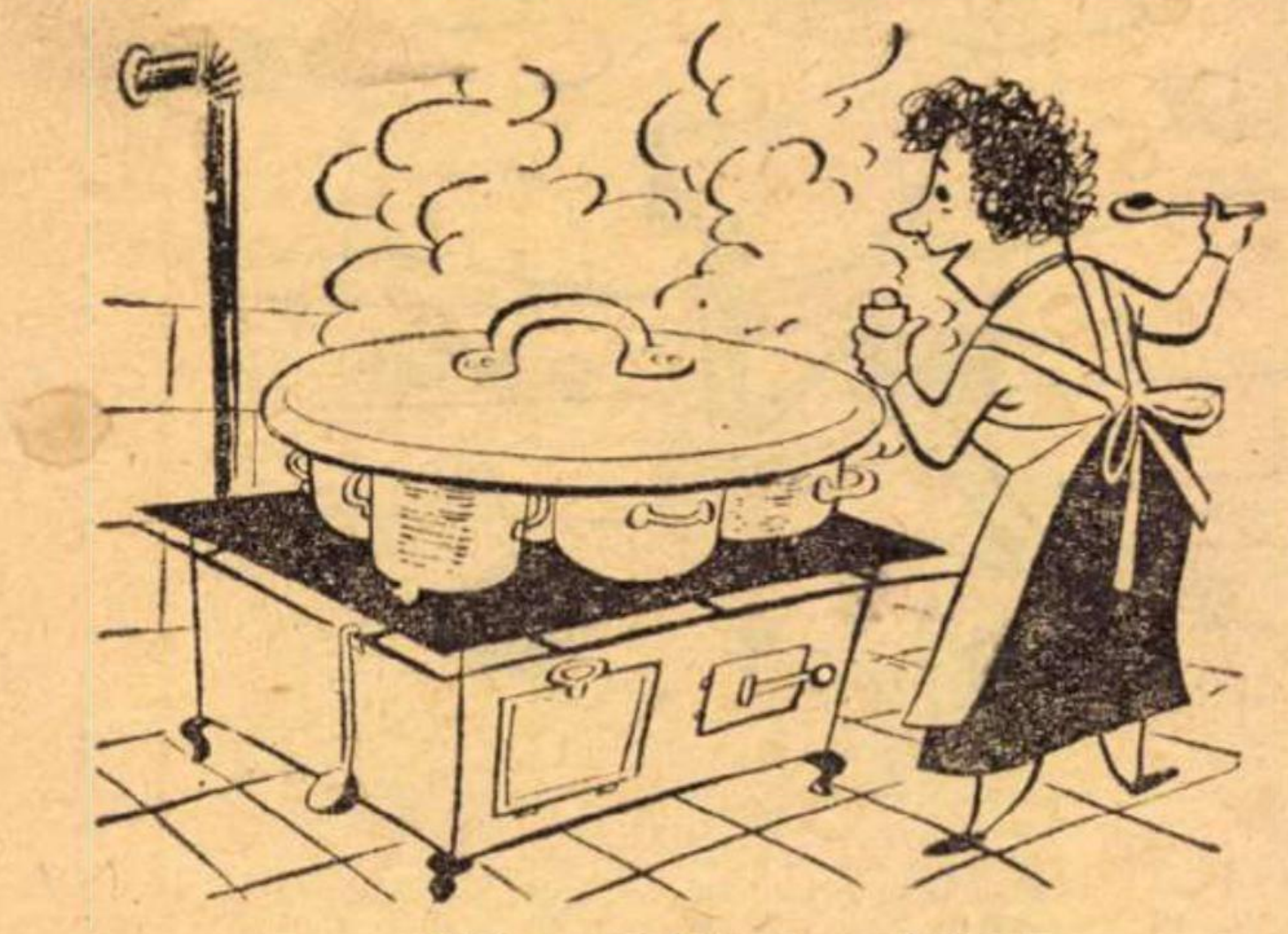

Aki megoldotta a problémát

SORSZÁM

A sportpályán

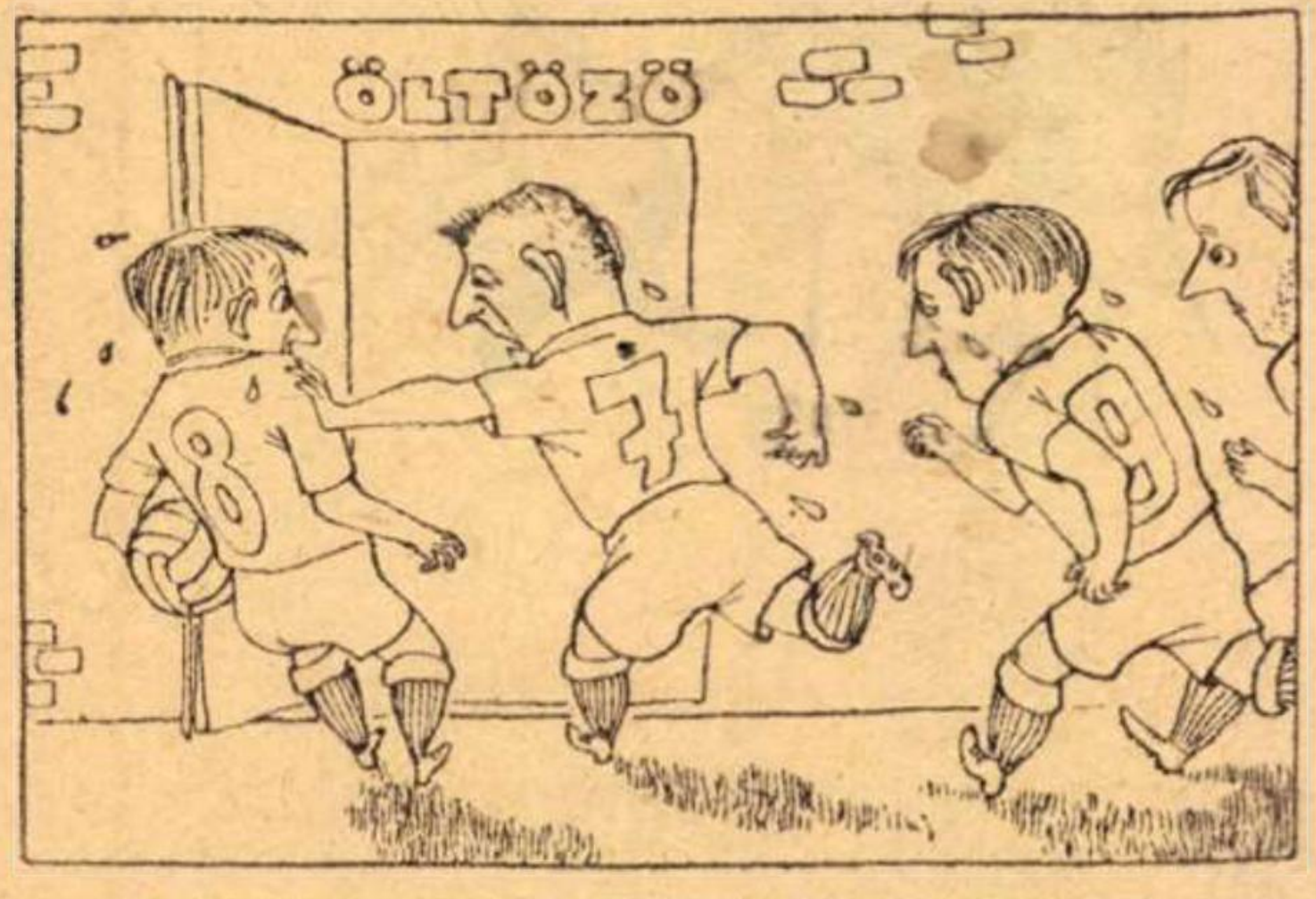

— Lassabban, apafej! Tartsuk be a sorrendet!

Az SZTK-ban

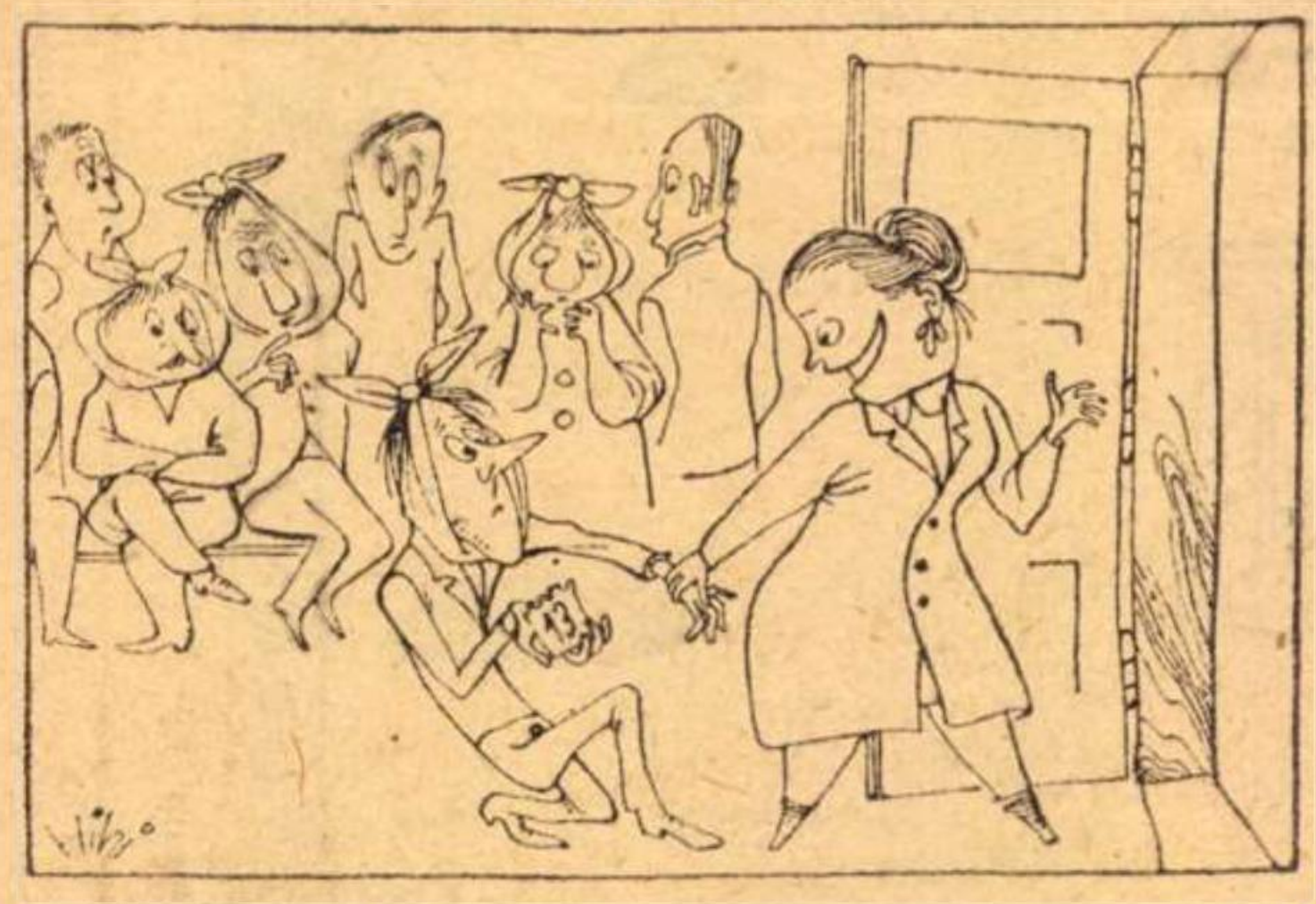

— Na, jöjjön már! Persze, hogy maga következik...

A borbélynál

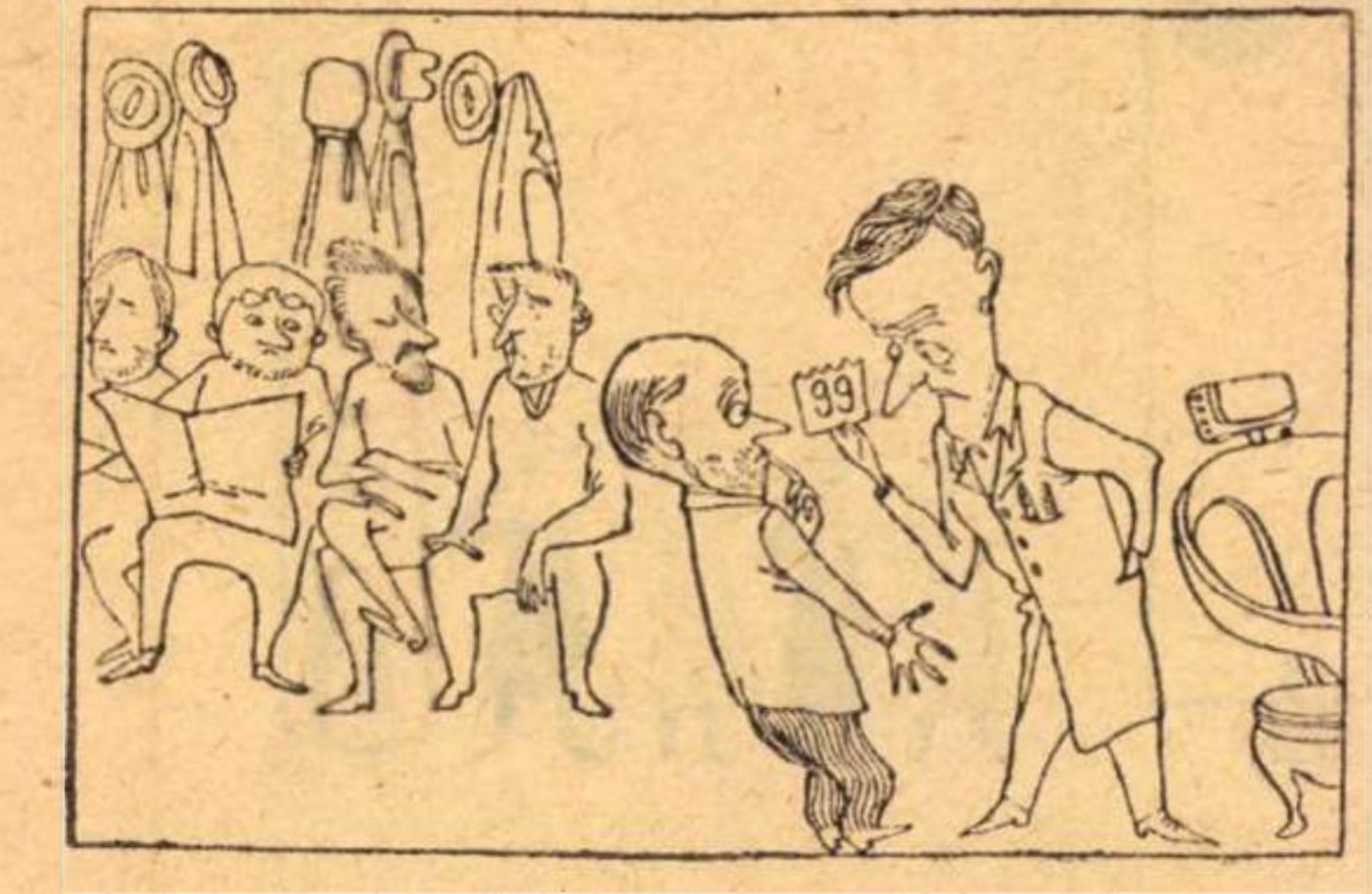

— Engem akar átrázni? Ez 99-es és nem 66-os, csak megfordította a számot!

A fürdőben

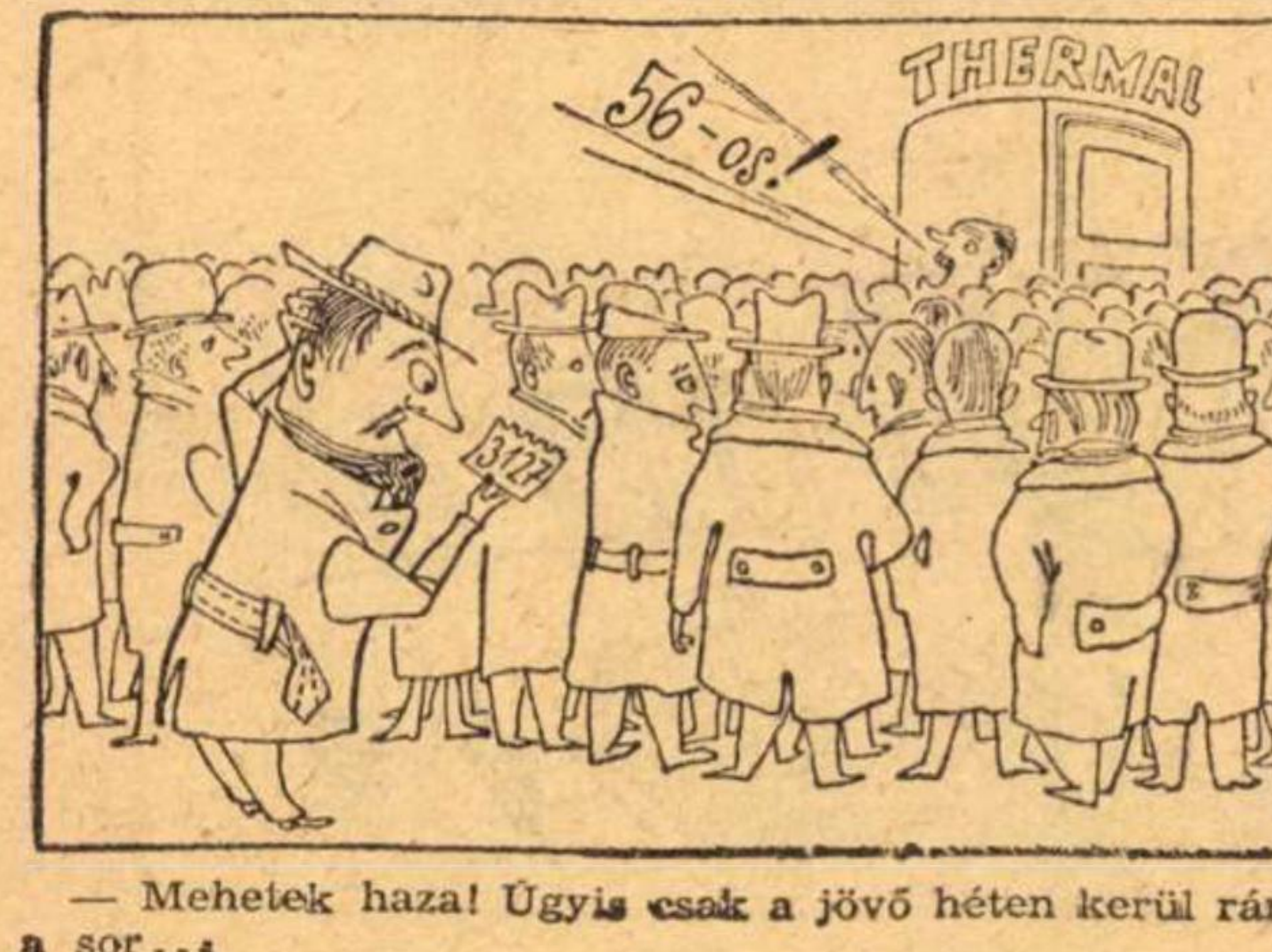

— Mehetek haza! Úgyis csak a jövő héten kerül rám a sor...

(Hihi rajzai.)

Külföldi Szemle

Mendes-France fölösleges szökése

A „Colliers" című amerikai hetilap december 24-i számában figyelemreméltó cikk jelent meg Mendes-France tollából. A francia miniszterelnök hősi részletességgel számol be arról, hogyan szökött meg 1940-ben a vichy-i kormány börtönéből. A németekkel cimboráló Laval-kormány azon a címen csukta le Mendes-France-ot, hogy megszökött csapattestétől. A szökés körülményei semmiféle hiányérzetet nem keltenek az olvasóban: volt benne kettéreszelt rács, álbajúsz és lepedőből sodort kötél. Csak azt nem érti az ember, miért tette ki magát a leendő miniszterelnök ennek a fárasztó kalandnak. Miért nem állt ki keményen a vichy-i kormány elé ezekkel a jövőbe hasító szavakkal:

— Mit akarnak tőlem? Bebörtönzik azt az embert, aki legkésőbb tíz év múlva minden erővel harcol azért, hogy felfegyverezze azokat, akik most letiporták Franciaországot?!!

Lehet, hogy Petain és Laval nem mondott volna le Mendes-France javára, de hogy németbarátságból órákat vettek volna tőle, az több mint bizonyos.

Eisenhoweri aranykor a golfsportban

Azok a rosszindulatú bírálók, akik elégedetlenek voltak Eisenhower elnöki működésével, most megszégyenülten elhallgattak. Nem merik kritizálgatni az amerikai elnököt, amiért az év harmadrészét a golfpályán tölti. Kiderült ugyanis, hogy az amerikai golfsport soha nem remélt fejlődésben van, s a történelem úgy tekinti majd ezt a korszakot, mint a golfozás aranykorát. A golfütő-gyárak részvényei ugrásszerűen emelkedtek. A „Daily Express" washingtoni tudósítója szerint az elmúlt kilenc hónapban 80 új golfpálya nyílt meg, építés alatt áll 198, s további 350 pályának a tervei már elkészültek. Aki ezekután is azon panaszkodik, hogy az USA elnöke minden harmadik napját golfozással tölti, az lebecsüli a golfot és túlbecsüli az elnöki teendőket.

Hogyan lesz a bakfisból régész kedvence?

Agatha Christie, a híres angol detektívregényírónő a napokban ünnepelte 64-ik születésnapját. Az írónő elmondta szokásos ünnepi nyilatkozatában, hogy a detektívregényíráson kívül a férjének, Max Maltowan régésznek szokott segíteni, aki középkeleti országokban végez ásatásokat.

— A régész a legeszményibb férj, akit csak elképzelhet magának egy nő. Minél öregebb egy asszony, annál inkább fölkelti a régész figyelmét.

Christie asszonyt különben már összehasonlították egy ismert régi nővel. Egy angol törvényszéki bíró mondta róla a következőket:

— Agatha Christie az a nő, akinek Lucrezia Borgia óta a gyilkosságok a legtöbbet jövedelmeznek.

Kis hírek

ŐRÜLT GONDOLAT. Sok amerikai haditengerészeti szakértő szerint őrültség volt 60.000 tonnás repülőgép-anyahajót építeni. Ugy látszik, ezt a hajó építői is érezték, mert a hajót Forrestalról, a néhai őrült hadügyminiszterről nevezték el.

FANTASZTIKUS UTAZÁS. Hammarskjöld, az ENSZ főtitkára a Kínai Népköztársaságba utazott, egy olyan országba, amely az amerikai kormány szerint nem létezik.

MEGHATÓ TÖRTÉNET. Az amerikai lapok beszámoltak Mrs. Nannie Boss 49 éves asszony bűncselekményeiről. A tisztes hölgy öt férje közül négyet megmérgezett, csak az első férjének kegyelmezett meg. Amikor megkérdezték tőle, hogy miért hagyta életben éppen az első férjét, zavartan válaszolta: „Mégis csak az első szerelem az igazi..."

F. L.

Takarítás a bürokrata szobájában

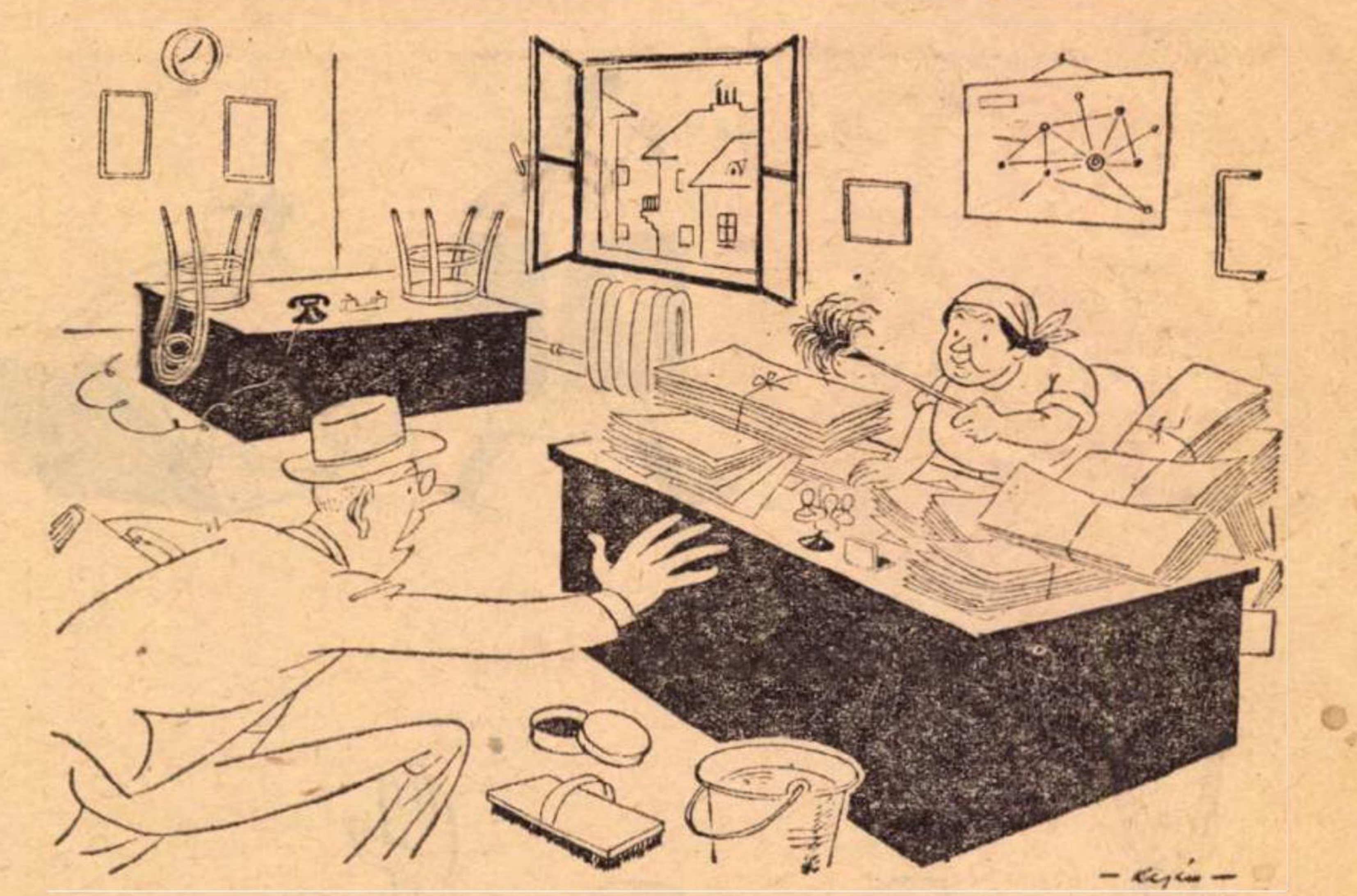

— Állj! Le ne törölje a port, Juliska néni! Nem fogom tudni megkülönböztetni a régi aktákat az újaktól!

Párizsi asszonyok

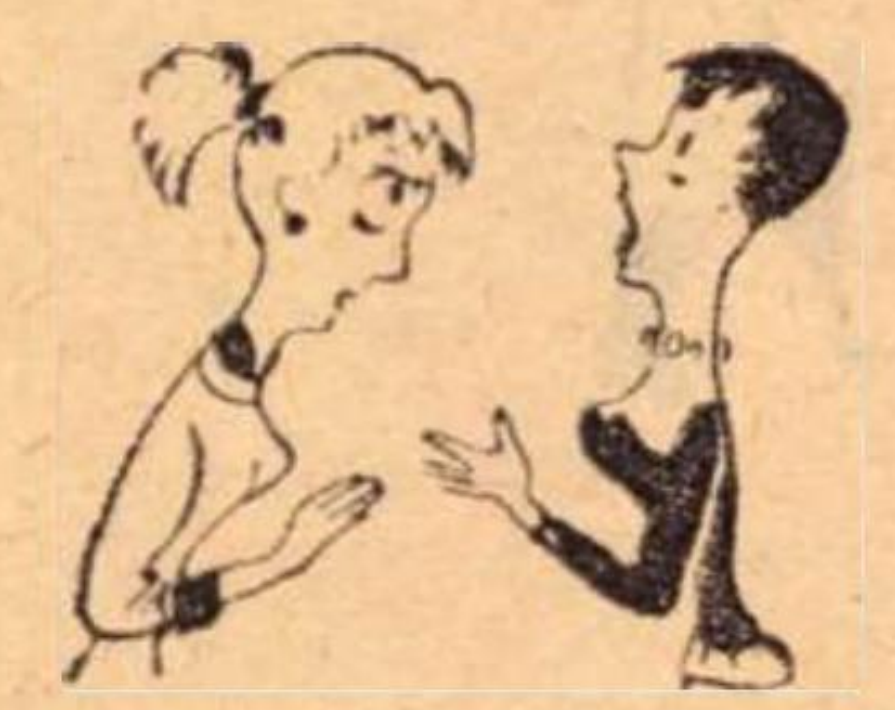

— Csak ne lenne a férjemnek éjszakai foglalkozása!

— Éjjeliőr?

— Nem, képviselő!

* * *

Eredményes beszélgetés

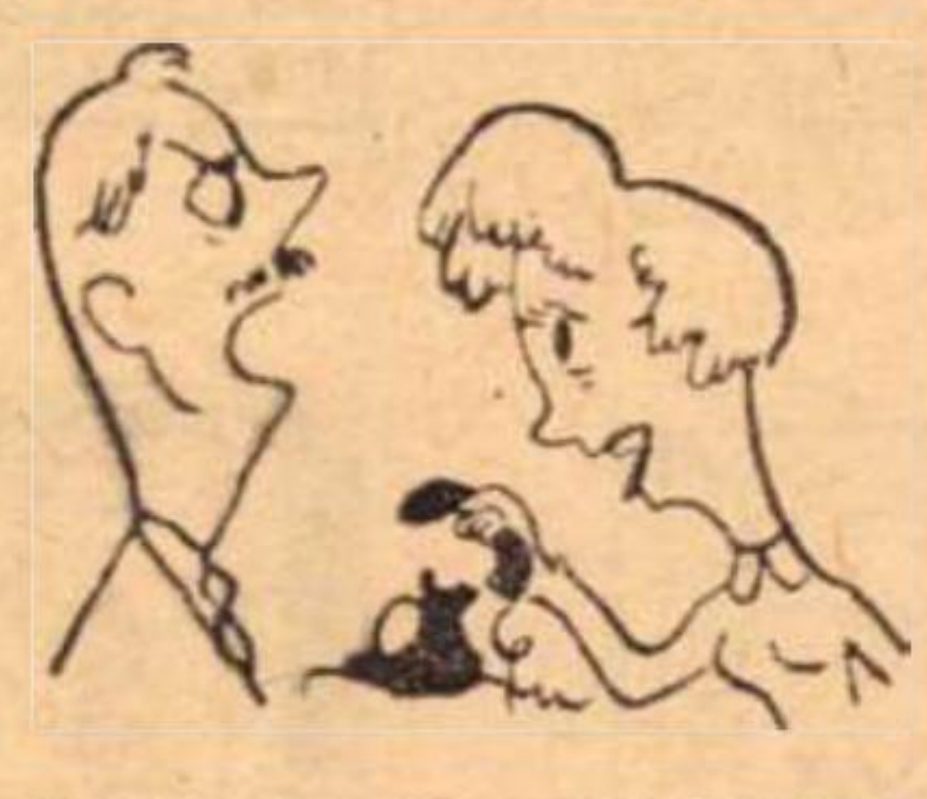

Férj: Az ég szerelmére, kivel telefonáltál egy teljes órán keresztül?

Feleség: Sárival. Megbeszéltük, hogy átjön egy kicsit beszélgetni!

* * *

Az érem másik oldala

— Ennek a Mendes-Francenak is miket vágnak a fejéhez! Azt mondják, hogy németbarát.

— Viszont franciabarátsággal nem vádolják.

Csalhatatlan orvosság

Meghültem. Ilyenkor januárban nem nehéz az ilyesmi, a nátha nem hiányzik, mindenki könnyen hozzájuthat, ha akarja, ha nem.

Nem hencegésből mondom, én is megkaptam. A náthát is és a szokásos tanácsot is. Utóbbi így hangzott:

Gőzfürdő. Bemégy a szárazgőzbe, ott ülsz húsz percig, ömleni fog rólad a víz, húsz perc mulva abbahagyod az egészet, forró zuhany alá állsz, megszáradsz és kész. Nátha volt, nátha nincs!

Tetszett ez az ötlet és elmentem a Rudasba, ami még a törököktől maradt ránk. Bementem a szárazgőzbe. Fuldokoltam. Nem szoktam meg a szárazgőzt és úgy csapott le a tüdőmre, mint egy gőzkalapács. Szédelegtem. Talán tíz percig tartott, amikor már az volt az érzésem, hogy nem bírom tovább.

Elhatároztam, hogyha belehalok, akkor is kihúzom húsz percig. Szerencsémre egy szárazgőzrajongó ismeretlennel kerültem össze.

— Higgye el, kérem, nincs ennél jobb — magyarázta. — Szerencsés esetben két kilót lefogyhat egyszeri ülésre. Látom, ön még nem szokta meg. Ha megszokja, nem tud enélkül élni. Áldás az emberiségre. Aki naponta idejár a szárazba, az nem lesz beteg soha. Fuldoklik tőle az ember, de az a jó. Ilyen lehet az a híres mennyország, amiről annyit beszélnek.

Otthon köhögtem, trüsszögtem, belázasodtam, bedagadtam, de még volt annyi erőm, hogy felkeressem barátomat, aki ide juttatott:

— Tessék! Ez lett belőlem! — mutattam roncsaimra. — A te híres szárazgőzöd után.

Barátom nevetett:

— Ilyenek a laikusok, — kezdte fölényesen. — Hát azt hitted, hogy beülsz a szárazba és húsz perc mulva nyomtalanul elmúlik az egész betegség?

— Hogy érted ezt?

— Ugy, hogy a nátha természetesen elmúltnak tekinthető. Most haldoklik, — mondta, mert akkorát tüsszentettem, mint valami atombomba, — de a teljes halál még nem állt be.

— Mégis, meddig tart, amíg egy ilyen nátha a szárazgőz után teljesen meghal, vagyis, amíg elmúlik?

Barátom tűnődött:

— Egy-két nap. Esetleg egy-két hét. Esetleg egy hónap, de aztán igazán nátha legyen a talpán, amelyik egy húszperces szárazgőz után kibírja egy hónapig.

— Hiszen azelőtt, gőz nélkül is el szokott múlni a náthám, egy-két hét alatt!

Barátom kedvesen elmosolyodott:

— Ebben van valami. Szerintem akkor a gőz nem is szükséges.

K. P.

Van ez így néha

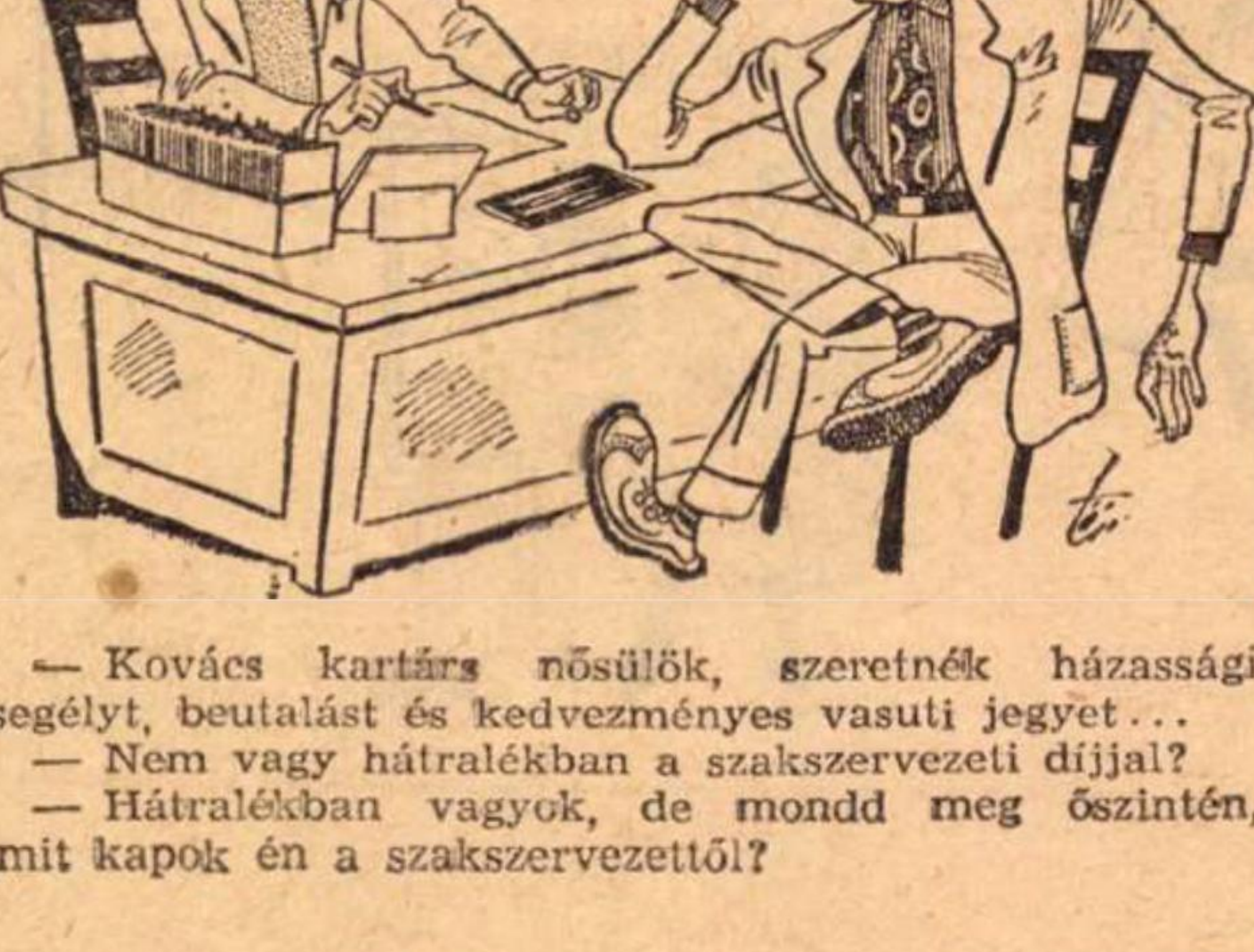

— Kovács kartárs nősülök, szeretnék házassági segélyt, beutalást és kedvezményes vasuti jegyet...

— Nem vagy hátralékban a szakszervezeti díjjal?

— Hátralékban vagyok, de mondd meg őszintén, mit kapok én a szakszervezettől?

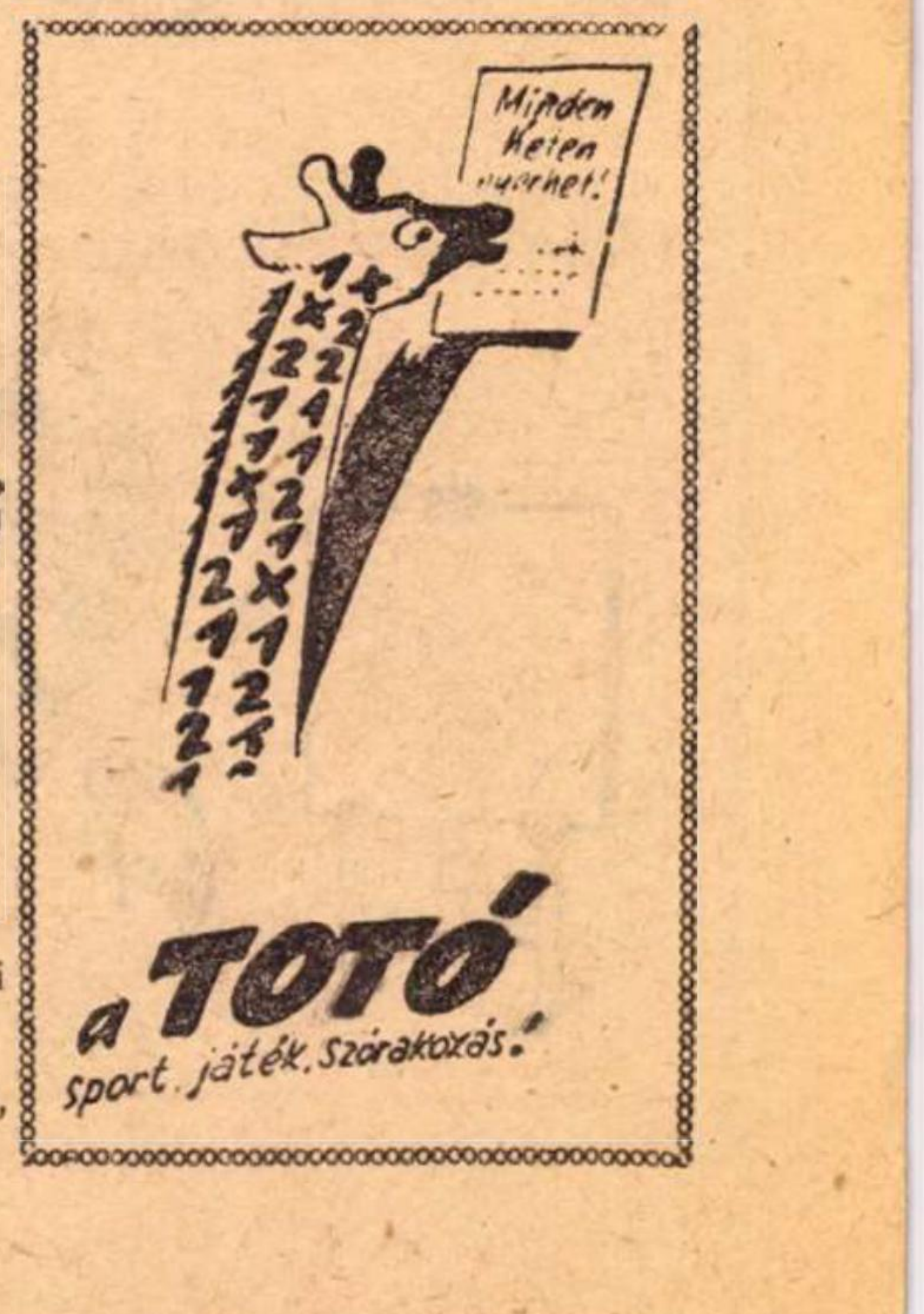
Minden héten nyerhet!
a TOTÓ
sport. játék. Szórakozás!

Művészeti GÖRBE TÜKÖR

Haladó hagyományok

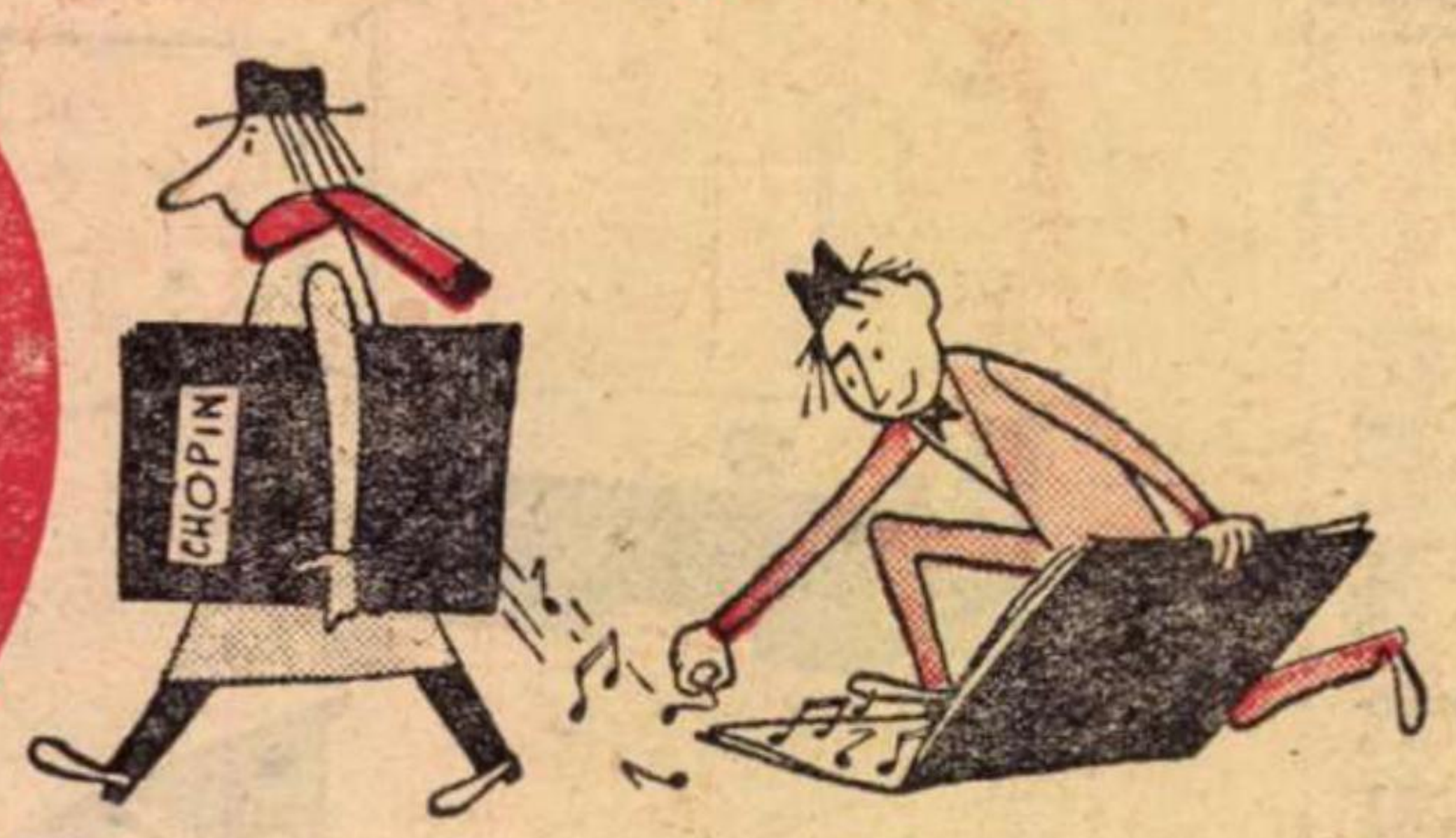

Lírai költő

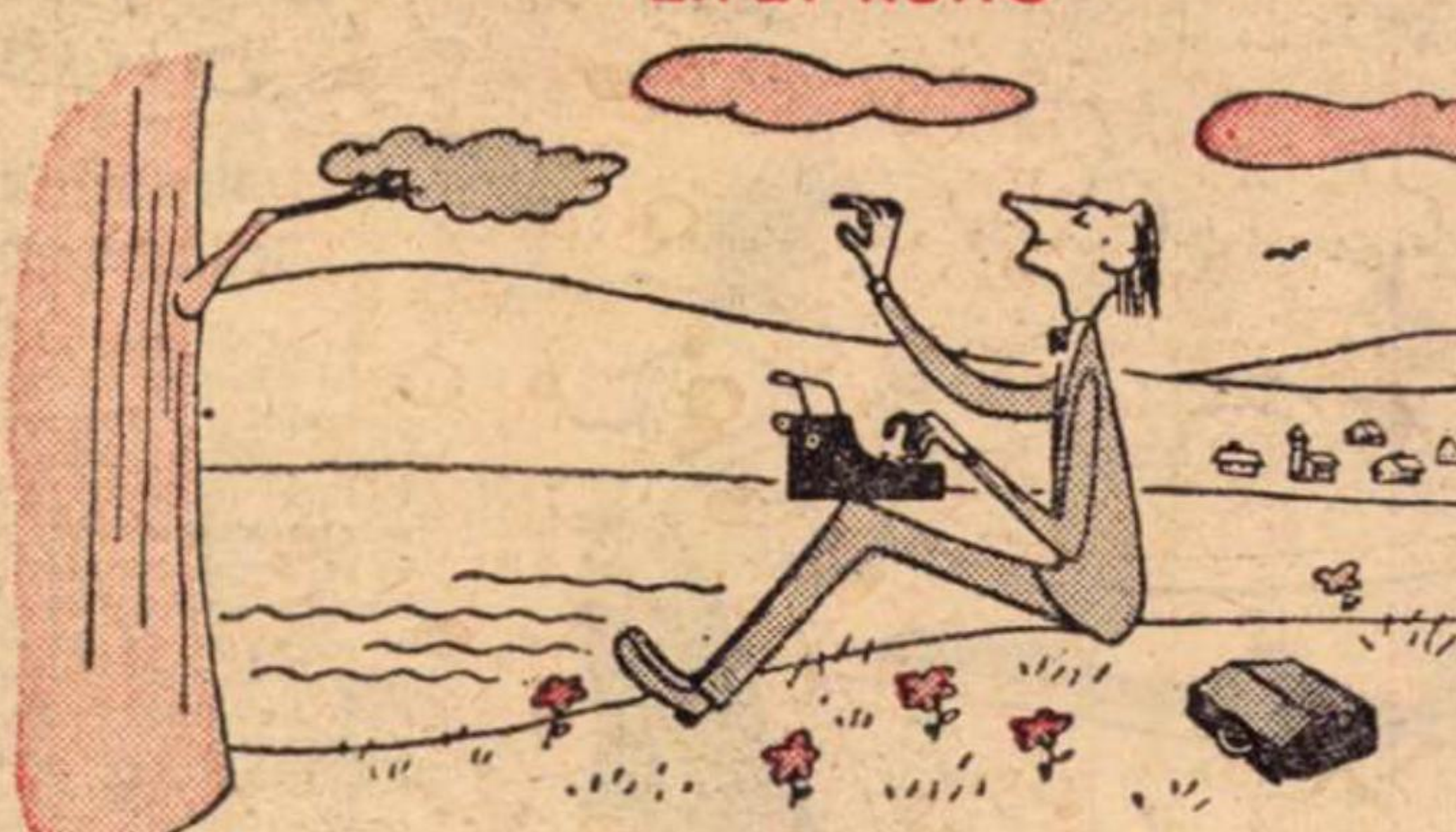

Szobrász-kollektíva

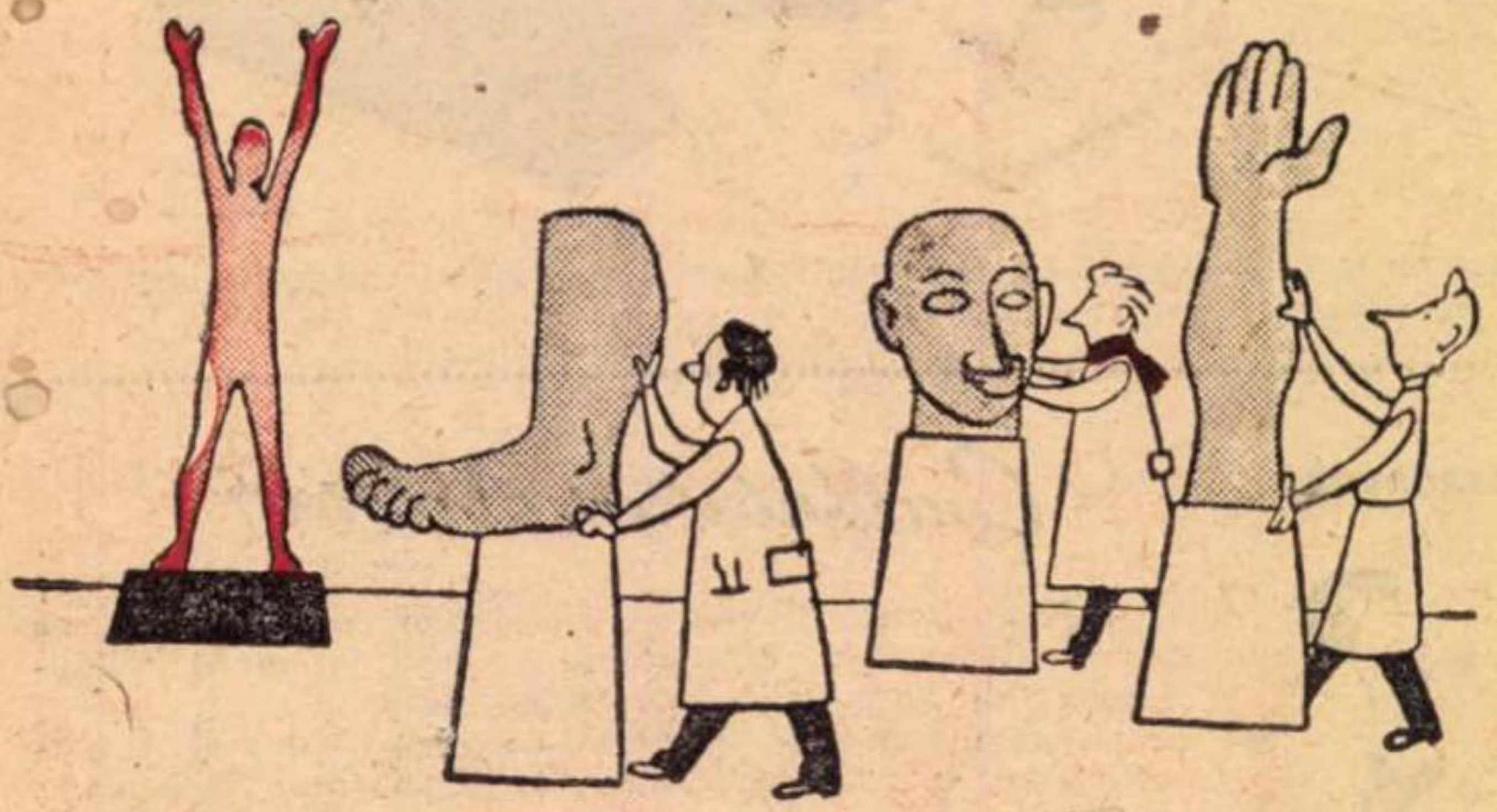

A túlbuzgó

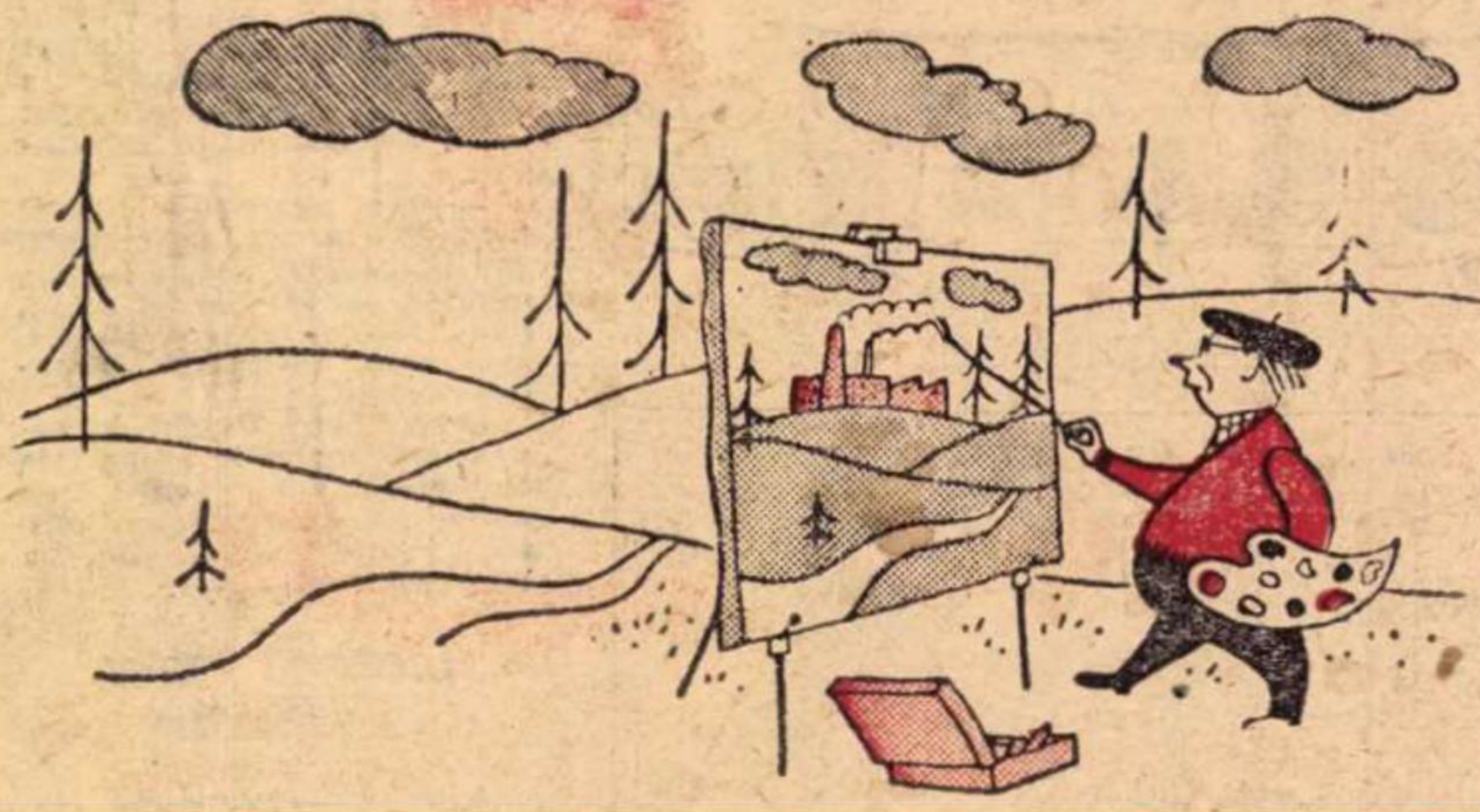

Az író ír

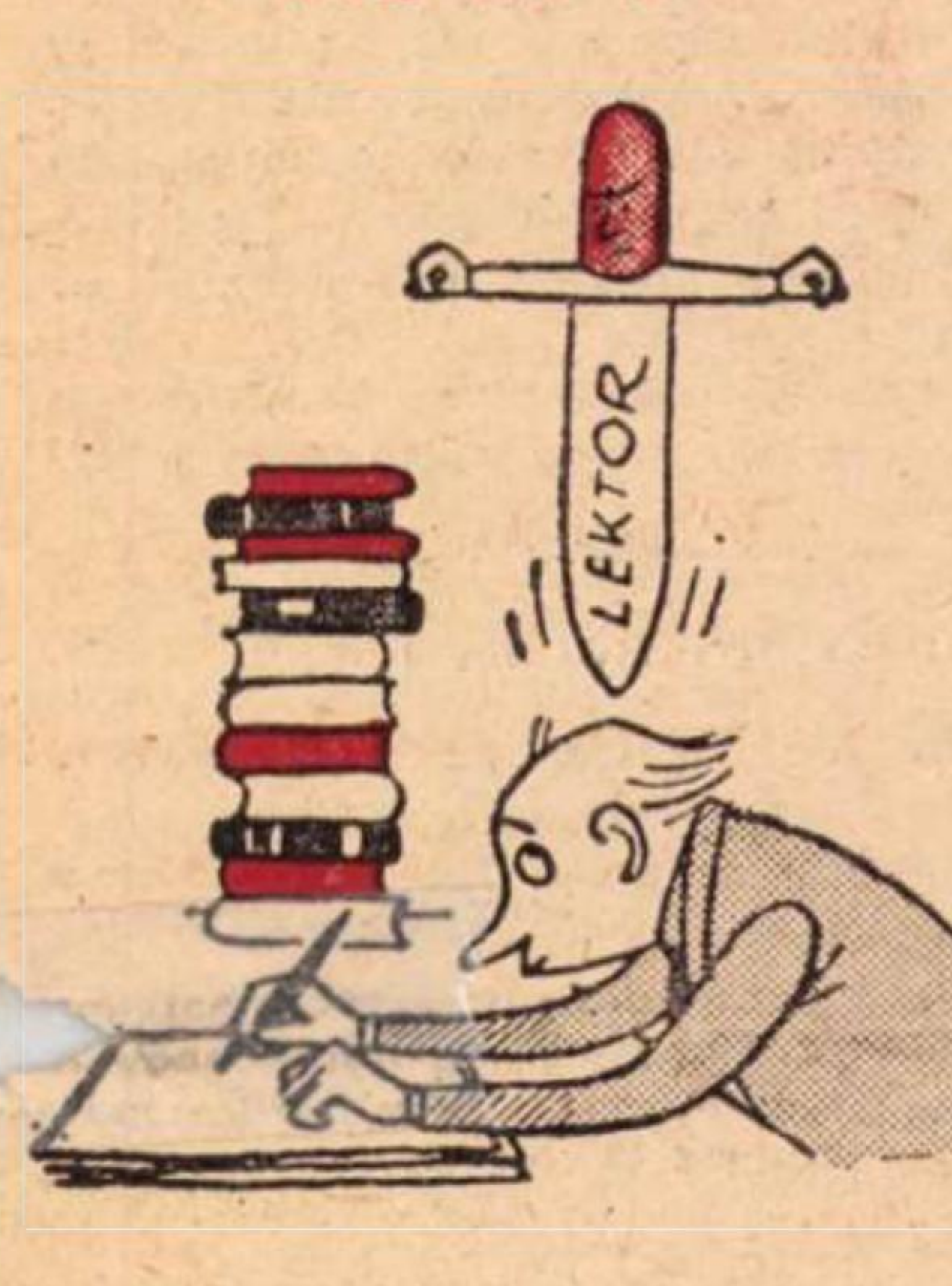

Gyüjteményes kiállítás

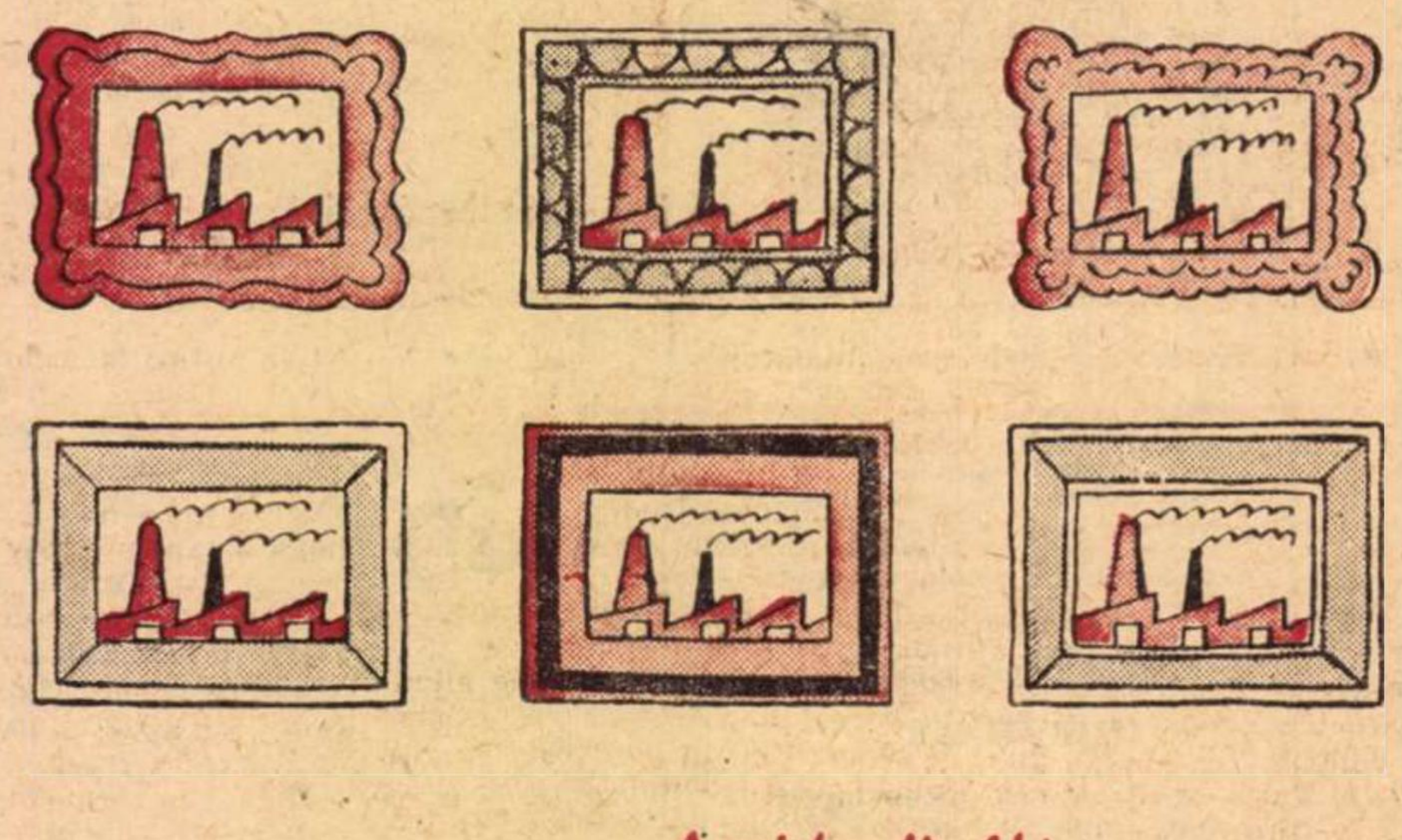

Aki elszakadt
a tömegektől...

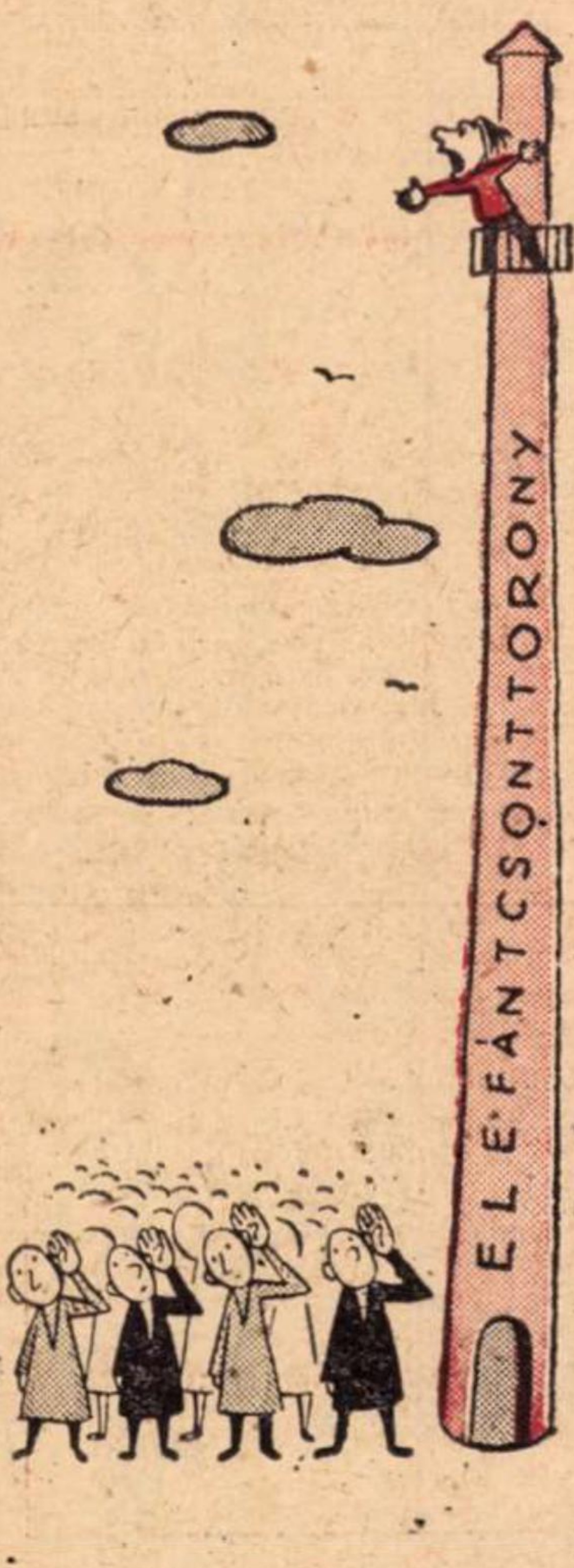
ELEFÁNTCSONTTORONY

Az önimádó

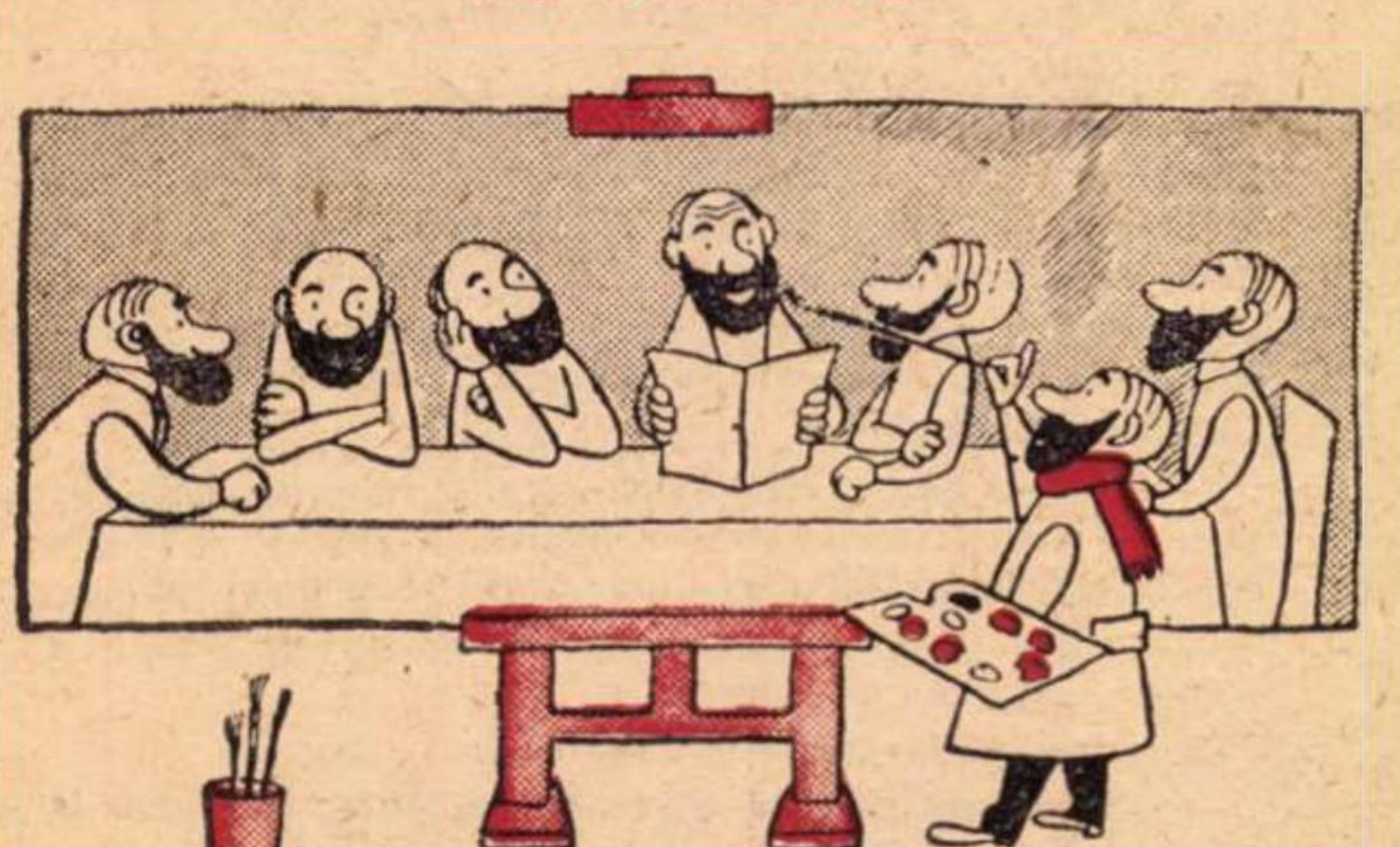

Az idealizáló

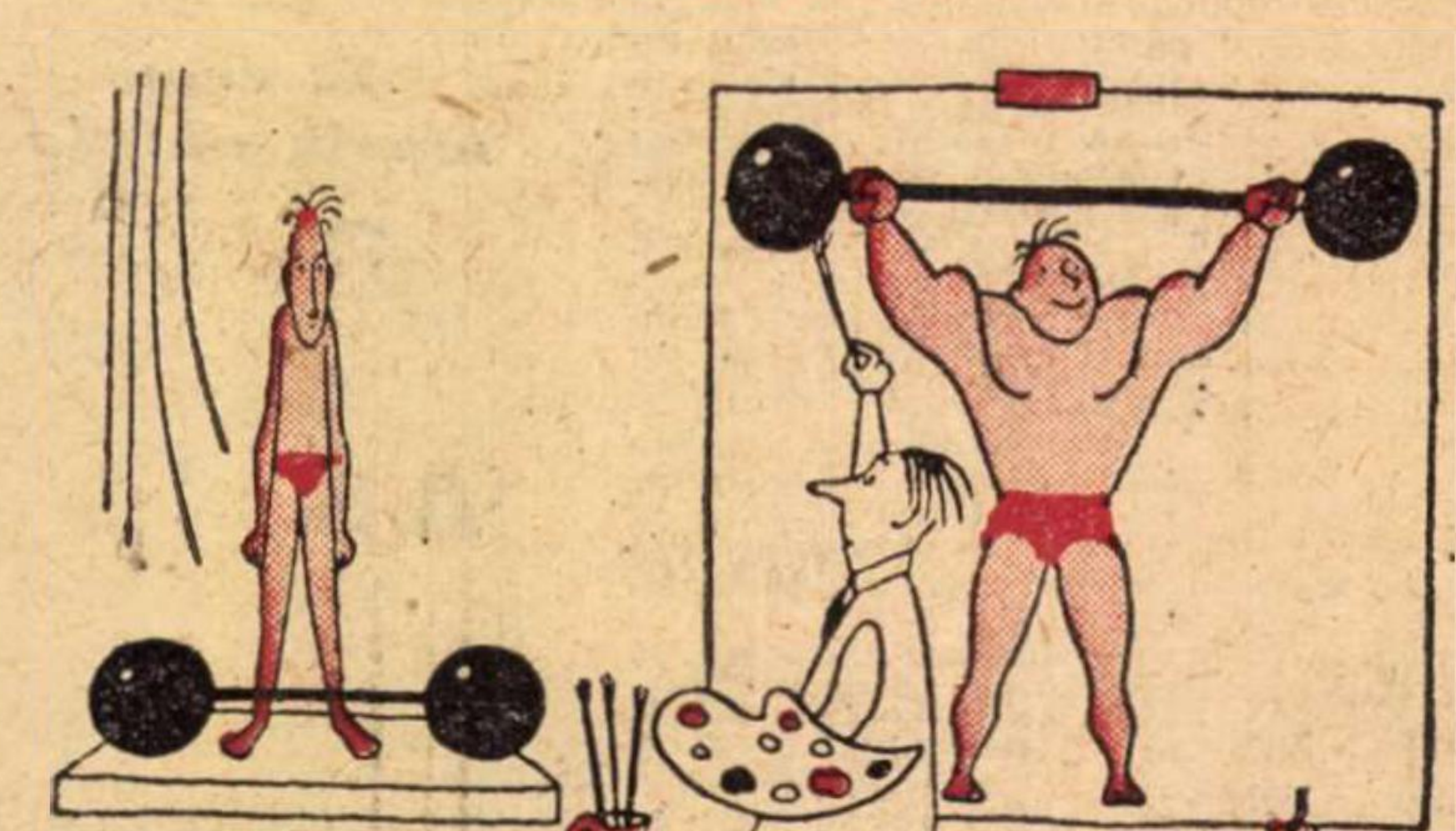

Akinek túlságosan a hóna alá nyultak...
és akinek nem...

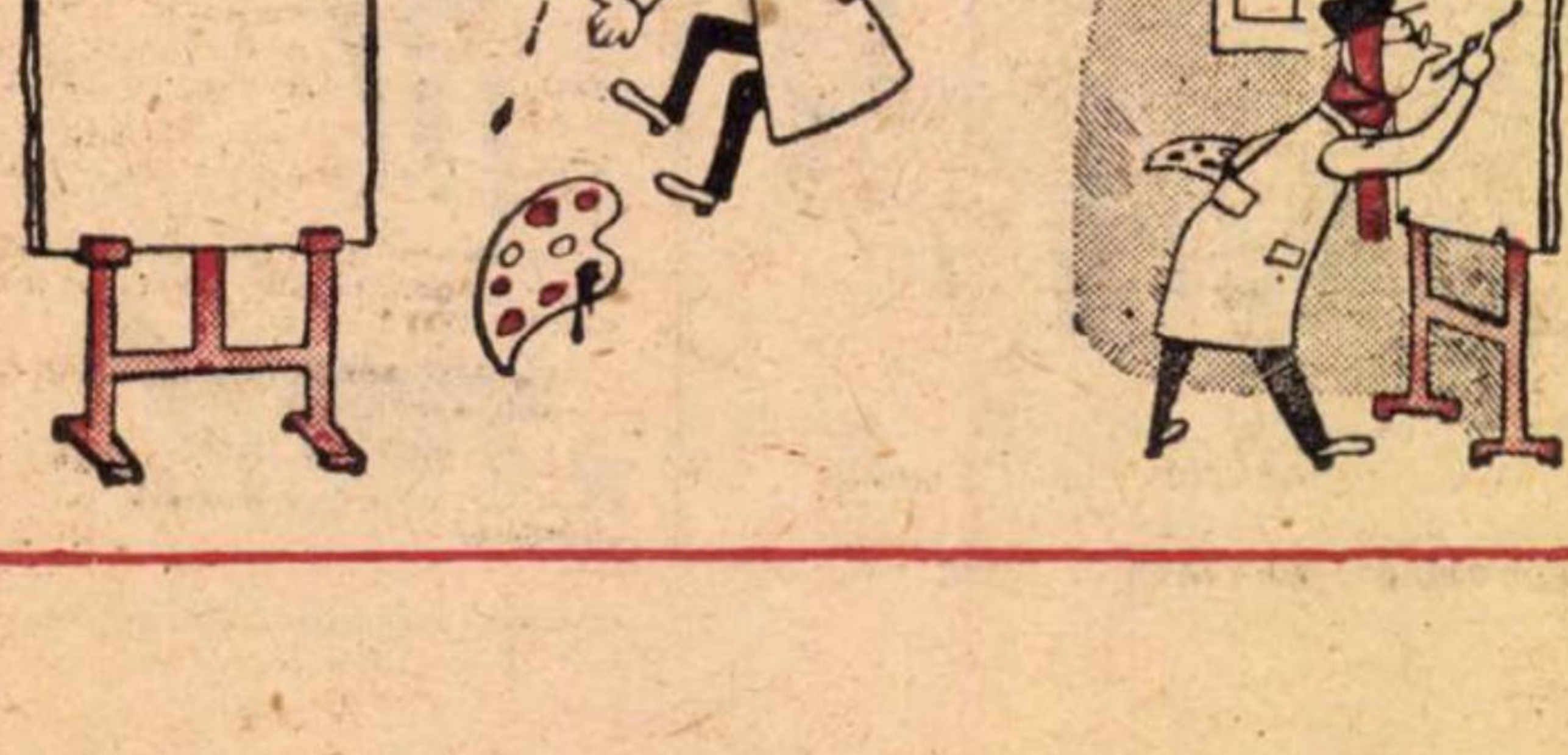

A zsűri döntött

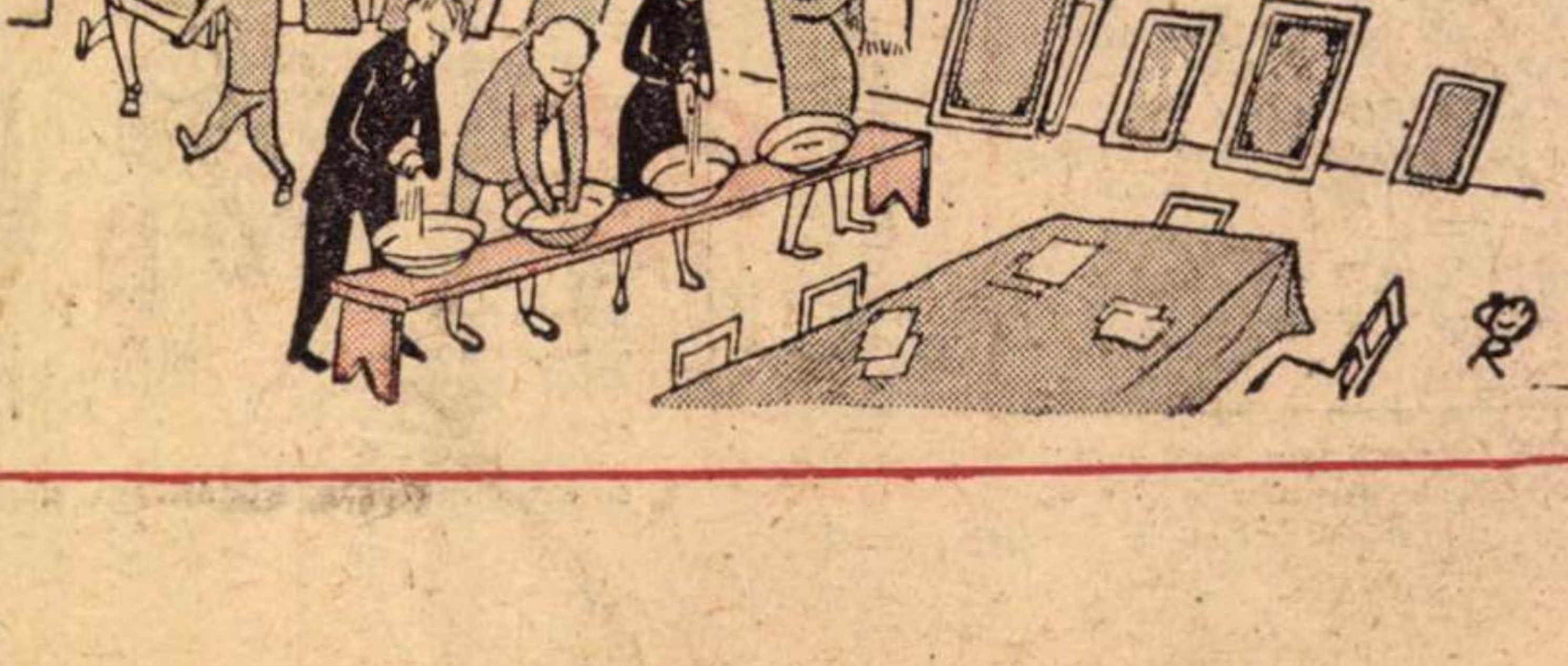

Kulturfront

MELINDA

(Lírai történet)

Melinda kecske volt. Tavaszon, őszön, nyáron át egy kis fabódéban lakott, az udvar végében. Télen leköltöztették a pincébe, ott rágta a finom sárgarépát, krumplihajat, marharépát, tököt és sok másféle eledelt, ami gazdái asztaláról megmaradt.

A Melinda nevet én adományoztam neki. E ritka és ősi nevet méltósággal viselte. Egyébként szerény, tisztelettudó kecske volt, csak akkor mekegett, ha szóltak hozzá. Ilyenkor is csak módjával. Megesett, hogy kint ültem a kertben, enyhe időben napoztam, vagy olvastam s néha Melindával is szóba elegyedtem. Ez a társalgás igen egyoldalú volt. Én beszéltem mindenféléről: időjárásról, futballmeccsről, Devecseri Gábor legújabb verseiről. Melinda figyelmesen hallgatott s dicséretére legyen mondva, sohasem mekegett közbe. Legfeljebb néha rosszalóan csóválta a fejét, vagy — ritkábban — helyeslően bólintott.

Előfordult, hogy késő este tértem haza. Melinda a számára kiutalt lakása ajtajában állt s kérődzött. Néha úgy láttam, mintha kicsit szomorúan tekintett volna rám. Megfigyeltem, hogy akár éjfélkor, vagy hajnali négykor jöttem haza, Melinda változatlanul ott állt kuckója előtt s nem szólt semmit, csak nézett barátságosan, mindent elnézőn és megbocsátón, bölcsen. Soha sem tett szemrehányást, még csak egy rövid mekegéssel sem bolygatta, hol jártam, mit csináltam, miért jövök ilyen későn haza. Mikor aludt? Soha sem tudtam meglesni. Ugy látszott, vigyáz rám, figyel engem. Láthatta, mikor megyek el hazulról (lakása pontosan az én szobámmal szemben állt) s ilyenkor várt türelmesen, mikor jövök vissza, nyilván szunditott is valamit s amint a kapu csattanását hallotta s megismerte közelgő lépteimet, négy lábra állt, kidugta a fejét és nézett.

Nagyon szerette, ha felolvastam neki. Szenvedélyes felolvasó vagyok, környezetem már ismeri ezt a gyengémet s menekülnek, ha egy füzetet, vagy akár csak papírlapot meglátnak lobogni a kezemben. Melinda mindig szolgálatkészen meghallgatott, igaz, ő nem menekülhetett, bódéját magas deszkakerítés vette körül. Ő volt zsenge írásaim első lektora s meg kell mondanom, igen eszményi lektor volt, nem emelt kifogásokat, elfogadott mindent, úgy, ahogy felolvastam, soha nem iratott át semmit. Félrehajtott fejjel, kicsit ábrándos, merengő tekintettel hallgatott, mozdulatlanul, csak gyér szakálla lengedezett az enyhe szélben.

Idővel sajnos az aggkor jelei mutatkoztak rajta, keveset, étvágytalanul evett, hátsó lábára megbénult, egyre betegebb és egyre szomorúbb lett. Házigazdáim doktort hivattak hozzá, orvosságokkal tömték, de hiába, az orvos is megmondta, hogy az évek elhaladtak Melinda felett, napjai meg vannak számlálva. Tudta ezt Melinda? Valószínűleg érezte, mert egyre szótlanabb lett, de azért változatlanul megvárt, mikor haza jöttem, felnézett rám s barátságosan pislogott.

Házigazdáméknak nem volt szivük megvárni Melinda lassú pusztulását s még élve eladták egy hentesnek, levágásra. Százötven forintot kaptak érte.

Lakása nem maradt sokáig üresen: rövidesen kiutalták egy disznónak. Most egy szemtelen, hízott pofa röfög rám, ha lakásom ajtaján kilépek.

Este nincs aki vigyázza hazatérő lépteimet. Melinda egykori szállása felől horkolás, szuszogás fogad. A sertés elégedetten röfög álmában.

Nincs, akinek felolvassam legújabb műveimet. Próbálkoztam a sertéssel: rossz hallgatóságnak bizonyult. Csak bámult rám azzal a buta, bedagadt szemével, látszott rajta, hogy nem ért egy szót sem, fogalma sincs arról, milyen szépségek és mélységek vannak írásaimban.

Hiába, Melinda fogékony, érzékeny lelkületét nem pótolhatja senki sem!

Tizenhat éves volt és szürke.

Háray Ferenc

Az író kislánya

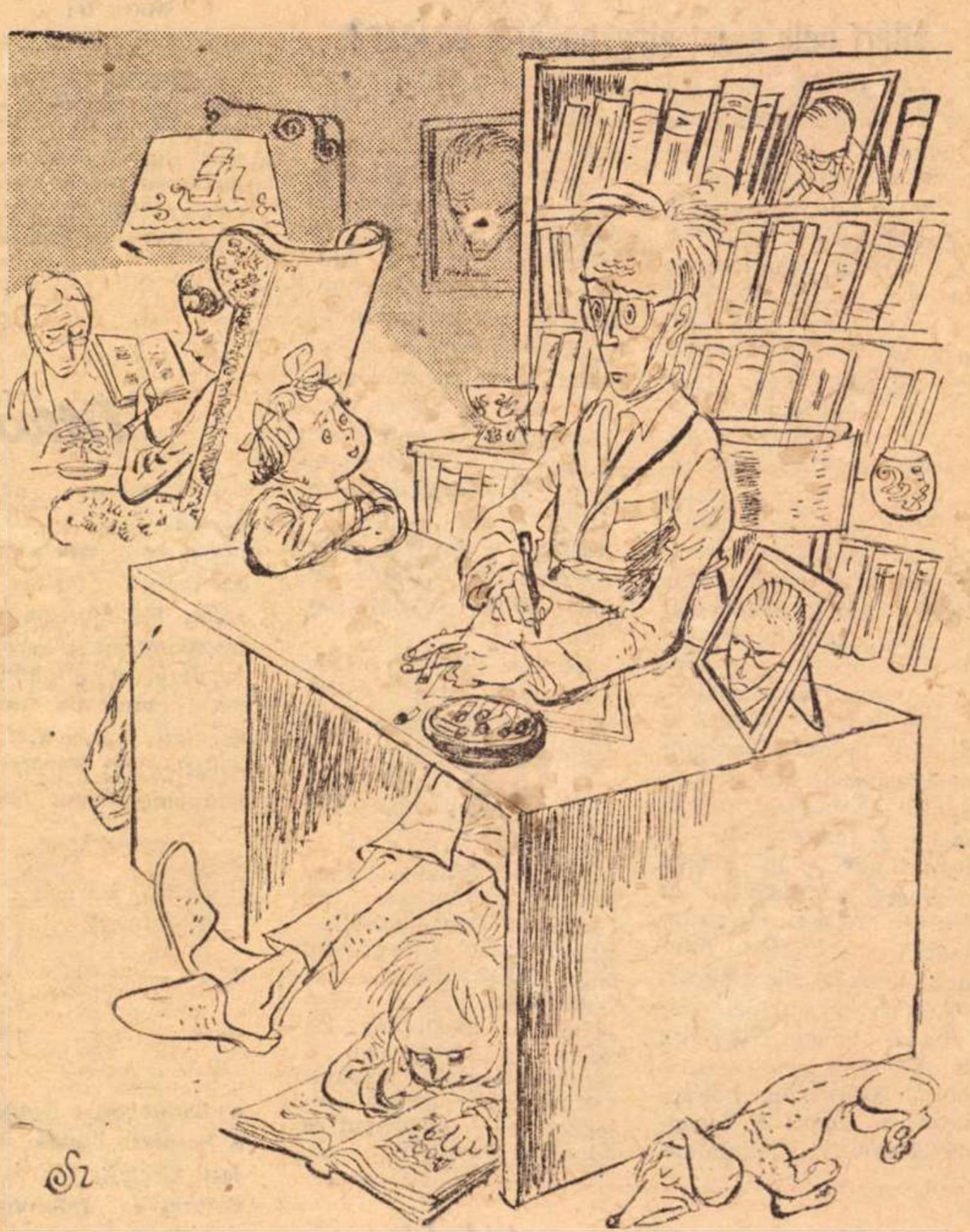

— Apu, mi lesz, ha egyszer nem jut semmi az eszedbe? ...

Új művészi magyar film: Simon Menyhért születése

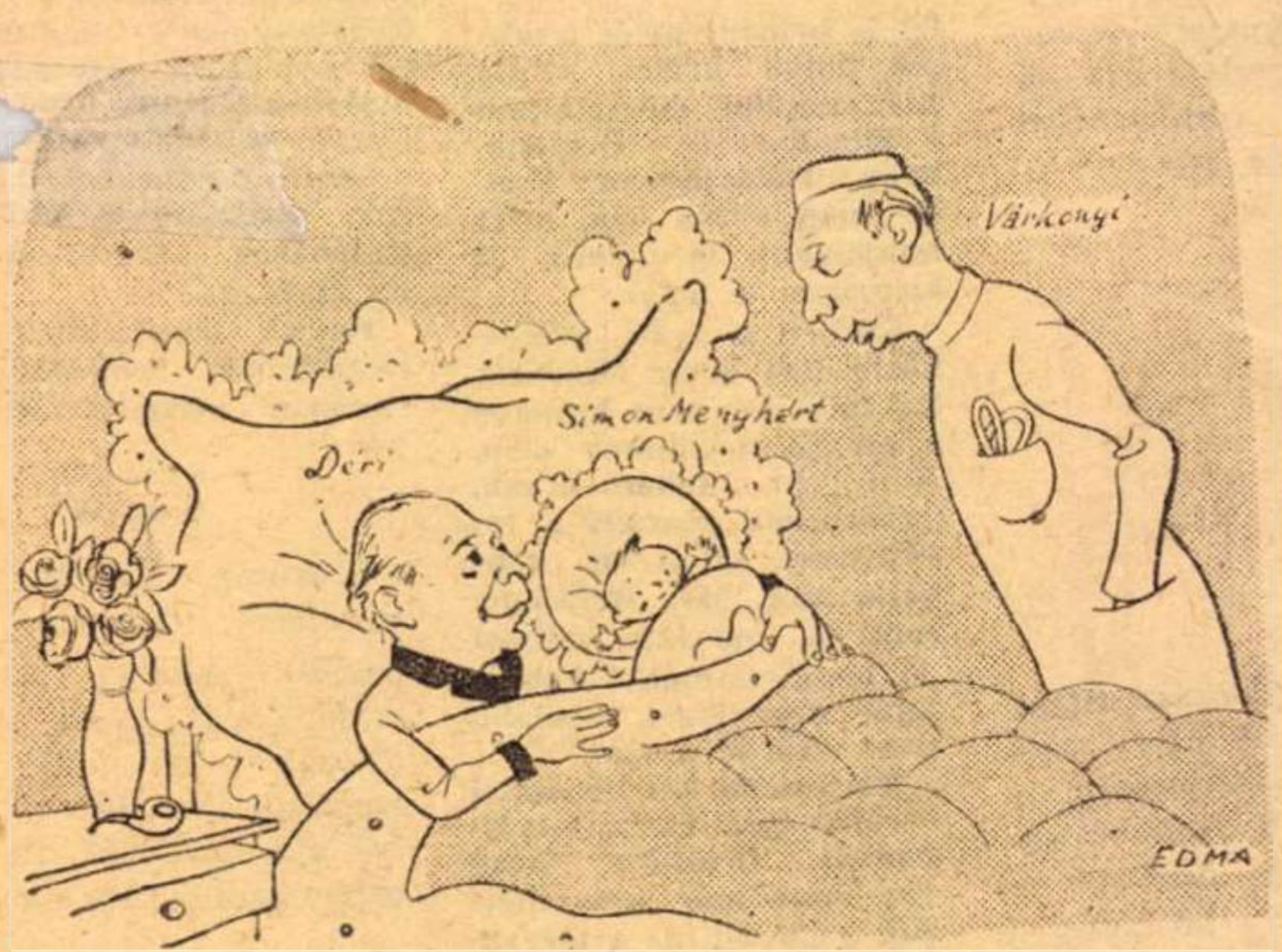

— Anya, gyermeke és a közönség jól érzik magukat...

Az Állami Népi Együttes nyugat-európai turnéra indul

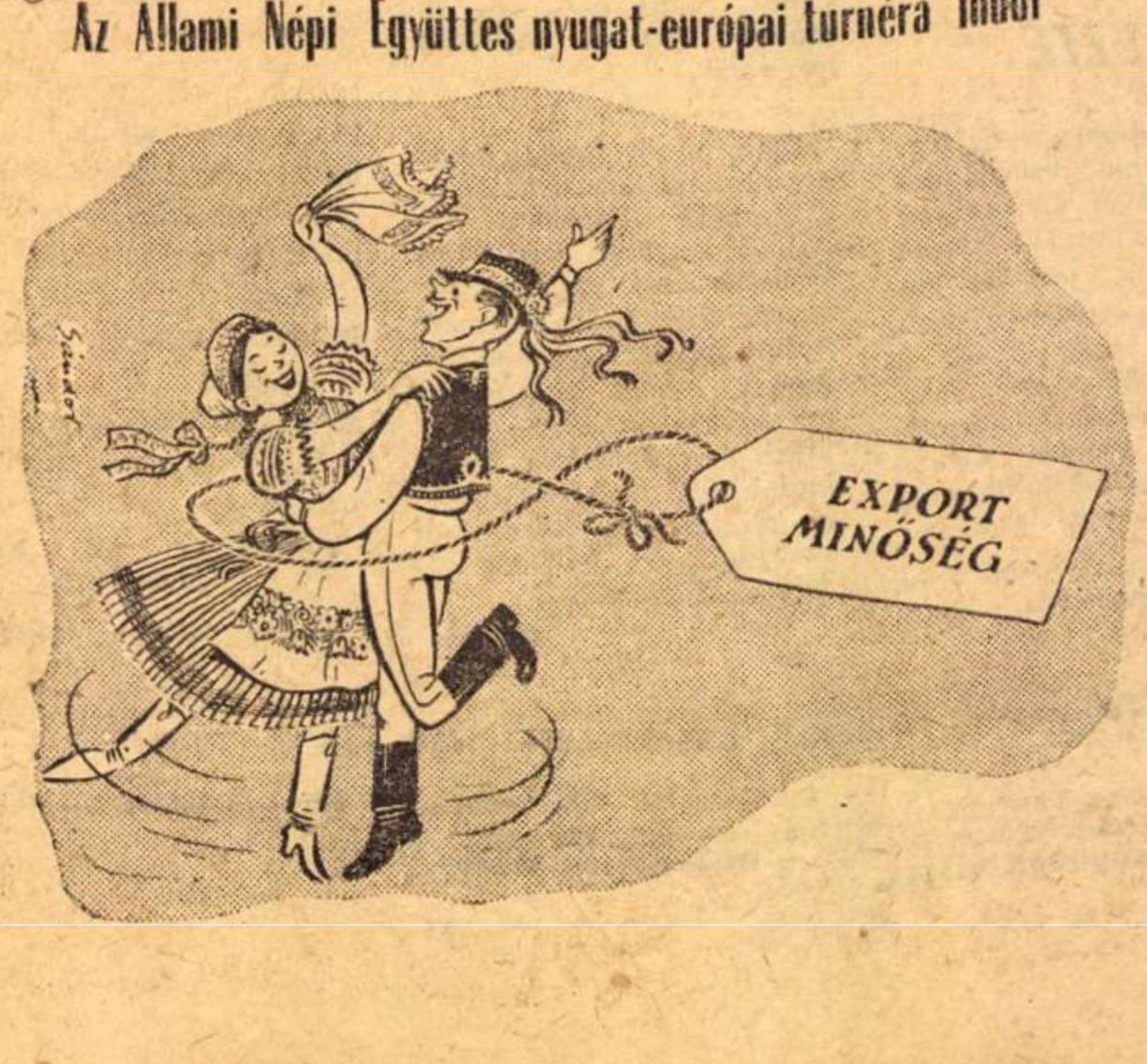

V. Bahnov és J. Kosztjukovszkij:

KUTYAKÖLYÖK

Kezdő költő ujjong barátai között,
tőle a helyi lap néhány verset közölt,
s költőnket a lábáról majd levette,
hogy egy versét elismerés követte.
Igy irt róla a kritika: „A költő
próbálkozása gyatra, nem jól költ ő,
valljuk be, hiányzik belőle a derü,
viszont az egyik költeménye — nagyszerű.
E pompás szépirás címe: Kutyakölyök.
Nagy tehetség lappang minden sora mögött.
A költő tudja, egy kutya mit érez,
Gratulálnak e verse sikeréhez.“

Örömében a költő sirt és nevetett:
„Más témáról nem irok többé verseket,
munkám ezentúl siker koronázza,
rájöttem, hol van a kutya elásva!“
És vitte, vitte verseit a lapnak,
komondorokról, hogy esznek, harapnak,
Kutyákról irni? Ennél nincs számára szebb!
Époszon dolgozott. Címe: „A tarka eb“.
Nem ismert nyugalmat, s ez oda vezetett,
kifejlesztett egész kutyaköltészetet.
Megszólták; ennek mégse vetett véget,
bár olvasói már csak a sintérek.

Hajh pedig mennyi csúfat, mennyi szépet
lépten és nyomon tár elénk az élet;
irók, a kutyafáját, sok van köztetek,
ki szürke, megkopott témáknál megreked.

(Forditotta: CSANÁDI ÁKOS)

Tadeus Poljanovszky:

A bika és az esthajnalpír

Mese

Esti biborban izzik a tó...
Nézi a bika: roppant izgató!
Gondolja: „Kurázsi, most légy velem,
Én ezt a vöröset felöklelem!“
Dühében egy nagyot ugrik szegény —
S ott marad holtan a tó fenekén.

Mi itt a tanulság, követem szépen?
Biztos, hogy ilyesmit forgat fejében
Jónehány kótyagos, veszett barom,
Mikor felbőszül az esthajnalon...
De bármit beszélnek, bármit is írnak:
Kár nekimenni az esthajnalpírnak.

(Forditotta: Pogonyi Antal)

Hetenként jelenik meg az OLCSÓ KÖNYVTÁR

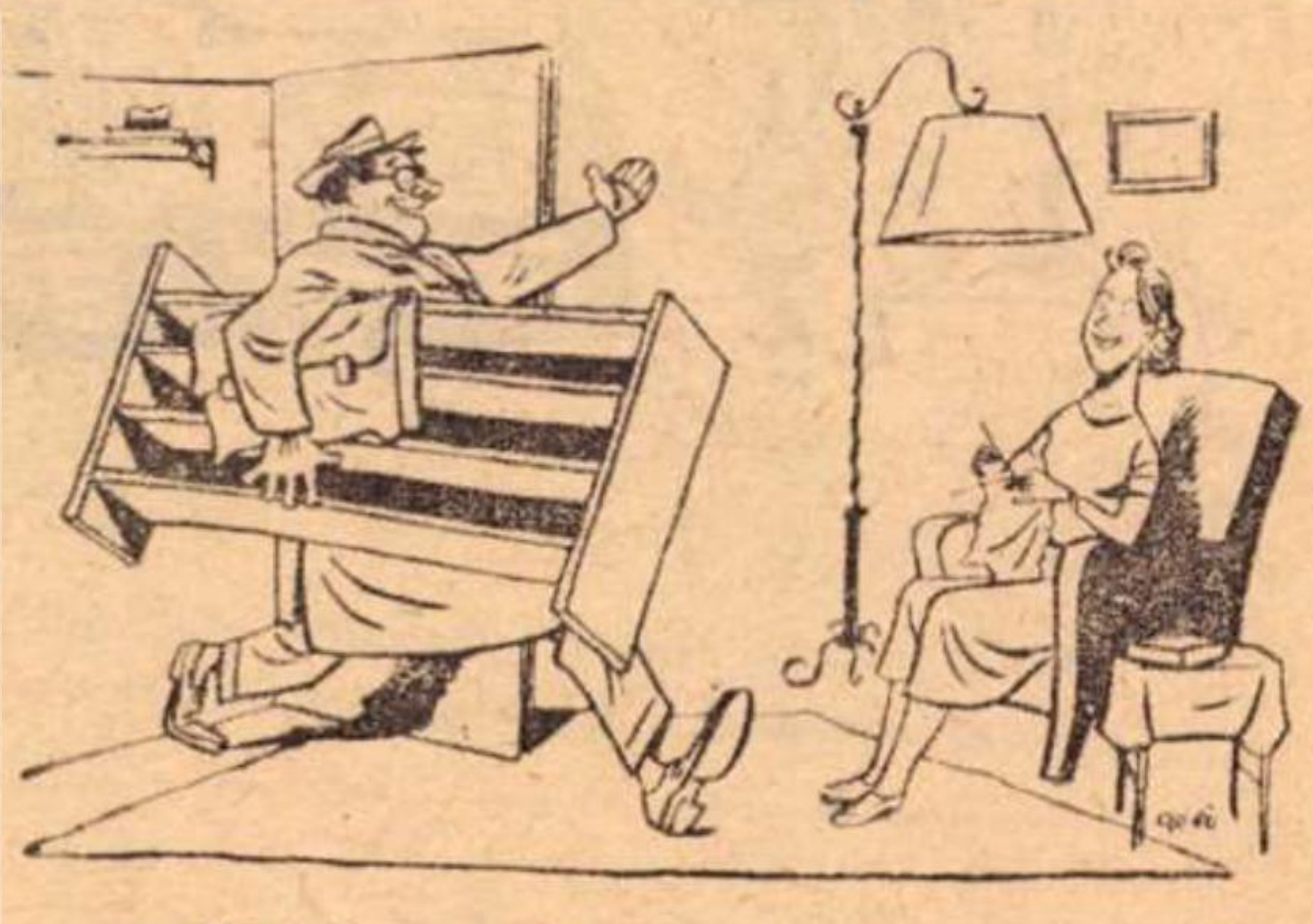

— Halló!... Előfizettem az egész sorozatra!

Jól egymás mellé kerültek

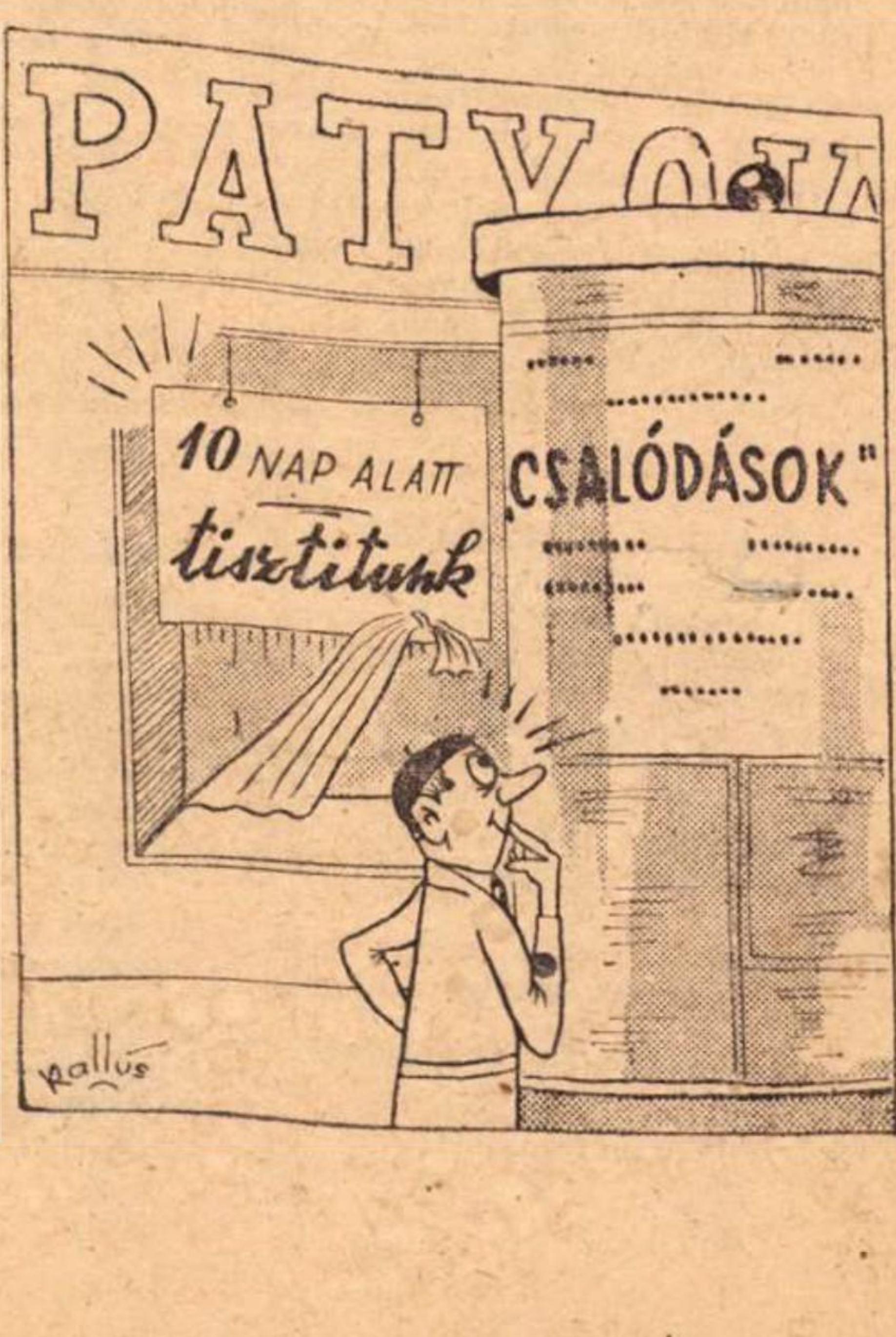

Le a bürokráciával!

Miért nem gyárt elég poharat az ipar?

A pohárkérdésről van szó. Tudjuk, a kenyeret csomagolás nélkül is a vásárló kezébe nyomhatja a kiszolgáló. Krumplit. hagymát szőlőt hálójába. szatyorjába teheti a vevő. Folyadékot azonban — nevezetesen bort. sört. pálinkát és üdítő italokat — köztudomásúan csak üvegbe. vagy pohárba lehet önteni. Fogyasztóközönségünk ellátásának tehát egyik elengedhetetlen feltétele az. hogy üzleteinkben megfelelő mennyiségű pohárkészlet legyen. Kevés a türelmes fogyasztó, aki megvárja, míg rákerül a sor. Igen sok vendég. illetve vendégjelölt, látván. hogy például az üzletnek minden háromdecis pohara már „kézben van" fogyasztás nélkül megy ki az üzletből. A pohárhiány már hosszú hónapok. negyedévek és félévek óta tart. Megszüntetésének érdekében minden lehetőt megtettünk. nemcsak mi, kerületi vállalatok hanem trösztünk is. Azonban a hiba valahol „feljebb" van. Pohara ugyanis nemcsak a vendéglátóipari vállalatoknak de az Üveg- és Porcelánértékesítő Vállalatnak sincs. Éspedig azért nincs mert nem gyárt az ipar. Ezt bizonyítja az Üveg- és Porcelánértékesítő Vállalat hozzánk küldött „vis major" értesítése, amelyből kitűnik hogy 02-es 03-as és 05-ös poharakat. korsókat. amelyekből a pikolót, pohár sört. korsó sört és a fröccsöt isszák. a Salgótarjáni Üveggyár szállítani nem tudja.

Igy mi is csak vis major jelentést nyujthatunk át pohár helyett vendégeinknek.

Kérünk kedves Ludas, nézz utána, hogy miért nem jut pohárhoz a vendéglátóipar?

X.—XVI.—XVII.
Vendéglátóipari V.

★

A Ludas Matyi szerkesztősége érdeklődött az Üveg- és Porcelánértékesítőnél ahol megtudta, hogy 1955 második negyedévének végéig megszűnik az üveghiány. De addig is igyekeznek a vendéglátóipari vállalatok részére — ha kis tételekben is — poharakat és korsókat szállítani.

Ez aztán a sportélet!

A Damjanich utcai troligarázsban bokáig érő vízben dolgoznak.

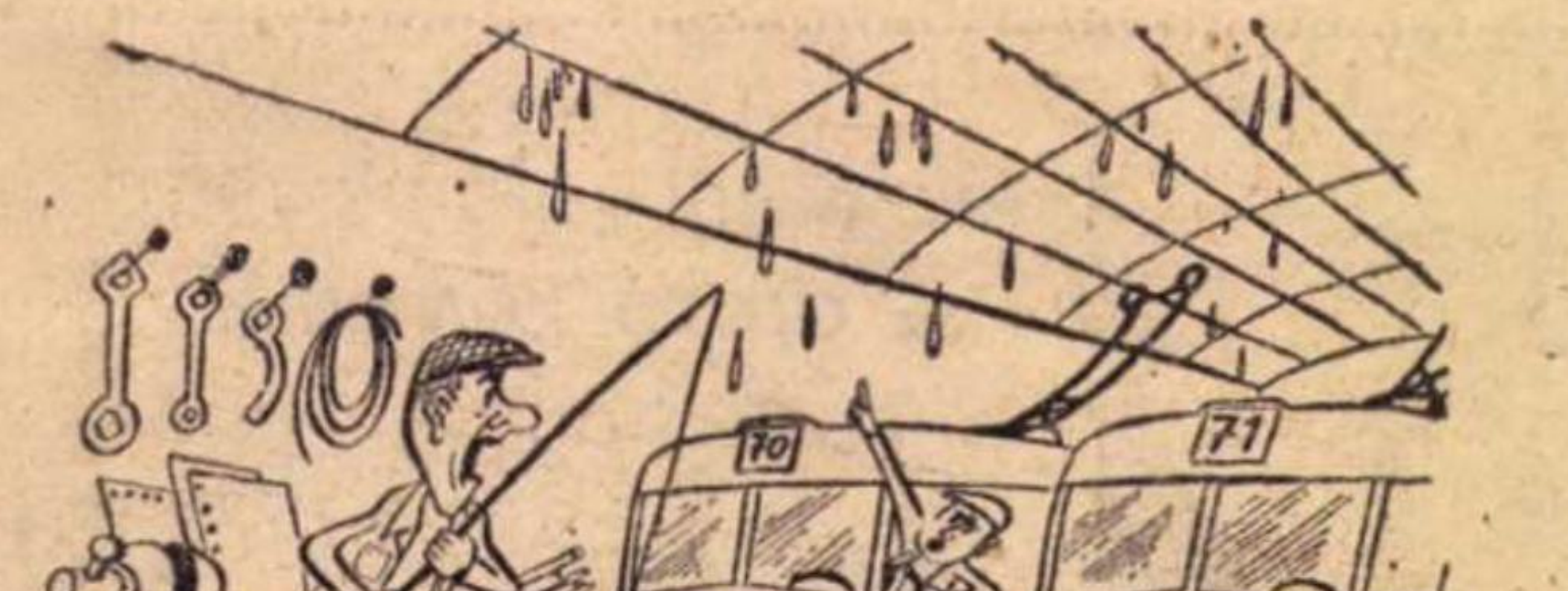

— Mi az kartárs, maga munkaidő alatt horgászik?
— Dehogy! Leesett a franciakulcsom. azt keresem...

Az olvasó kérdez

Barna László írja Dunakesziről (Zaka Máté u. 19.): December 17-én a Fehérvári úton egy nagyméretű, 130801 számmal ellátott, 900x16 méretű, vadonatúj teherautógumit találtam. Több helyen bejelentettem, hogy szeretném a 3000 forint értékű kereket jogos tulajdonosának átadni, de a gumiabroncs-értékesítő szervek nem akarták átvenni. Talán senkinek se hiányzik egy kereke?

★

Tóth Ferenc (Csókakő, Kereszt u. 115.) a csókakői pipázók nevében írt levelet: Mintegy huszonöten vagyunk a faluban pipás emberek. Köztudomású, hogy patent pipafedél nélkül a pipázás tűzveszélyes. Miért nem lehet kapni pipafedelet?

Petrovics Vladimir olvasónk leveléből: „Miskolcon, a Széchenyi úton van egy üzlet, amelynek cégtábláján ez áll: *Jó anyagok boltja.* Elhiszem, hogy a boltban kizárólag jó anyagokat árusítanak. De megkérdem: a többiben csak rossz anyagot árusítanak?"

★

A József körút 57. szám alatti Anyák Boltjának kirakatában a következő szöveg olvasható:

Csecsemő utalványbeváltóhely

Hát nem nagyszerű, hogy ilyen könnyen csecsemőhöz juthat az ember? — teszi fel a kérdést Glausius Gábor (IX., Sobiesky u. 25/a.)

Hurrá, apa lett a hivatal!

December 3-án az alábbi táviratot kézbesítette hivatalunknak a zalaegerszegi posta:

„Járási Begyüjtési Hivatal
Marx tér 5.
Fia született."

Eddig a távirat, se több, se kevesebb. Most már csak arra vagyunk kiváncsiak, mikor kapjuk meg a gyereket és milyen keretből fogjuk táplálni. Szeretnénk tudni, hogyan kell viselkedni egy olyan hivatalnak, amelyet a posta ilyen röviden szülővé rangosított és arra is kiváncsiak vagyunk, hogy a vállalat kap-e az újszülött után családi pótlékot?

Kardos Endre
begyült. előadó Zalaegerszeg.

Titkos trafikok

Telefonálni akartam az egyik V. kerületi trafikba, hogy van-e hosszú aranyvégű bolgár cigaretta. Fellapoztam a telefonkönyvet. keresgélni kezdtem a „Dohányboltok" címszó alatt az V. kerületi trafikokat, de egyetlen V. kerületi dohányboltot sem találtam a könyvben. Úgylátszik, a kerület összes trafikjait kifelejtették — gondoltam és felhívtam a tudakozót. Megkértem, hogy mondják meg az utcánkban lévő trafik számát.

— Nem lehet kérem — hangzott a zord válasz — titkos szám.

— Lehetetlen!

— De bizony titkos. De nemcsak az V., hanem a VIII., IX., X., XI., XII., XVII., XVIII., XIX., XX., XXI. és XXII. kerületi dohányboltok száma is titkos.

— De miért?

— Mert a Délbudapesti Dohánybolt Vállalathoz tartoznak.

— És az északiak?

— Azok nem titkosak. Benne vannak a telefonkönyvben.

Szóval Budapest a trafikok szempontjából két részre oszlik: titkosra és nyíltra. A délbudapesti trafikok titkolják a telefonszámukat, hogy senki meg ne tudhassa, milyen számon lehet Tulipánt, vagy Harmóniát rendelni. Az sem lenne helyes — véli nyilván a Délbudapesti Dohánybolt V. igazgatója — ha a trafikost felhívná egyik hozzátartozója s zavarná a munkában... Különösen, ha például valami baleset érné az egyik családtagot és azt akarná közölni.

Az olvasó joggal gondolhatna arra, hogy egyszerű bürokratikus hiba miatt nem közölte Dél a postával a dohányboltok telefonszámát. Nem! Az óvatos, az éber „Dél", a könnyelmű és a trafikszámokat az ellenségnek kiszolgáltató „Észak"-kal szemben tudatosan létesített titkos telefonszámokat. Ezt bizonyítja, hogy a „Dél" ellenőrei szigorúan felelősségre vonják azokat az eladókat, akik a titkos számot a készülékre merik írni. Nem is merik, szegények. Egyszer-másszor a posta szerelője írta rá, mégis a trafikosnőket szidták össze érte.

Ebben az egész titkos telefonügyben nincs semmi logika, észszerűség. A délbudapesti trafikok telefonszámai bizvást az emberiség közkincsévé válhatnak.

(palásti)

Ludas Matyi ELINTÉZTE

„A nyalkai bakkecske ládájá"-ról írt panaszom kedvezően elintéződött. Nyalka község tanácsa megküldte a ládát.

Farkas Emil
Magyarfalva

Kedves Ludas! Közbenjárásodra december 18-tól már kapunk vizet.

Wind Jolán
Bp., X., Előd u. 3.

A telekkönyvi kivonattal kapcsolatos panaszomat orvosolták. Köszönöm!

Scheller Mihály
Pilisvörösvár

A „Rövidítések, vagy hieroglifák" című közleményre a következőket válaszoljuk: A felügyeletünk alá tartozó szövetkezetek jelentős részének elnevezéséből valóban nem tűnik ki, mi a munkaterületük. Az 1955. év elején tartandó közgyűléseken napirendre tűzzük az egyes szövetkezetek nevének megváltoztatását!

Bp. Vasipari Kisip. Szöv.
Szövetsége.

Ó, miért ily későn?

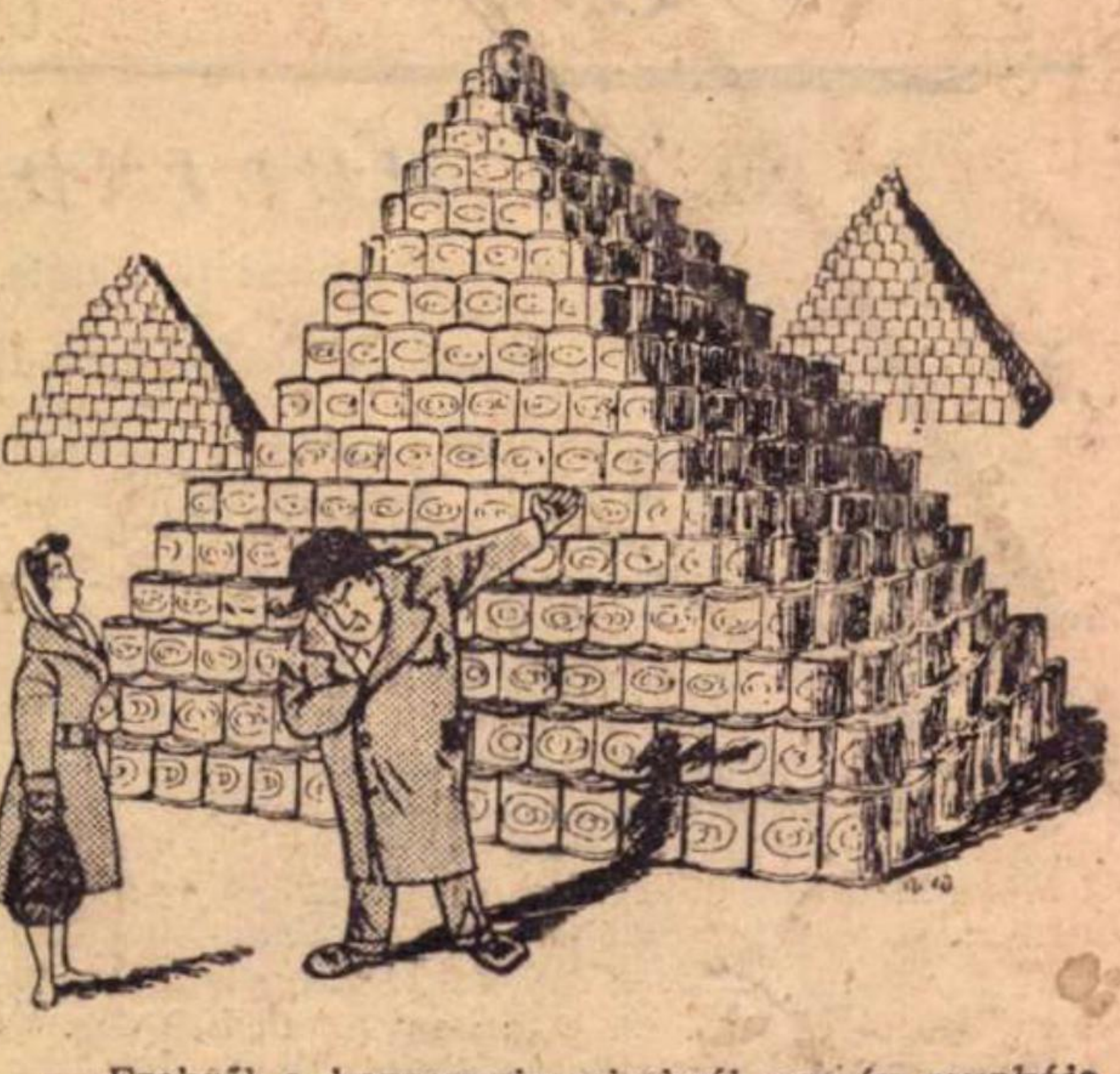

— Ezekről a konzervpiramisokról egy év munkája tekint le rátok... Öt hónapig érlelődött a barack a napon, egy hónapig készítették és hat hónapig kalkulálták az árát...

A tolvaj fellebbez...

Az elmult napokban Poreider Jánossal hozott össze a sors. Az illető Győr révfalui részében, a Hédervári-u. 55/b. számú házban lakik. Ő mesélte el az alábbiakat:

— Körülbelül egy évvel ezelőtt egy kóbor tolvajtársaság környékünkön több helyről — tőlünk is — ellopta a száradni, vagy szellőztetni kitett fehérneműt. Néhány hónap mulva elfogták a bandát. Győr város hangoshíradója közölte. hogy jelentkezzenek azok, akiknek elveszett a fehérneműjük.

Én is bementem és a soksok holmi között szinte hiánytalanul megtaláltam a mienket is. Örültem, hogy hazavihetem őket. De nem adták oda, mert bűnjelként az ítéletig a bíróságon a helye.

Közben a nyári, Szigetközre tört árvíz elsodorta Révfalut is, nem kímélve a mi környékünket sem. Ami kis fehérneműnk, ágyneműnk maradt a lopás után, azt a víz rongálta meg. Még tréfálkoztunk is, „no lám, milyen jó. hogy ellopták a holmijaink egy részét, legalább nem vitte el a víz".

Körülbelül két hónappal ezelőtt elítélték a tolvajbandát. Örültünk, hogy na, most már hazavihetjük a holmit, de a tárgyalás után sem kaptuk meg, mert a tolvajbanda fellebbezett! Szóval még nem zárult le az ügy, folyik tovább a hivatalos úton. Lehet, hogy csak egy év mulva lesz a második tárgyalás.

*

Igen üdvös lenne, ha az igazságügyi szervek megvizsgálnák Poreider János és a többi kárvallott árvízkárosult család panaszát. Bizonyára meg lehetne találni a szabályok között azt a lehetőséget, amely szerint végre több, mint egy év után, megkaphatnák fehérneműiket a kétszeresen károsodott családok, — bárhogy is fellebbez a tolvaj!

(p. p.)

Nem kérünk az ilyen felmentésből

Igénytelen kérdéssel fordulunk igénylés ügyében a Csepel Kerékpár- és Mezőgazdasági Kisgép Nagykereskedelmi Vállalathoz. Kérdésünk: alaposan megnézték-e elküldés előtt Erdőgazdaságunknak írt alábbi levelet?

„Hivatkozással f. hó 19-én kelt. fenti jelű megrendelésükre, közöljük, hogy a 2500—170/1953. O. T. számú rendelet értelmében a pestmegyei vállalatok motorkerékpár-alkatrész f. évi igényüket múlt év augusztus hó 15-ig kellett vállalatunk tudomására hozni.

Igényük kielégítése [illegible] dekében kérjük, forduljanak esetenként a Közületi Boltunkhoz (Bp., VI., Sztálin út 14. sz.)

Fentiek értelmében megrendelésüket felmentésükre csatoltan visszaszármaztatjuk.

Spisák sk.
Nagy sk".

Ezekután csupán azt szeretnénk kérdezni a nagykereskedelmi vállalattól, hogy: miért rendeltünk volna múlt év augusztusában láncot, mikor a motort csak ez év őszén kaptuk? Ha augusztusban mégis megrendeltük és megkaptuk volna, akkor a raktárunkon több mint egy évig hevert volna a lánc. És végül azt is megkérdjük, hogy miért küldenek minket a közületi bolthoz, mikor legalább olyan jól tudják, mint mi, — hogy ott nem lehet láncot kapni.

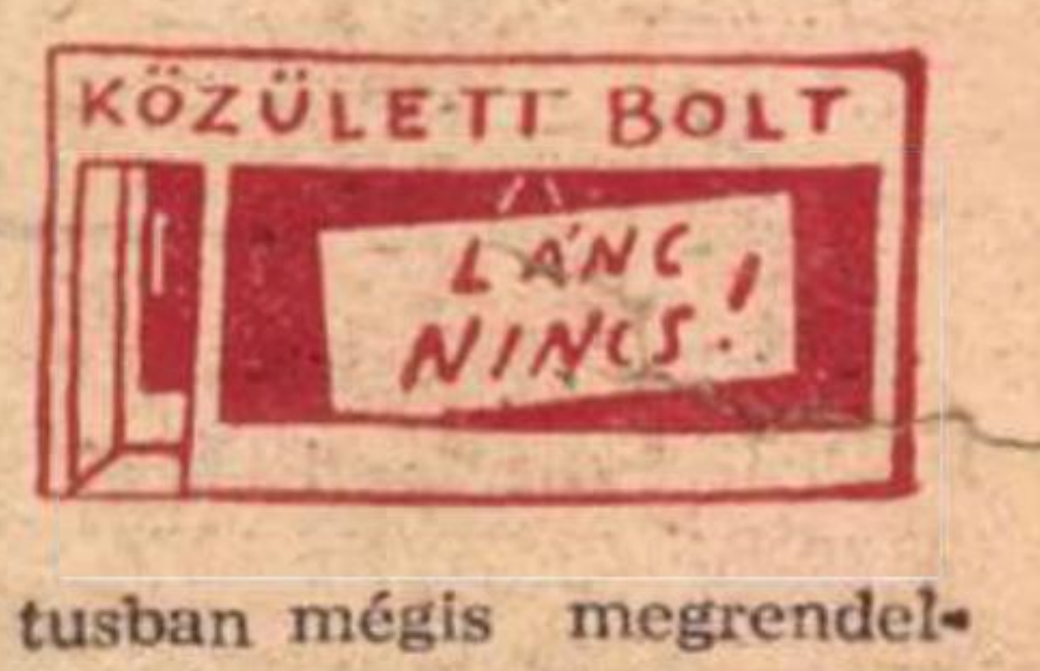

Pestvidéki Áll. Erdőgazdaság,
Király Miklós igazgató.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő). **GÁSPÁR ANTAL. TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő). **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: **Posta Központi Hírlapiroda V.** Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 400.000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.